

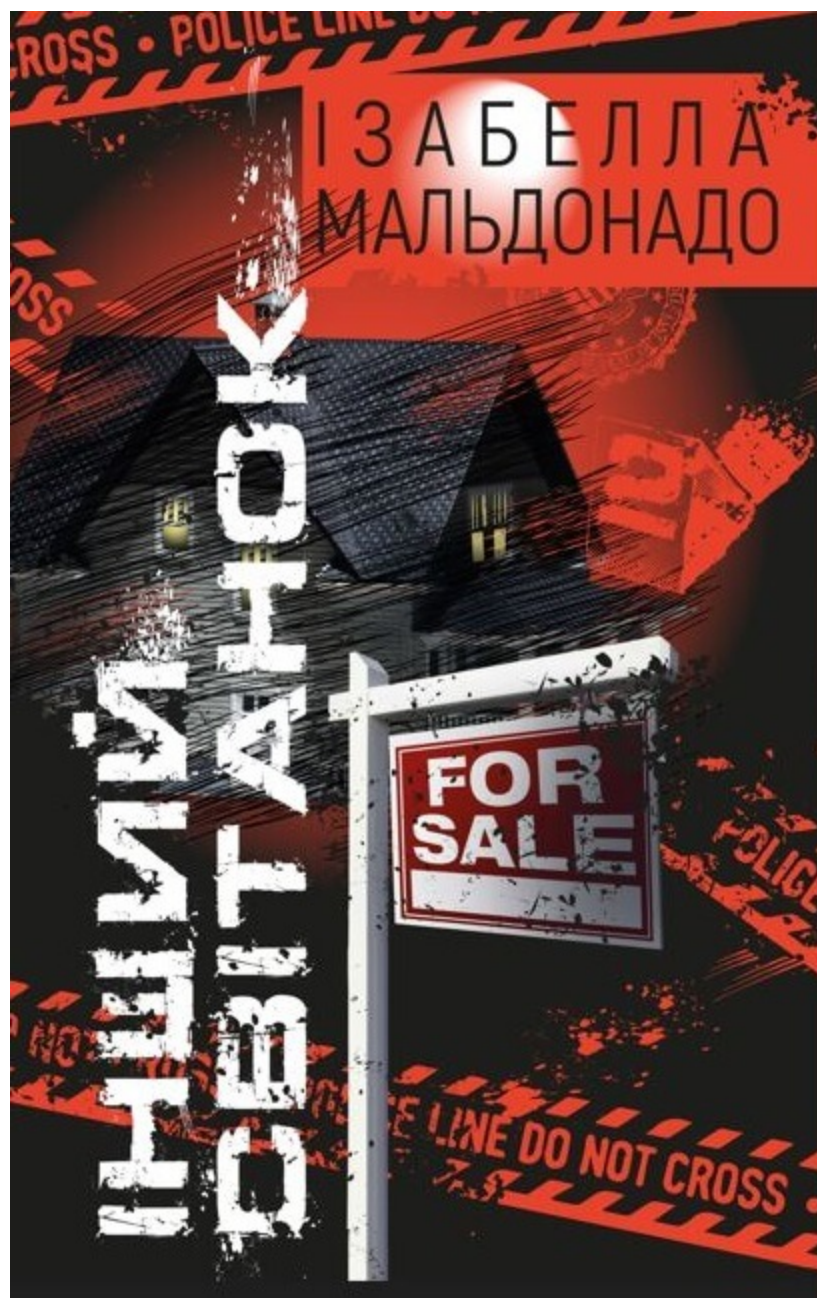
CROSS • POLICE LINE DO NOT CROSS

ІЗАБЕЛЛА МАЛЬДОНАДО

ЖОТКА
МАЛЬДОНАДО

FOR
SALE

POLICE LINE DO NOT CROSS

Розділ 1

Двадцять років тому

*«Рассел-Гаус», дитячий будинок для дівчаток
округ Фейрфакс, штат Вірджинія*

Семирічна Ніна, схрестивши ноги, сиділа на підлозі разом із рештою дітей і від напруженого очікування не могла як слід вдихнути. Всі дівчатка в будинку заздрили Анжеліці, яка сьогодні ночувала в «Рассел-Гаус» востаннє.

Анжеліку обрали.

Одинадцятирічна Анжеліка, гнучка, з тонкими мов у лошати ніжками й світлою, майже білою шкірою, провела останні три місяці в родині опікунів, які нарешті вирішили подати до суду прохання про вдовечеріння. Процес міг тривати доволі довго, але дівчинка тим часом мала й далі жити у своїй майбутній сім'ї. Сьогодні Анжеліка повернулася до «Рассел-Гаус», аби попрощатися з друзями чи похизуватися власною перевагою — залежно від того, як вона ставилася до кожного з них.

Якщо вірити пані Браун, дітей, яким уже виповнилося десять, майже ніколи не всиновлювали, та Анжеліці вдалося змінити неприємну статистику. Під опікою вона опинилася всього пів року тому, на відміну від Ніни, яка взагалі не знала власної родини.

Ніна потай міркувала: чи розповідали майбутнім прийомним батькам, як довго дитина перебувала під наглядом системи. Вона уявляла власну фотографію в альбомі, схожому

на поліційний архів, із яскраво-червоним написом під нею: одне-єдине слово — довічно.

З іншого боку, можливо, наступного разу, коли вона поселиться у будинку родини опікунів, варто докласти більше зусиль. Чому вона завжди така допитлива? Ставить забагато запитань... Копирсається у тому, що її не стосується... Якби вона знала, що вчителька покличе поліцію, нізачо не принесла б до школи на заняття «Покажи й розкажи»^[1] ті штуки у взуттєвій коробці, що її опікун ховав під ліжком.

Ніна з дівчатками оточили Анжеліку півколом, а та нахилилася вперед на своєму стільці й промовила страшним голосом:

— Існує легенда про La Llorona^[2], плакальницю.

Маленька Саманта, якій було лише п'ять, рвучко притискається до Ніни. Її карі оченята вже сповнені переляку, й Ніна віддає малій улюблену плюшеву іграшку — м'якого гепарда на ім'я Принцеса. Це єдине, що дівчинка може називати своїм.

Саманта тремтячими руками притискає до грудей плямистого іграшкового кота, Анжеліка ж тим часом веде далі:

— Жила-була жінка на ім'я Марія. Вона закохалася і вийшла заміж за красунчика, народила двох дітей, але чоловік любив їх більше, ніж її. Одного дня вона побачила, як чоловік цілується з іншою жінкою, і зрозуміла, що ту він теж любить більше.

Інша маленька дівчинка, Кейтлін, притиснулася до Ніни з другого боку. Вона, за словами соціальних працівників, була дитиною «з особливими потребами». Як на Нінин розум, єдина особлива потреба Кейтлін — захист від хуліганів.

Ніна вважала дівчинку надзвичайно розумною, хоча навіть старші діти, такі, як Анжеліка, називали її тупою. Вони дражнили Кейтлін, бо та погано говорила. Дівчинка заникувалася й боялася говорити з іншими дітьми, проте могла усно додавати цілі колонки чисел, знала, скільки у бляшанці желейних цукерок, не рахуючи, а минулого місяця, коли їй виповнилося шість, почала вивчати алгебру.

Приїхавши того вечора на останню гостину, Анжеліка заховала новенький підручник з математики, з якого вчилася Кейтлін. Ніна вихопила в негідниці щойно куплений прийомними батьками мобільний телефон і тримала його над унітазом, аж поки Анжеліка не повернула Кейтлін поцуплену книжку.

Тепер вона обійняла малу за худенькі плічки; Анжеліка тим часом розповідала:

— Марія розлютилася... і зробилася трохи loca^[3]. Вона запряглася, що змусить свого чоловіка заплатити за зраду. Щоб покарати його, втопила дітей у річці. Коли повернулася додому, чоловік запитав, де діти, й вона зізналася, що вбила їх. Він страшенно розлютився й сказав, що не повернеться до неї, поки вона не знайде дітей.

Кейтлін почала розгойдуватися з боку на бік.

Анжеліка притиснула руку до грудей.

— Марія шкодувала про вчинене й сумувала за своїми втраченими дітьми, тож утопилася в тій самій річці.

Саманта міцніше стиснула м'якого леопарда.

— Відтоді вона приречена блукати землею як привид, — вела далі Анжеліка, — вічно шукаючи своїх мертвих піños^[4]. Вона

вбрана у білу сукню й довгий вельон. Помітить якусь дитину, що блукає вночі, хапає і топить у річці. А La Llorona її називають тому, що вона завжди плаче. Той, хто почує її плач, невдовзі помре.

За спинами в дітей хтось промовив моторошним голосом:

— ¿Dónde están mis hijos?^[5]

Одна зі старших дівчаток заховалася в кутку, щоб налякати молодших.

Саманта заверещала, покинула Принцесу й помчала до спальні. Кейтлін видерлася Ніні на коліна, обхопила тоненькими рученятами за шию. Ніна відчула, як її джинсами розповзається щось тепле, й зрозуміла, що дівчинка обмочилася.

Анжеліка схопила покинуту іграшку та єхидно вищирилася.

— Що це таке? — заспівала вона:— Невже це малесенька іграшка малесенького немовлятка Ніни?

Ніна обережно посадила Кейтлін на стілець і підвелася.

— Віддай.

Анжеліка тицьнула в неї пальцем і верескливо розреготалася:

— Дивіться всі, Ніна намочила штанці!

Дівчинка опустила погляд. Що тут вдієш, Кейтлін обмочила їй коліна. Глянула на крихітку, яка вчепилася їй у ногу, від жаху здригаючись цілим тендітним тільцем. Ніна могла б розповісти всім, що обмочилася Кейтлін. Чудово знала, що означає бути слабкою в дитячому будинку, тому прикусила язика. Із образами вона впорається краще за Кейтлін. У неї, без сумніву, більше досвіду.

— Думаю, малесенькому немовляткові Ніні вже час вирости,
— Анжеліка підняла плюшевого леопарда так, аби всі його бачили. Схопила іграшку за голову й почала несамовито крутити.

Ніна наблизилася до неї.

— Припини!

Кейтлін щосили вчепилася їй у ногу й не давала зробити крок.

Анжеліка роззирнулася кімнатою, граючи на публіку.

— Сьогодні я востаннє вас бачу, невдахи. Та перш ніж піду, збираюся зробити вам подарунок на згадку.

Вона відірвала гепардові голову й заходила висмикувати з нього білий синтетичний пух та розкидати навколо себе хмарою. Примруженими очима глянула на Ніну.

— На відміну від нас усіх, тебе ніхто ніколи не хотів. У нас принаймні колись була родина. А твої батьки викинули тебе до смітника. Наче непотріб, — її голос знову став наспівним: — немовля зі смітника, немовля зі смітника, немо...

Ніна щойно стояла з повислою на нозі Кейтлін; а далі вона пам'ятає лише, як персонал дитячого будинку ввірвався з кухні до кімнати, щоб відтягнути її від Анжеліки, з носа якої цебеніла кров, але кулаки молотили й далі.

Якщо колись і жевріла бодай квола надія на в дочеріння Ніни, тієї ночі вона померла. Тієї ночі, коли прийшла La Llorona.

Розділ 2

Сьогодні

Фенікс, штат Арізона

Субота, 29 лютого — чудовий день, щоб померти

Він нечутно прослизнув до темного будинку. Окуляри нічного бачення дають перевагу, а надто коли сонна родина не чує, хто там блукає на нижньому поверсі, поки всі нагорі, у своїх ліжках.

Він дістав з-за пояса пістолет і ще раз подумки повторив план.

Спершу нейтралізувати чоловіка. Той, швидше за все, становитиме найбільшу фізичну загрозу, хоча матір теж може запекло захищати своє дитя. Вона буде не першою, тож він знає, в чому загроза. Власне, це й усе.

Він опустил ногу на вкриту килимом сходинку й зробив крок.

Вона заплатить за свій вчинок. Це кульмінація по довгих роках планування, місяців відсіювання, тижнів спостережень. Від радісного передчуття у нього вібрував кожнісінький нерв.

Нагорі він прислухався.

Будинок мовчав. Він ще раз перевірів зброю, уже чи не в тисячний раз. Мав основний план і кілька запасних. Усе мало пройти як слід.

Він був глухий до благань мов Янгол Смерті. Сліпий до сліз. Цілковито безжальний.

Загорнутий у темряву, прослизнув до дитячої кімнати й узявся до справи. За шість хвилин уже крокував коридором до спальні господарів із невеличким згортком під ліктем.

Двері виявилися ледь прочиненими, аби можна було почути, якщо заплаче немовля. І це теж полегшувало йому завдання. Люди мирно спали й не здогадувалися, що мало статися. Що вже сталося.

Він штовхнув двері ліктем.

Виразно побачив велике подружнє ліжко. Чоловік спав ліворуч, жінка — праворуч, обидві голови на подушках. Груді синхронно здіймалися й опадали.

Він підніс зброю, навів пристрій нічного бачення, прицілився крихітною червоною цяткою у груди сонного чоловіка. Ледь торкнувся гачка.

Час усе виправити.

Розділ 3

За два дні; понеділок, 2 березня

Відділ аналізу поведінки, Центр Акія-Комерс

Акія, штат Вірджинія

Спеціальна агентка ФБР Ніна Геррера прослизнула на єдиний порожній стілець за прямокутним чорним ламінованим столом у глибині кабінету старшого спеціального агента Джерарда Бакстона. Дощ періщив у шибки вікон, що займали цілу стіну кутового приміщення на третьому поверсі офісного центру.

Нінин бос вигнув брову.

— Ти спізнилася.

Чи слід було розповідати йому про автомобіль, який вийшов з ладу й заблокував праву смугу на шосе № 123, про кілометровий затор, який там утворився? Пояснити, що вискочила під шалену зливу, щоб допомогти жінці виштовхати на узбіччя її фольксваген «жук», який уже димів? Додати, що залишалася там, аж поки не прибули вірджинські патрульні та не запустили сигнальні ракети, щоб викликати евакуатор?

— І ти мокра, — додав Бакстон. — У тебе що, дорогою машина зламалася?

— Ні, сер, — дівчина не вдавалася до деталей. — Не в мене.

— Ось, — спеціальний агент доктор Джеффрі Вейд, який сидів біля неї, простягнув Ніні накрохмалений білий носовичок. — Із тебе крапає на стіл.

Вейд, її наставник і найдосвідченіший кримінальний профайлер у ФБР, був єдиним знайомим Геррері агентом, який завжди носив із собою свіжі, випрасувані носовички. П'ятдесятирічний Джеффри, напевно, тримав їх на згадку про минулі епохи. Ніна гідно поцінувала його жест.

Вдячно посміхнулася, взяла клаптик білої тканини, промокнула коротко підстрижене волосся, з якого падали великі краплі, й витерла цівки, що стікали зі скронь.

Глипнула на протилежний бік столу, де розмістилася решта членів їхньої нової команди — спеціальні агенти Келлі Брек і Джейк Кент. Гострий розум і нахабна поведінка Брек, трохи пом'якшувана південною вимовою, могли заскочити зненацька того, хто не знав цієї дівчини. У спілкуванні зі злочинцями вона теж користувалася цією перевагою.

Кент — колишній морський котик із «їжачком» волосся барви піску, залізними м'язами й недоречними окулярами в чорній оправі — мав такий вигляд, ніби однаково зручно почувався як у зоні бойових дій, так і за кафедрою університетської аудиторії.

Ніна сіла зручніше й нарешті помітила напружені зморшки на темному обличчі керівника. Бакстон ніколи не виказував сильних емоцій, але сьогодні вранці ніби заціпенів на своєму чільному місці за столом. Він зняв окуляри й пощипував перенісся.

Перед ним лежали дві теки з обгорткового паперу.

— Якщо в цьому є певна модель, вона може належати до найтривожніших з усього, що мені доводилося бачити.

Усі презирнулися. Ніна чекала, коли її введуть у курс справи.

— ViCAP^[6] встановила можливий збіг між двома потрійними вбивствами, скоєними в різних містах із часовим інтервалом рівно в чотири роки, — вів далі Бакстон. — Ми отримали завдання: перевірити, чи справді вони пов'язані. Якщо ця гіпотеза підтвердиться, маємо допомагати з розслідуванням на прохання поліційного відділку Фенікса, штат Аризона.

Програма запобігання злочинам із застосуванням насильства оперувала велетенською базою даних, яку в ФБР використовували як сховище інформації, пов'язаної зі злочинами. Її надавали правоохоронні органи з цілої країни. Система слугувала для документування й водночас була центральним аналітичним пунктом, мережею, створеною для встановлення зв'язків між злочинами, скоєними в будь-який час у будь-якій точці країни. Ніна збагнула, що до її тенет потрапило щось лихе.

— Що нам відомо про ці два випадки? — озвався Вейд.

Ніна захоплювалася вмінням досвідченого кримінального профайлера відразу братися до справи. Джеффрі розгорнув старомодний записник. Його сірі очі блищали від зацікавлення. Вейд мав перевагу — ступінь доктора психології та кілька десятків років стажу в ФБР, тож міг вільно повідомляти про свої теорії: хто міг здійснити злочин, що залишився не розкритим і тому інформацію про нього надіслали до ВАП^[7]. Але за цю перевагу йому довелося дорого заплатити. Постійне копірсування у мізках убивць та їхніх жертв давалося взнаки. Вейдова кар'єра тимчасово забуксувала, коли одне з попередніх

розслідувань закінчилося смертю дівчинки, яку йому не вдалося врятувати.

У відповідь на запитання Вейда Бакстон знову начепив окуляри й розвернувся до Брек, яка вже вихопила свій ноутбук із м'якого шкіряного чохла, що лежав у неї біля ніг.

— Я надіслав тобі зашифрований файл зі світлинами з місця подій та іншою інформацією, — звернувся бос до агентки. — Можеш його розархівувати?

Брек відрядили до їхньої команди з відділу кіберзлочинності; її ніколи не вдавалося побачити без ноутбука, ніби та дівчина з ним зрослася. Агентка розкрила його й заклала за вухо хвилясте пасмо довгого русявого волосся.

— Я виведу зображення на великий екран, — запропонувала вона. Протяжна вимова свідчила, що дівчина походить з південного узбережжя Джорджії.

Ніна повернулася до плаского монітора на стіні. Тим часом Бакстон вів далі:

— Розпочну з найсвіжішого випадку, що стався дві ночі тому в Феніксі. Цілу родину вбили серед ночі в їхньому будинку, — начальник голосно ковтнув повітря. — Мати, батько й новонароджена донька.

На екрані з'явилося зображення. Ніна уважно оглянула просторий будинок у середземноморському стилі на соковитому зеленому газоні, оточеному королівськими пальмами. Перша світлина змінилася другою. Чоловік, з вигляду років із тридцять п'ять, лежав на великому подвійному ліжку, під дивним кутом прихилившись головою до вигадливо

прикрашеної спинки. З одягу мав лише труси, голі груди заливала кров. На наступному фото — нібито сонне немовля в колисці.

— Немовля задушили — жодних видимих поранень чи травм, окрім точкових крововиливів через асфіксію. — Бакстон знову ковтнув, ніби намагався позбутися клубка в горлі. — Дівчинці було всього вісім днів.

Начальник кивнув Брек, і вона вивела на екран наступну світлину з місця злочину.

Жінка в світло-рожевій нічній сорочці лежить у ванні. В розслабленій правій руці напівавтоматичний пістолет, у правій скроні вогнепальна рана. Нагадує безліч тих жертв самогубств, яких Ніні довелося побачити до роботи в Бюро, коли вона працювала патрульною.

— Мені здалося, ви начебто говорили про потрібне вбивство, — зауважила вона й подумки знову прокрутила перед очима побачене. — А тут, схоже, матір убила свою родину, перш ніж укоротити собі віку.

Бакстонові темні очі зустрілися з її поглядом.

— Тому що саме такий вигляд усе й мусило мати.

Втрутився Кент, який досі мовчав:

— Хтось увійшов до будинку, вбив усіх і розклав тіла?

Поки він служив у флоті, Дядько Сем оплачував йому магістратуру з психології, і хлопець вирішив застосувати отримані знання для допитів полонених під час проведення секретних операцій. Приєднавшись до Бюро, невдовзі опинився у ВАП, де взявся застосовувати свої зароблені важкою

працею навички не для боротьби з ворогами, а для полювання на хижаків.

— Детективи відділу самогубств поліції Фенікса відразу щось запідозрили, — пояснив Бакстон. — Вони знайшли залишки крові в передпокої біля входу в будинок. Скидається на те, що вбивця натягнув рукавички й бахили, коли йшов нагору, але розбризкав трохи крові, поки знімав їх перед виходом. Не мав певності, що навіть о такій пізній порі ніхто не помітить його на вулиці в латексних рукавичках і високих бахилах поверх черевиків.

— А він підготувався, — зауважив Кент.

— Кров у передпокої збігається з батьковою, і немає жодного логічного пояснення того, як інакше вона могла там опинитися, — вів далі Бакстон. — Батько, без сумніву, помер у власному ліжку. Він не міг спуститися вниз із кулею в серці. Цього вистачило, аби детективи поліційного відділку Фенікса почали шукати інші докази. — Начальник знову кивнув Брек, і вона клацнула на наступне зображення. — Саме тоді вони знайшли це.

Ніна нахилилася вперед і примружилася, вдивляючись у екран. Нарешті їй вдалося розгледіти на кахляній підлозі передпокою блідий, майже непомітний відбиток ноги.

— Схоже на слід привида.

— Вони скористалися електростатичним підйомником, — підказав Бакстон. — Згідно зі звітом, криміналісти у Феніксі поклали на килимок у передпокої майларову плівку^[8]. За допомогою електростатики підняли на її поверхню пил, перевернули й побачили відбиток.

Ніна всміхнулася.

— Гарно попрацювали.

— Світлину відбитка надіслали до криміналістичної лабораторії, — провадив своє начальник. — Порівняли його з черевиками в нашій базі даних і знайшли збіг із кросівками Nike на два розміри більшими за взуття батька загиблого немовляти.

Брек вивела на екран зображення з порівнянням сліду з місця злочину та зразка з бази даних. Вони були ідентичні, лише кросівок із місця вбивства був трохи більш зношений.

Бакстон узяв другу теку.

— Саме так встановили збіг із нью-йоркською справою, що розслідувалася чотири роки тому, — повідомив він. — Нью-йоркський відділок розслідував справу на Мангеттені, де вбили матір, батька й новонароджену дівчинку. Все було влаштовано так, що нагадувало подвійне вбивство і самогубство. Тоді вся родина отруїлася чадним газом. Батька й дитину знайшли в їхніх ліжках, а матір сиділа в кріслі у спальні. Всі вікна були зачинені, а під двері запхали рушники.

Брек закрила отриманий із Фенікса файл і відкрила нью-йоркський. На екрані з'явилася світлина чотириповерхового багатоквартирного будинку без ліфта.

— І в квартирі теж знайшли відбиток черевика, якого там бути не могло? — запитала Ніна.

— Не просто відбиток черевика, — відповів Бакстон, — а черевика тієї самої марки та розміру, що й на новому місці злочину в Фенісі. Потертості на підошвах не мають однозначних збігів, але нічого дивного, адже жодні кросівки не

витримують чотирьох років регулярних пробіжок. Підозрюваний мусив купити нову пару перед скоєнням другого злочину.

— На обох місцях злочину все було влаштовано так, аби це нагадувало подвійне вбивство й самогубство, — Вейд підняв погляд від свого записника. — Ще щось схоже?

— Лише одна річ, — Бакстон помовчав, поки всі не подивилися на нього. — Злочин у Нью-Йорку стався двадцять дев'ятого лютого.

— Так само, як у Феніксі, — Ніна повернулася до Вейда. — Чому цей день високосного року такий важливий?

Джеффрі відклав ручку й склав пальці дашком.

— Той самий вибір жертв, той самий модус операнді^[9], хай навіть не сама смерть, і те, як він намагався приховати свої злочини, фабруючи докази проти матері.

— Той самий розмір і тип відбитка взуття, — додав Кент. — Та сама дата.

Бакстон кивнув.

— Я готовий припустити, що ці дві справи пов'язані.

— Наступне запитання: чи є ще й інші справи? — здавалося, Вейд розмірковує вголос. — Невже йому щастило, й інші справи роками закривали, вважаючи вбивствами з самогубством?

Ніна підхопила його думку.

— Якщо злочинцеві вдавалося приховувати свої злочини, поліція не влаштовувала розслідувань і, швидше за все, не вносила інформацію до ViCAP, адже вважала злочинця мертвим. У нас є один випадок поблизу Західного узбережжя й один на Східному. Отже, людина могла скоювати злочини, які

хибно вважалися вбивствами з самогубством, будь-де на території країни, й навряд хтось помітив би збіг.

— А значить, виявити серію злочинів було практично неможливо, — погодилася Брек. — Цей хлопчина розумний.

Вона провела пальцем по сенсорному екрану свого ноутбука, й Ніна побачила, як відкривається нове вікно.

— Нам потрібно повернутися назад і пошукати подвійні вбивства із самогубствами, скоєні у високосні роки. Для цього я запусну одночасний пошук у кількох базах даних.

— А як щодо невисокосних років? — поцікавилася Геррера. — Нам слід перевірити двадцять восьме лютого й перше березня протягом минулих трьох років.

Бакстон смикнув підборіддям у бік Брек.

— Розшир дату пошуків на тиждень до й тиждень після кінця лютого.

— Як далеко нам слід повернутися у минуле? — запитала Ніна.

Начальник на мить замислився.

— Розпочнімо з двадцяти років.

— Уже роблю, — Брек поклацала клавішами й раптом випросталася. — Є ще один випадок.

Ніна нахилилася до неї.

— Де й коли?

— У Сан-Дієго. За чотири роки до нью-йоркського, — дівчина клацнула на одне з текстових полів. — Справу закрили, класифікували як убивство із самогубством, — вона прикипіла поглядом до екрана. — Мати, батько й новонароджена донька.

— І нічого між цими двома випадками? — перепитав Кент.

— Nada^[10], — відповіла Брек, не зупиняючись. — Заждіть, в іншій системі вплигло ще щось. Ще давніший випадок у попередній високосний рік, що може мати збіги.

Бакстон насупився.

— Склади для мене список у хронологічному порядку.

— Це займе всього... ой, ні, — очі Брек розширилися.

— Що?

Дівчина так швидко гортала зображення на екрані, що Ніна не встигала нічого прочитати.

Брек і далі ганяла курсор.

— Якщо почати двадцять років тому, один випадок був у Філлі^[11], шістнадцять років тому в Чикаго, потім дванадцять років тому в Г'юстоні, тоді Сан-Дієго, Нью-Йорк, а тепер Фенікс.

— Ми впевнені, що все почалося двадцять років тому? — перепитав Бакстон. — Я навмання обрав цей термін.

Брек ще поклацала клавіатурою.

— Повернімося ще на двадцять років назад до філадельфійської справи. — За хвилину вона обернулася до начальника. — Найстаріша справа, яку я знайшла, заведена двадцять вісім років тому, — дівчина зблідла, — і ви ніколи не повірите, де все почалося.

Бакстон, вочевидь не в гуморі, щоб гратися в загадки, просто дивився на агентку.

— Фенікс, — повідомила вона. — Двадцять вісім років тому в Феніксі сталося подвійне вбивство з самогубством. Жертви — двоє батьків та їхня новонароджена дівчинка. Наступний випадок стався двадцять чотири роки тому в ЛА^[12].

— А двадцять років тому Філадельфія? — перепитала Ніна, намагаючись не загубитися в часі.

— Точно, — підтвердила Брек.

— Хоч би що там ще відбувалося, — втрутився Кент, — ми маємо чітку модель. Він завдає удару лише двадцять дев'ятого лютого.

— А може, й ні, — Вейд погладив підборіддя. — Можливо, він убиває в інші важливі для нього дати. — Чоловік обернувся до Брек. — Можеш налаштувати пошук так, щоб стосувалося лише певного типу подій?

Брови дівчини поповзли вгору.

— Ти хочеш, аби я пошукала всі звіти про вбивства з самогубствами за останні три роки?

— Лише ті, де жертвами стали батьки та їхні новонароджені діти... І де злочин скоїла мати, — виправив її Джеффри. — Це суттєво звузить пошуки.

Поки Келлі аналізувала бази даних, Бакстон звернувся до решти команди:

— Ми не можемо бути певні, що всі ці випадки пов'язані, поки не проаналізуємо ситуацію ретельніше. Пам'ятайте, що місцева поліція розслідувала їх і закрила багато років тому.

— Це правда, але нам також відомо, що той чоловік обачний, — нагадала Ніна. — І в нього чимала практика.

Бакстон глянув на Брек.

— Є ще щось?

— На це мені знадобиться трохи часу, — вона опустила голову, а пальці їй далі пурхали над клавіатурою.

Начальник повернувся до Вейда.

— Який профіль ти можеш скласти на цього невсуба?

Називаючи зловмисника «невсубом», терміном, яким ФБР позначало «невідомого суб'єкта», Бакстон давав зрозуміти, що вважає його серійним злочинцем.

— Я завжди люблю починати з вибору жертв і віддаю перевагу загальному оглядові справи, перш ніж проаналізую її глибше, — відповів Вейд. — Утім, одне можна сказати напевно. Ідеться про людину, яка не раз убивала цілі родини включно з найбезневиннішими жертвами — новонародженими.

— Він не шизофренік, адже така поміркованість і ретельність планування свідчать: наш чоловік точно знає, що саме робить, — Кент додав до плутанини свої спостереження. — А це приводить нас до вирішального висновку, — агент роззирнувся кімнатою, — наш невсуб — психопат.

Розділ 4

Минуло дві години

Ніна відступила на крок, щоб оглянути написане на білій дошці, яка займала майже цілу стіну.

— Чому кожні чотири роки? — вона взялася в боки. — Чому двадцять дев'ятого лютого?

Ніхто не відповів. Клавіші клацали під пальцями Брек, Кент тинявся туди-сюди, а Вейд нахилив голову набік, зазираючи їй через плече на колаж із інформацією з місця злочину. Після ознайомчої наради Бакстон перейшов до іншого кінця кімнати, сів за стіл та заходився переглядати звіти про витрати, поки його команда намагалася знайти сенс там, де його не було й близько.

Круглі магніти притискали до блискучої поверхні білої дошки для записів численні світлини. Бентежний мурал потроху набував форми, коли Ніна додавала уривки інформації, роздруковані Брек із завантажених поліційних справ, зібраних по цілій країні. Кент запропонував скористатися різнокольоровими маркерами й розробити систему, що позначатиме рівень їхньої впевненості стосовно початкових висновків у кожному випадку.

Келлі закінчила пошук подвійних убивств із самогубством, перевірила різні дати й невисокосні роки. Завдяки свідкам, передсмертним запискам із підтвердженням аналізом почерку та різноманітним іншим заходам їм вдалося підтвердити й початкові висновки з поліційних протоколів в усіх справах,

крім тих, що припадали на двадцять дев'яте лютого. Відсіявши всі сторонні випадки, отримали вісім окремих справ у семи різних містах, що розтягнулися на двадцять вісім років.

Ніна розглядала нові точки з даними.

— Стривайте-но. Якщо він двадцять вісім років скоював убивства що чотири роки, чому в нас вісім випадків, а не сім?

— Гадаєш, що сім на чотири дорівнює двадцять вісім? — усміхнулася їй Брек. — Але перший випадок слід вважати нулем на шкалі. Тоді після нього отримаєш іще сім.

Ніна відчула, що зашарілася.

— Спробуймо наблизитися до невідомого, вивчаючи відоме, — запропонував Вейд і цим врятував її. — Які ми бачимо тенденції з огляду на вибір жертв?

Кент перестав розгулювати кабінетом і обернувся до дошки.

— Жертви схожі тим, що всі вони — відносно молоді пари з першою дитиною, народженою в період від шести тижнів до одного дня до вбивства.

Вейд кивнув.

— Їхні етнічні особливості та рівень доходів відрізнялися, проте жодну з родин не можна вважати нужденною.

— Усі вони жили у мегаполісах, — додала Ніна. — Жодного випадку не зафіксовано в сільській місцевості. Адреси жертв розкидані всією мапою у прямому й переносному сенсі, — продовжила вона. — Два останні вбивства сталися в квартирі на Мангеттені й у просторому одноповерховому будинку в Феніксі.

— Вчинки невсуба мають якесь підґрунтя, — зауважив Вейд. — Якщо збагнемо його, значно наблизимося до того, щоб назвати ім'я чоловіка.

Кент зупинився за крок від дошки.

— Характерний таргетинг.

Ніна вигнула брову.

— Що це означає?

— Він обирав жертв, які когось або щось дублювали. Зважаючи на розмаїття випадків, це не місце їхнього проживання, не раса, не рівень доходів, не професія чи релігійні переконання.

Ніна збагнула концепцію.

— Усі мали дещо спільне, а саме — народження первістка. Ситуація мусить щось для нього означати.

— І не просто первістка, — виправив її Джейк. — Це щоразу була дівчинка.

Геррера кілька секунд обмірковувала інформацію.

— Отже, у підозрюваного є дуже особлива й символічна мета. Він не відхилявся від своєї моделі, й це нам підказує, що злочинець надзвичайно мобільний і має хист до планування. Звідки він знає жертв, а якщо не знає, як саме їх обирає?

— Нам потрібно більше даних, — відгукнулася від свого ноутбука Брек.

— А це означає, що доведеться змусити поліцію знову відкрити кілька закритих справ, — підкреслив Вейд.

Кент важко зітхнув.

— Це не додасть нам популярності.

Ніна знала, що саме він має на увазі. Вона приєдналася до ФБР після роботи в місцевому поліційному відділку й розуміла, з яким обуренням вони зіштовхнуться, якщо втрутяться в роботу місцевих та засумніваються в їхніх розслідуваннях і

висновках. Детективи поліції значно частіше за агентів ФБР працюють із самогубствами й вважають себе експертами. З цієї думки зродилася ідея.

— До речі, щодо різних місць проживання, — звернулася вона до Келлі. — Ти можеш витягнути перелік найбільших за чисельністю населення американських міст за останні тридцять років?

На щоках у дівчини з'явилися ямочки.

— Тобі пощастило: я можу одночасно займатися кількома справами.

— Скажи мені, якщо котресь місто, де трапилися подібні випадки не увійшло до першої десятки, — попросила Ніна.

— Ти маєш рацію, — Брек за мить відірвала погляд від ноутбука. — Кожне місто, де скоєний злочин, — одне з найбільших у штаті.

— Цікаво, — Кент глянув на Ніну. — Гадаєш, це впливало на його вибір місця злочину?

Ніна знизала плечима.

— Якщо намагаєшся видати один тип злочину за інший, можливо, слід обирати місце, де детективам за рік доводиться давати собі раду з сотнею убивств, а не кількома, які можна перелічити на пальцях однієї руки.

— Маєш на увазі, що він обирав місце, де поліція радше оголосить злочини такими, якими вони здаються, та візьметься до наступної детективної історії? — перепитав Джейк.

Дівчина заступилася за колишніх колег:

— Це не зовсім те, що я мала на увазі. Детективи, які займаються розслідуванням самогубств у великих містах, можуть бути завалені справами. З іншого боку, вони вже проаналізували сотні місць злочину й знають, що саме шукати.

— А це робить ще ймовірнішим факт ошуканства, — зауважив Кент.

— Можливого ошуканства, — нагадала Ніна. — Ми поки ще нічого не підтвердили.

Хлопець похитав головою.

— У цих справах забагато спільного, щоб усі могли виявитися просто збігами.

— Я не вірю у збіги, — Бакстон підвівся з-за столу, бо вочевидь прислухався звідти до розмов колег. — Ми вважатимемо це серією злочинів, поки не доведемо протилежне, — він схрестив руки на грудях і став поряд із Вейдом. — Який вигляд тепер має профіль?

Джеффри махнув у бік Кента:

— Я погоджуюся з його припущенням: ідеться про психопата.

Ніна достатньо зналася на психології, але мала дещо уточнити.

— Я не психолог, — почала вона, — хоча в цій команді мушу відігравати його роль. Чому психопат, а не соціопат?

— Науковці чимало сперечаються з цього приводу, — озвався Вейд. — На мою думку, психопатом ти народжуєшся, а соціопатом стаєш. — Дівчина вигнула брову, тож доктор вів далі: — Термін «психопатія» впав у неласку, проте ми з Кентом досі деколи ним користуємося. А лікарі-практики тепер

називають його дисоціальним розладом особистості, або ДРО. На хлопський розум, людина з ДРО не така, як ми всі. Її нітрохи не цікавить, чи боляче комусь, поки вона отримує бажане. Такі люди не здатні співчувати іншим, утім можуть навчитися копіювати емоції, аби вдавати емпатію та жалощі, коли це може стати їм у пригоді.

Ніну це неабияк зацікавило.

— Вони можуть удавати почуття, яких ніколи не переживали?

— Саме так, — скидалося на те, що Вейд перейшов до улюбленої теми, — адже вони можуть бути освіченими й мати постійну роботу, тож їм доводиться вчитися жити у світі людей з почуттями. Вони не божевільні, тому легко можуть пристосуватися до оточення і злитися з ним.

Брек раптом відірвала погляд від екрана, помітно зацікавлена розмовою.

— Якщо їх не обходять думки інших людей, навіщо вони взагалі завдають собі клопоту грати якісь почуття?

Вейд знизав плечима.

— Для досягнення своєї мети за допомогою маніпулювання іншими людьми.

— Саме тому люди з ДРО можуть пройти перевірку на поліграфі, навіть коли брешуть, — пояснив Кент і додав власну точку зору: — Їхня автономна нервова система працює інакше. Це переконливо доводять медичні тести. Пацієнти з ДРО не виявляють стресового відгуку чи хоча б помітного збудження у ситуаціях, які змушують більшість людей лякатися чи гніватися.

— Поліграф перевіряє рефлекторний автономний відгук, — Вейд роз'яснив його думку трохи детальніше. — Більшості людей складно приховувати власний обман, а надто якщо ставки високі, наприклад, під час допиту в поліції. Їхні тіла випромінюють стресові сигнали — сигнали, яких вони не в змозі приховати. З іншого боку, відсутність внутрішньої реакції на брехню не зрушить з місця голку поліграфа.

Геррера спробувала знайти практичне застосування сказаному.

— А якщо я наставлю на людину з ДРО револьвер, вона...

— Спокійно робитиме все необхідне для виходу із ситуації, — перебив Джейк. — Ці люди не впадають у ступор, якщо йдеться про життя чи смерть. Якщо схопити їх на кордоні з сотнею кілограмів кокаїну в багажнику машини, вони буденно відповідатимуть на запитання, не пітнітимуть, не затинатимуться й не робитимуть нічого, що може викликати підозри.

— Дідько, — озвалася Брек. — Холоднокровні, як жаби в липні.

Кент вищирився у відповідь на барвисту метафору й повів далі:

— Попри те, що зовні люди з ДРО здаються нормальними, сканування їхнього мозку засвідчило незмінно атипові процеси мислення. Ділянка префронтальної кори, що зазвичай відповідає за емпатію, залишається неактивною. На додачу, мигдалеподібне тіло не реагує на ситуації, які більшість людей вважають тривожними.

— Зрозуміло, — кивнула Ніна. — І як це нам допомагає?

Вейд зреагував миттєво:

— Злочинець займається цим майже три десятиліття, тож припускаю, що йому далеко за сорок або п'ятдесят. Його жертви належали до різних рас, тому щодо цього я поки не впевнений. — Чоловік трохи помовчав. — Йому успішно вдалося приховати майже всі злочини. Тому я б сказав, що він дуже розумний. Його здатність чітко дотримуватися розкладу й ретельно все планувати свідчить, що він уміє контролювати власні імпульси, а цього часто бракує людям із ДРО.

— Внутрішньо дисциплінований психопат, — Геррера іронічно посміхнулася докторові.

— А це означає високу імовірність того, що він зробив гарну кар'єру, — додав Вейд. — Напевно, щось пов'язане з продажами. Він успішний, адже вміє впарювати своїм покупцям чи клієнтам щось дороге.

— А він може бути комівояжером? — припустив Бакстон. — Можливо, саме тому злочини відбувалися по цілій країні?

— Можливо, — погодився Вейд, — та позаяк він завдає удару лише раз на чотири роки, не складно підлаштовувати відпустку для такої мандрівки. Утім, його розклад допоможе нам відсіяти підозрюваних, коли вони з'являться. Ми можемо перевірити, хто просив відпустку наприкінці лютого що чотири роки.

— У мене запитання, — втрутилася Брек. — Ви весь час називаєте невсуба «він». Чому не думаєте, що це може бути жінка?

— Напевно, є чимало жінок — серійних убивць, — сиві брови Вейда зійшлися до купи. — Але я дослухаюся до результатів досліджень. Більшість жінок, які не раз убивали, обирали за

жертв своїх знайомих або тих, ким опікувалися. А більшість нападниць на незнайомців не переслідувала жертв і не вривалася до їхніх осель, — він схрестив руки. — Я переконаний, що це чоловік.

— Що ще може допомогти нам звузити пошук? — поцікавився Бакстон.

— Дитина з ДРО ще не може розвинути самоконтроль, — зауважив Джеффри. — У неї має бути історія жорстокого ставлення до інших. Будь-хто, кого вона вважає небезпечною людиною або такою, що стає перешкодою на шляху до бажаного, опиняється в ризикованій ситуації. Ця дитина мала б часто прогулювати уроки в школі, красти, втрапляти в халепи й десь на цьому шляху, дуже ймовірно, вчинила підпал або цікавилася пожежами.

Ніна пригадала те, що багато років тому чула про серійних убивць.

— А як щодо нічного нетримання й жорстокого поводження з тваринами?

— Бачу, ти знайома з трикутником убивці, — здивувався Вейд. — Чимало людей мають у своєму послужному списку нічне нетримання, катування тварин і підпал. Я не здивуюся, якщо наш підозрюваний може похизуватися всіма пунктами, — він перевів погляд на Кента. — Хочеш щось додати?

Хлопець похитав головою.

— Можливо, на цьому етапі профіль небагато нам дасть, — визнав він. — Це радше спосіб звузити коло підозрюваних, коли у нас з'явиться робочий список.

Геррера й далі подумки поверталася до найбільш дивної частини рівняння.

— Чому йому так важливо скоювати злочин двадцять дев'ятого лютого високосного року?

— Це особлива модель, — визнав Вейд. — Мені ще не доводилося такого бачити.

Брек вказала на екран.

— Я пошукала інформацію про число чотири. В історії є чимало посилань на нього. Чотири пори року, чотири елементи, чотири сторони світу...

— Чотири вершники апокаліпсису, — підказала Ніна.

Келлі широко посміхнулася.

— Це здається дуже доречним.

Кент підійшов до дошки й постукав пальцем по різних місцях на часовому графіку.

— З технічного погляду, якщо цей тип убиває винятково двадцять дев'ятого лютого, у перерві між злочинами він не мусить цілковито виходити з гри.

— Не розумію, — зізнався Бакстон. — Після кожного випадку він робить завелику паузу.

— Він завдає удару щоразу двадцять дев'ятого лютого, — пояснив Кент. — Якщо виявиться, що всі знайдені нами злочини можна приписати йому, значить, він жодного разу не пропустив цього дня.

Тишу, що запала після зауваження Кента, Вейд порушив своїм коментарем:

— Завдяки однаковим відбиткам черевиків, ми точно знаємо, що було принаймні два випадки. Я б добряче оглянув

місце останнього злочину, аби краще відчути, з чим саме тут маємо справу.

— Хай там як, у Феніксі він вдарив двічі, — нагадала Брек. — Там відбулися перший і останній на сьогодні злочини... за припущення, що двадцять вісім років тому справді скоїли перший злочин із цієї серії.

— Чому він повернувся туди, звідки почав? — уголос поцікавилася Ніна.

Вейд обернувся до Бакстона.

— Я б хотів довідатися. Негайно, а ліпше ще швидше.

Бос підняв брови.

— У вас усіх завтра за планом навчання з нелетальними набоями в Алеї Хогана^[13].

Керівник організував цей тренінг як завершальну частину плану реєстрації команди в пілотній програмі, розробленій ним за минулі чотири місяці. Вейд із Кентом були кримінальними профайлерами у ВАП, Брек на тривалий час відрядили сюди з відділу кіберзлочинності, а Ніна раніше обіймала посаду агента з розслідування кримінальних справ у окрузі Колумбія.

Агенти зазвичай застрягали у вузьких галузях, де були фахівцями, та Бакстон переконав керівництво Бюро, що варто протестувати запропоновану ним модель самотійного гібридного відділу. Ця нова команда швидкого реагування мала радше розгортати свою діяльність на місці, ніж аналізувати справи у стінах кабінетів ВАП. Якщо вони покажуть гарні результати, інші схожі відділи з'являться по цілій країні. А якщо зазнають поразки, кар'єра Бакстона покотиться до прірви.

— Я перенесу тренування на вихідні, — зітхнув начальник.
Брек відкрила на екрані нове вікно.

— Прямих комерційних рейсів до Фенікса не так багато, — повідомила вона й поводи́ла мишкою, — і всі щільно зарезервовані. Спробую знайти щось із однією чи двома пересадками.

Ніна ненавиділа очікування. А затримок у дорозі взагалі не зносила. Швидко глянула на шефа.

— Зважаючи на серйозність цих справ, чи не могли б ви... домовитися про щось інше?

— Профайлери ВАП літають комерційними рейсами, — нагадав Бакстон.

— А ми не профайлери, — дівчина обвела рукою команду. — Ми — нова гібридна команда пілотної програми.

Начальник не стримався від усмішки.

— Не тисни на мене, агентко Геррера.

Розділ 5

Апартаменти Ермоза Віста

Спрінгфілд, штат Вірджинія

На дорогу додому, до помешкання у Спрінгфілді, Ніна зазвичай витрачала сорок п'ять хвилин у годину пік, проте злива подвоїла цей час. Вилізши сходами на четвертий поверх, дівчина ледве встигла скинути наскрізь промоклий дощовик, як почула стукіт у двері. Зітхнула: переконана, що це її часта гостя — Б'янка Беббідж, прийомна донька-підліток найближчих сусідів. У дівчинки був моторошний хист миттєво дізнаватися, коли Ніна вдома. Геррера глянула у вічко й відчинила Б'янці, яка тримала на десертній тарілці скибку торта.

— Приберегла дещо для тебе після вечірки з нагоди мого дня народження. — Озирнувшись через плеча, дівчинка знову повернулася до Ніни. — Довелося ховати його від ватаги шибеників, інакше нічого не залишилося б.

Б'янка частенько так бурчала: скаржилася на молодших дітей, усиновлених її прийомними батьками, та ці докори не могли обдурити Ніну. Пан і пані Гомез заповнили спорожніле гніздечко дітьми, які потребували домівки, де їх любитимуть, тож у квартирі часом бувало велелюдно. Б'янка частенько забігала до Ніни, щоби перепочити, але ніколи не залишалася надовго. Геррера підозрювала, що дівчинка потай сумує за веселим безладом, яким наповнюють її дім щасливі малята.

— Feliz cumpleaños^[14], — привіталася Ніна, бо пам'ятала, що Б'янка, — не латиноамериканка й вивчає іспанську з єдиною

метою: підслуховувати особисті розмови прийомних батьків. Дівчинка мала звичку пхати свого прикрашеного сережкою носа у справи інших людей.

— Gracias^[15], — Б'янка відповіла на побажання. — Від сьогодні я цілковито готова... ну, типу, як стейк.

Між ними встановилося розуміння. Дівчинці виповнилося вісімнадцять, а це офіційний вік для виходу з-під опіки. Держава більше не дбатиме про неї — вона може вільно прокладати собі шлях у життя. Або зазнати болісних невдач.

Ніна розкрила обійми та зачекала: знала з власного досвіду, що не варто силувати до цього дитину, яка свого часу потерпала від жорстокого ставлення та пройшла через процедуру в дочеріння. Б'янка була однією з небагатьох, кого Ніна пускала до особистого простору.

Дівчинка якусь мить вагалася, перш ніж переступити поріг і обійняти сусідку однією рукою, бо в другій була тарілка. Дотик худенького дівочого тіла нагадав Ніні про їхню першу зустріч чотири роки тому, коли вона була офіцером поліції округу Фейрфакс. Б'янка тоді втекла з чергової родини опікунів, і Ніна шукала її майже цілу зміну. Коефіцієнт інтелекту в дівчинки наближався до 160, і це робило її мішенню для кривдників у школі. Тендітна статура заважала їй захиститися від тих, хто користувався системою, аби знайти собі жертв для іншого типу насильства. Ніна не була генієм, але могла прочитати історію дівчинки в темних колах під її очима й невміло прихованих шрамах на худеньких руках. Тоді Б'янка нагадала Ніні маленьку Кейтлін, і дівчина застосувала до цієї справи усе своє палке прагнення захищати. Рубці, якими була посмугована її власна

спина, постійно нагадували про страждання, і Геррера не збиралася дозволяти, щоб таке повторилося з іншою дитиною.

Ніна тісно співпрацювала зі Службою захисту дітей, тож влаштувала все так, аби Б'янку негайно забрали з її тодішнього житла, а проти опікунів завели кримінальне провадження. Геррера не хотіла, щоб дівчинка повернулася до системи й знову випробувала долю, тому неабияк зраділа, коли знайшла для неї домівку в квартирі сусідів. Коли Ніна розповіла пані Гомез про Б'янку, та відразу ж залучила до справи свого чоловіка. Відтоді пара середнього віку взяла ще трьох дітей і любила кожную бурхливу, хаотичну хвилину такого життя.

Випустивши Б'янку з ніжних обіймів, Ніна вже хотіла зачинити двері, аж тут зі свого помешкання вийшла пані Гомез; навколо її ніг крутилися троє малюків.

— Я знала, що ти будеш тут, — звернулася пані Гомез до Б'янки.

Її чилійський акцент додавав словам ліричного відтінку. Вона перевела погляд теплих карих очей на Ніну.

— Я тільки принесла тобі трохи plateada^[16], — жінка показала невеличкий казанок зі скляною накривкою.

Від густих пахощів тушкованого м'яса в Ніни забуркотіло в животі. Сусідка любила метушитися навколо дівчини й приносити їй домашні смаколики; пані Гомез була переконана, що Ніна потребує їжі, яку вона сама прирівнювала до виявів прихильності.

Три малі шибеники поперед пані Гомез рвонули до Ніниної квартири. Помешкання миттю наповнилося тупотінням і реготом.

Б'янка закотила очі, й усі ввійшли до кухні. Вісімнадцятирічна дівчинка могла б здатися й тридцятирічною, хоча майже закінчила навчання на бакалавра комп'ютерних наук в університеті Джорджа Вашингтона в окрузі Колумбія. І зараз розглядали її заявку на отримання повної стипендії для навчання на магістра біохімії.

Пані Гомез докірливо глянула на найстаршу прийомну доньку.

— Тобі не слід робити так очима, мі'я^[17], вони застрягнуть у тебе в черепі.

«Мі'я». У Ніни завжди краялося серце, коли вона чула це звичне лагідне звертання. В дитинстві вона не знала родини, а дорослішаючи, завжди мріяла, аби хтось назвав її «доню моя».

Часом Геррера чула сміх у сусідній квартирі. Десять глибоко всередині, в місці, ретельно схованому за міцними стінами, вона досі мріяла про власну родину. І здебільшого з цієї причини дозволяла пані Гомез таке майже родинне ставлення до себе. Можливо, якусь потаємну часточку її душі це тішило.

Пані Гомез глянула на шматок торта, який тепер стояв на кухонному столі.

— Це tres leches^[18], улюблений торт Б'янки.

Від погляду на розкішний десерт із щільним жовтим коржем і пухкою білою глазур'ю, прикрашеною полуницею, у Ніни рот наповнився слиною. Для торта використовувалися «три молока» — пряжене та солодке й несолодке згущене. А на додачу глазур до нього робили з густих збитих вершків. Аж ніяк не можна було назвати цей торт десертом для людей, неспроможних до засвоєння лактози.

Маленький Ґуставо, якого всі називали Ґус, перестав гасати й усміхнувся Ніні. Семирічний малий, зависокий для свого віку, мав великі карі очі й густе чорне волосся, коротко підстрижене на тім'ї та майже виголене з боків; Кент міг би пишатися такою зачіскою.

— А в мене день народження за чотири дні, — повідомив хлопчик і підняв угору чотири пальці. — Ти зможеш і мого торта скуштувати. На ньому будуть цілі гори посипки.

— Пощастило, що я люблю пекти, — звернулася до Ніні пані Ґомез — А хіба твій день народження не за кілька тижнів? Я можу й для тебе приготувати щось особливе. Чого б тобі кортіло?

— Не беріть собі зайвого клопоту, — тихо відповіла дівчина. — Я не святкую дні народження.

Коли вона подорослішала, навчилася не чекати на візити Санти, на великоднього кролика чи зубну фею. Дні народження приносили додаткові розчарування. Якби не мусила повсякчас заповнювати численні форми та заяви, уже давно забула б дату, записану соціальними працівниками.

Дивилася на малого бешкетника й раділа, що в Ґуса буде гарний день народження. Тішилася тим, що пані Ґомез спече його улюблений торт. Як добре, що опікунська родина любить його!

Ніхто не має виявитися забутим.

Розділ 6

Наступного ранку Ніна з рештою команди летіла на висоті понад дев'ять кілометрів на протилежний кінець країни. Не знала точно, як саме Бакстон це влаштував, але бос дістав для них один із орендованих реактивних «Гольфстримів» ФБР, який мав доправити команду до міжнародного аеропорту Фенікс-Скай-Гарбор.

Ніна з колегами вже переглянула звіти поліції про чинне розслідування убивства Дойлів і тепер відкрила ноутбук, аби пошукати новин. Потрібна була інформація про перший подібний випадок, що стався майже три десятиліття тому. Читала старі статті й дедалі більше захоплювалася деталями.

Кент, який сидів через столик, упіймав погляд дівчини.

— Здаєшся заінтригованою.

— Цей випадок свого часу привернув неабияку увагу ЗМІ, — повідомила Ніна. — Я щойно дивилася випуск телевізійних новин за той день, коли родину знайшли в їхньому будинку. Журналіст узяв інтерв'ю в цілого району. Найближча сусідка сказала, що це нагадує їй легенду про La Llorona. Ця фраза поширилася мов лісова пожежа, й невдовзі вже всі називали злочин «Справою Йорони».

Голова Брек з'явилася над комп'ютером.

— Як-як?

Ніна помітила, що вся команда покинула свої справи та прислухається.

— Легенда про La Llorona, — пояснила вона, — це суміш історії про приви́дів і народної латиноамериканської легенди. Я чула кілька різних варіацій.

— А що означає La Llorona? — поцікавилася Келлі.

— Іспанською це плакальниця, або жінка, яка ридає.

— Здаюся, — з помітнішим, ніж зазвичай, південним акцентом протягнула Брек. — Що не так із цією жінкою і чому вона плаче?

Ніна замислилася: як найкраще передати моторошну історію, що в дитинстві лякала її, як і багатьох інших дітей.

— Одна жінка збожеволіла, коли її чоловік закохався в іншу. Вона втопила двох їхніх дітей, аби покарати його за невірність. А тоді пошкодувала й собі вкоротила віку. У деяких версіях перед цим вона вбила невірного чоловіка.

Брек вигнула брову.

— І ти почула цю історію в дитинстві?

Ніна кивнула.

— Найчастіше її розповідали інші латиноамериканські діти в сиротинцях. Пригадую, як страшенно лякалася, коли старші діти попереджали нас, молодших, що La Llorona приречена вічно блукати землею в пошуках своїх утрачених дітей. Якщо впіймає когось із нас, теж утопить. А щоб додати історії драматизму, старші діти ховалися у шафі й кричали звідти: «¿Dónde están mis hijos?», коли оповідь добігала кінця.

— Це означає «де мої діти», — пояснив колегам Кент.

Ніна пригадала, що він володіє чотирма мовами. Кивнула.

— Кажуть, блукаючи світом, La Llorona стогне та промовляє саме ці слова.

— Слово честі, — посміхнулася Келлі, — твоє дитинство нагадує «Володаря мух»^[19]. Навіть не знаю, як із тебе вийшло щось путнє.

Ніна відвернулася.

— Еге ж, ми несамовито верещали, бігли до ліжок, а старші діти сміялися з нас. — Коментар Брек вона проігнорувала.

— Припускаю, деталі першого випадку мали щось спільне з цією легендою, — втрутився Вейд.

— Поліція Фенікса досі не передала нам документів про цю справу, — повідомила Келлі. — Якщо оформимо запит на матеріали розслідування, їм доведеться дістати їх із архівів.

Ніна тицьнула пальцем в екран свого комп'ютера.

— Згідно зі звітами в пресі, на місці злочину знайшли цілий стос любовних листів, які, вірогідно, батько родини зберігав у коробці з-під взуття у шафі в спальні.

— Повірити не можу, що поліція Фенікса повідомила громадськості такі подробиці, — здивувався Вейд.

— Журналіст спілкувався із кимось близьким до розслідування, — промовляючи останні слова, Ніна намалювала пальцями лапки в повітрі. — Анонімне джерело повідомило йому, що дружина вочевидь дізналася про роман благовірного, коли прибирала у шафі. Новонароджену дівчинку втопили у ванні, чоловікові вистрілили в обличчя з револьвера, а дружина поцілила собі в серце.

— Якщо це була постановка, хтось гарно впорався з домашнім завданням, — зауважив Кент. — На місці злочину було чимало символічних деталей. Те, що дружина вистрілила чоловікові в обличчя, свідчить про її бажання стерти його риси

з пам'яті; це натяк: вона не хоче більше дивитися йому в очі. А постріл у серце символізує те, що їй заподіяла зрада.

— А немовля? — перепитала Геррера.

Кент трохи поміркував, перш ніж відповісти.

— Вода символізує підсвідоме. Те, що жінка занурила плід їхнього кохання у підсвідомість, можливо, є спробою пояснити собі самій: слід було здогадатися про чоловікові таємниці, та вона відмовлялася вірити в це.

— Та годі тобі, — іронічно перебила Брек. — Влучив пальцем у небо.

— Погоджуюся, — кивнув Кент; його не зачепило за живе. — Проте пояснення смертей матері та батька точно має підґрунтя, навіть якщо людина володіла лише приблизним уявленням про те, як варто влаштувати все на місці злочину.

Ніна спробувала залізти в мозок невсуба.

— Якщо це була його перша справа, як гадаєте, чи міг він вивчати певну літературу або інші матеріали, аби довідатися, як спрямувати поліцію на хибний шлях?

— Він організований убивця, — нагадав Вейд. — Це цілком імовірно.

— І скидається на те, що це спрацювало, — дівчина знову опустила погляд на екран. — Під час прес-конференції речник поліції повідомив, що новоспечена матір могла страждати від постнатальної депресії, яка змусила її вбити чоловіка та дитину, а тоді накласти на себе руки.

— Мстивий філіцид, — докинув Вейд.

Усі, крім Кента, збентежено витріщилися на нього.

Вуста доктора стиснулися в сувору лінію.

— Філіцид — професійний термін, яким позначають убивство власних нащадків. Щодо мстивого філіциду здогадатися нескладно — це вбивство власної дитини з метою дошкулити комусь. Комусь, хто дуже її любить.

Ніна подумала, що й так знає відповідь, та все одно запитала:

— Ти зустрічав таке у власній практиці?

— Так, — слово він вимовив хрипким шепотом.

Ніна вже не вперше замислилася про звірство, за яким Вейдові довелося спостерігати в обраній професійній галузі. Злочини проти дітей — одні з тих, які найважче розслідувати. Вона могла лише уявити, який саме відбиток залишили на чоловікові аморальні вчинки з сотень справ, які він вивчав.

Кент порушив тишу:

— Дослідження показують, що у вбивствах дітей до восьми років зазвичай винна матір. Коли діти стають старші, це змінюється.

— Я можу прочитати тисячі досліджень на цю тему, — озвалася Келлі, торкаючись серця пучками, — але ніколи цього не збагну.

Ніна погодила:

— Діти беззахисні перед жорстокістю дорослих, — змусила себе замовкнути, але таки додала, що може довести свою думку рубцями.

Вейд глянув з розумінням. Решта команди теж знала про минуле Геррери. Причин для того, щоб вдавати незворушну, не було.

— Суспільство можна оцінити за його ставленням до найслабших, — зауважив Джеффрі.

— Коли жертвами стають немовлята, якщо матір нещодавно народила, причиною часто вважають постнатальну депресію, — вів далі Кент. — Ці випадки потрапляють до заголовків, бо здаються справжньою антитезою материнства. Та іронія в тім, що чоловіки значно частіше вбивають своїх дітей.

— Отже, детективи, які розслідували ці справи, не мали причин для сумнівів, адже пояснення напрошувалося від початку? — запитала Ніна.

Голос Вейда здавався напруженим, коли він сказав:

— Як ти вже зазначала, це досвідчені детективи, які давно займаються самогубствами. Вони вже все це бачили. Як і мені, така ситуація здаватиметься їм трагічною, але достовірною.

Суворий погляд його сірих очей пасував до похмурої атмосфери в салоні літака.

Аби покращити колегам настрій, Ніна клацнула на іншу статтю в пресі, що стосувалася старої справи у Феніксі.

— Якщо вірити новині, що вийшла за кілька днів, патологоанатом не знайшов нічого, що суперечило б гіпотезі поліції, та назвав причинами смертей батька й дитини вбивство, а матері — самогубство.

Бакстон, який сидів ближче до хвоста літака, озвався вперше за час польоту:

— Народ, відкладіть свої дискусії, йдемо на посадку.

Ніна закрила ноутбук і глянула в ілюмінатор на світло-коричневий пустельний краєвид унизу, такий не схожий на вірджинські передгір'я у Квантіко. Він міг би виявитися

ландшафтом іншої планети. Група змінила вологу прохолоду ранньої весни на східному узбережжі Атлантики на випалену сонцем спеку Південного заходу. Бакстон попередив їх: мають узяти речі для гарної погоди, й то був не жарт. Ніна стягнула светр. Добре, що надягла під нього легку блузку. Коли літак заклав віраж, опускаючись нижче, майже фізично відчула, що опинилася в іншому світі.

Розділ 7

Ніна їхала з командою в чорному «сабурбані»; голова свербіла від поту. Після посадки Бакстон вирішив узяти таксі просто до місцевого офісу відділу ФБР Фенікса, аби влаштувати там робоче місце, а решта команди залізла до позашляховика разом із місцевим спеціальним агентом Полом Гінзбергом.

— Метрополію Фенікса називаю «сонячною долиною», — повідомив Гінзберг, вирулюючи на шосе. — Мене призначили сюди два роки тому, але й досі не зношу цієї спеки. Вам пощастило опинитися тут навесні.

Ніна визирнула в тоноване вікно: безхмарне синє небо, таке не схоже на холодні сірі дощові хмари над східним регіоном.

— Погода розкішна.

— Так вам здається, тому що там, звідки ви приїхали, досі зима. Мені це добре відомо, я народився і виріс на Лонг-Айленді, — Пол усміхнувся. — Зими тут фантастичні, а от влітку... Господи.

Це була друга Нінина подорож до Фенікса. Влітку їй не доводилося тут бувати. І зважаючи на те, що вдалося побачити, місцина здавалася запашним райським садом.

Гінзберг з'їхав із шосе й повів авто до північно-східної частини міста, що розкинулося перед ними.

— Упевнений, вам кортіло б спочатку зупинитися в готелі, та мусимо спершу поглянути на місце злочину, якщо бажаєте побувати там разом із головним детективом.

— Місце злочину досі активне? — Ніна здивувалася: невже там досі є що оглядати? — Вбивства сталися чотири дні тому.

Гінзберг звернув на бічну вуличку.

— Початкове розслідування і збір доказів уже завершені, та ми попросили місцеву поліцію не знімати з місця злочину загороджувальної стрічки, — він знизав плечима. — Це не надто суттєво, адже там все одно більше ніхто не живе. Під час нападу вбили всю родину, а родичі зчинили тяганину за право власності. Нерухомість під заставою, тож до справи залучений банк. І через це ніхто не найняв команди для прибирання й дезінфекції будинку. Одним словом, поки що у нас туди вільний доступ.

Кент подивився на агента.

— А будинок охороняють?

Гінзберг кивнув:

— Ми зв'язалися з відділом розслідування самогубств поліції Фенікса, повідомили, що ви приземлилися, й вони відрядили туди на зустріч із нами головного детектива. Ви тут на їхню вимогу, тож місцева поліція погодилася співпрацювати з нами в усьому: від показу місця злочину до обговорення інформації з їхніх протоколів.

Ніну тішила можливість негайного початку розслідування. Завжди ліпше особисто подивитися на місце скоєння злочину, ніж розглядати пласкі фотографії та читати чийсь зауваження про те, що здалося важливим їх авторів.

Коли Гінзберг повернув позашляховик до житлового району, дорогі крамнички й ресторани зникли, натомість перед очима новоприбулих постав ретельно підстрижений зелений газон

поля для гольфу. Ніна припустила, що вони прямують до респектабельної частини міста. Автівка зупинилася перед ворітьми відокремленого житлового комплексу.

Агент натиснув на клавіатурі послідовність цифр, і ворота повільно розчинилися.

— Місцева поліція дала мені код, — пояснив він. — У кожного мешканця він свій, а поліція може увійти, натиснувши нуль-дев'ять-один-один.

— Легко запам'ятати, — зауважила Брек.

Вони рушили далі широкою вулицею, вздовж якої вишикувалися розквітлі кущі й дерева з пишним зелом. Ніна подумала, що таке нізащо не виросло б у пустелі без постійного щедрого поливання. Проминули кілька велетенських вілл і звернули на під'їзну доріжку будинку в середземноморському стилі.

Ніна розглядала дах із черепиці, кам'яний фасад, вишукані арки.

— Припускаю, що в такому будинку є сигналізація. Що сталося?

Гінзберг зупинив «сабурбан» біля порожньої поліційної автівки без пізнавальних знаків.

— Детектив, мабуть, чекає всередині. Він краще за мене пояснить усе про систему охорони.

Усі вийшли з позашляховика й кількома широкими сходами піднялися до високих вхідних дверей. На вході мляво теліпалися чотири розрізані жовті загороджувальні стрічки.

Кент подзвонив у двері, решта застигла позаду. Коли двері розчахнулися, широкі плечі колишнього морського котика завадили Ніні зазирнути всередину. Та вона помітила, як напружилася спина в хлопця, заціпенілого на порозі.

Після короткої паузи брутальні слова Кента відлунням відгукнулися під склепінчастою стелею передпокою.

— Не може... бляха... бути.

— Спеціальний агенте Кент, — почувся зсередини знайомий чоловічий голос, — я теж радий вас бачити, — тон був соковито-саркастичним.

Ніна прослизнула повз Джейка й подала руку для привітання.

— Рада знову попрацювати з вами, детективе Перес.

Детектив відділу розслідування самогубств відразу цілковито змінився, обличчя розпливлося в усмішці, білі зуби сліпуче зблиснули на засмаглому обличчі. Він потиснув руку дівчини.

— І гадки не мав, що ви повернулися до міста, Ніно.

— Ви знайомі? — перепитав Гінзберг, здивований тим, що Перес назвав агентку на ім'я.

— Пригадуєте гучну справу, яка нещодавно була привела нас до Фенікса? — мовила дівчина.

Агент скривився:

— Хто ж не пам'ятає...

— Ми з детективом Пересом були в парі, яка перевіряла один зі слідів, — Ніна не додала, що того разу Перес із Кентом не знайшли спільної мови й мало не дійшло до бійки.

— Чому ваша команда прилетіла аж сюди? — поцікавився детектив. — Нам відомо, що справа, можливо, пов'язана з одним випадком у Нью-Йорку, але мусить бути ще якась причина.

Вейд не залишив іншим шансу на відповідь:

— Чи не могли б ви спершу показати нам місце злочину? А тоді перейдемо до деталей.

Ніна помітила, як Перес насупився.

— Що? — перепитав Джеффрі, який теж помітив напружений вираз його обличчя.

Детектив схрестив руки на грудях.

— Скажу лише, що це вже не вперше федерали приземляються тут посеред розслідування й не хочуть поділитися жодною дрібкою інформації.

— Ми гарно поводитимемося, — поквапливо втрутилася Ніна, — обіцяю. Лише розкажіть нам спершу про справу.

— Я подбаю про це, — буркнув Перес і відвернувся. — Ось як усе, на нашу думку, було, — почав він. — Невідомий зайшов до будинку цими дверима приблизно о другій по півночі. Всі спали.

Ніна пригадала, що поліція зазвичай використовує терміни на кшталт «невідомий» або «підозрюваний» на позначення невстановленого нападника, а от ФБР віддає перевагу «невсубові». Це була одна з численних маленьких відмінностей, до якої дівчина звикла, коли змінила роботу.

— Я би припустила, що такий будинок оснащений сигналізацією, — вона повторила своє запитання, поки деталі місця злочину не відволікли. — Як він потрапив усередину?

— Вивів з ладу бездротову систему безпеки, — пояснив Перес. — Ми виявили, що невідомий скористався віддаленим сигналом, аби заглушити частоту. Тож коли він відчинив двері, сенсори не зреагували на зрушення контактних точок і не активували сигналізацію.

— Це доволі складно, — Брек озвалася вперше, відколи вони увійшли до будинку. — Він мусив точно знати, що саме робить, інакше міг випадково перевантажити систему й запустити сигналізацію.

— Усе, що цей чоловік зробив на місці злочину, вказує на ретельне планування, — погодився детектив.

Келлі, яка на електроніці зналася краще за решту, тиснула далі:

— То входні двері не були замкнені?

Перес похитав головою.

— Він скористався склорізом, щоб зробити круглий отвір у декоративних бічних шибках, а тоді витягнув вирізану частину за допомогою присоски, аби скло не впало на землю й не розбилося.

Ніна простежила його погляд на скляну шибку біля дверей: від неї можна було дотягнутися до круглої ручки. У шибці з'явля дірка завбільшки як м'яч для софтболю. Або як чоловіча рука.

— Гарно організовано, гарно підготовано, гарно втілено в життя, — підсумував Вейд. — У нас є причини вважати, що невсуб мав чимало часу на відстеження своїх жертв і перевірку їхньої безпеки.

Перш ніж Перес зміг поставити чергові запитання про те, чому команда з Квантіко опинилася тут, Ніна звернула розмову

на інше, аби витягнути з нього більше деталей.

— До речі, щодо жертв, ми дорогою прочитали попередній звіт, але не маємо жодної оновленої інформації.

— Пара мешкала у багатопверховому кондомініумі, аж поки дружина, Міган Дойл, не дізналася, що вагітна. Вони з чоловіком, Томом, переїхали до житлового комплексу високого класу захисту близько шести місяців тому.

Брек збадьорилася:

— А ворота записують, який код і коли саме введено?

— Ми вже запитували в асоціації власників житла, — повідомив Перес. — Система не записує інформацію.

Ніні кортіло продовжити обговорення жертв.

— У протоколі сказано, що Дойли були лікарями, так?

— Він був хірургом-ортопедом, а вона — окулістом. Обом було під сорок. Ми припускаємо, що вони не поспішали народжувати первістка через професійні зобов'язання.

Федерали рушили за Пересом до підніжжя сходів на другий поверх, а він тимчасом і далі розповідав про місце злочину.

— Криміналісти не знайшли доказів того, що невідомий ходив цілим будинком. Скидається на те, що ледь він увійшов, миттю зосередився на території, яка була його метою, а коли впорався, подався геть і нічого не взяв, не торкався ні до чого такого, що нам вдалося б знайти.

— Тому що цю справу він вважав завершеною, — зауважив Кент. — Злочинець працює на результат, гранично зосереджується на своїй меті.

Ніна зійшла нагору, розглядала розвішані на стінах родинні світлини. Усміхнені, радісні обличчя. Тип щасливої родини,

якої вона ніколи не знала. Той тип родини, яка із захватом привітала новонароджену.

— Звідки невсуб знав, що батьки спатимуть, а не годуватимуть немовля? — подумала вона вголос.

— Ми теж повсякчас запитуємо в себе про це, — зізнався Перес. — Або він неабияк покладався на щасливий випадок, або певним чином зумів дізнатися, що саме вони роблять у цей час.

— Цей невсуб ніколи не покладався на випадок, — цілком переконано заперечив Вейд. — Він якимось чином дізнався, що вони сплять.

Ніна подумки підготувалася до похмурої реальності. Зупинилася в коридорі й глянула на Переса.

— Як усе відбувалося?

— Ми точно не знаємо, але, мабуть, спершу він задушив немовля, — відповів детектив, і його очі на мить затуманив смуток. — Потім злочинець поніс тільце коридором із дитячої кімнати до спальні господарів. У батьків була відео-няня, але вони, швидше за все, не прокинулися, поки вбивця не вистрілив у батька; тому припускаємо, що на випадок, коли відео-няня не спрацює, двері залишалися відчиненими. Так убивці вдалося нечутно пройти до кожної кімнати.

— Чимало людей у перші кілька місяців ставлять колиску з новонародженим у власній спальні, — втрутилася Брек. — Так робила моя сестра.

Вейд похмуро глянув на неї.

— Не думаю, що в такому випадку вбивця змінив би свої плани.

— Я теж, — погодився Перес. — Він вивів батька із гри одним-єдиним пострілом у серце. Ми вважаємо, що негідник хотів швидко нейтралізувати його.

— Постріл мав розбудити дружину, — додала Ніна,— і, напевно, кількох сусідів.

Перес похитав головою.

— Це п'ятиакрові ділянки, всі будинки мають гарну звукоізоляцію. Ніхто тієї ночі не повідомляв про жодний шум.

Оглянули дитячу кімнату, здавалося, недоторкану, якщо не зважати на сліди, залишені криміналістами під час пошуку доказів. Далі пішли коридором до спальні господарів — маршрутом убивці. Ніна ввійшла останньою; побачила просочений кров'ю матрац і поплямовані простирадла.

— Балістична експертиза встановила, що батька застрелили з близької відстані, — повідомив Перес. — Напевно, невідомий стояв на порозі, приблизно за п'ять метрів від ліжка.

— Окуляри нічного бачення, — припустив Кент. — І, мабуть, лазерний приціл.

— Гадаєш, наш невсуб військовий? — звернулася до нього Ніна.

Досвід, здобутий у спецопераціях міг навести його на думку про постріл у темряві.

— Не думаю, — Кент не вагався. — Але готовий битися об заклад, що він десь вправлявся зі зброєю. Міг придбати військове спорядження онлайн або в приватному стрілецькому клубі.

Ґеррера погодилася. Якщо вбивства тривали десятиліттями, злочинцеві не вдалося б зробити військову кар'єру, адже тоді він

не надто міг контролювати свої призначення. Плюс описаний Кентом і Вейдом тип особистості, що геть не пасував до інституції з її вимогою самопожертви та суворого дотримання правил, встановлених іншими.

Перес пройшов далі спальнею господарів і продовжив із того місця, де зупинився:

— Ми гадаємо, що він скористався немовлям, аби контролювати матір, можливо, погрожував, що зробить боляче маленькій дівчинці, якщо мати не співпрацюватиме.

Ніна проковтнула клубок у горлі: уявила себе на місці нещасної.

— Бідолашна жінка не знала, що її донька вже мертва, тож ладна була виконати всі вимоги невсуба.

— Так ми вважаємо, — погодився детектив. — Вочевидь він наказав їй лягти у ванну, позаяк немає жодних слідів того, що її тягнули туди силоміць.

Ніна обвела поглядом потоки крові на білих кахлях над краєм велетенської ванни. Небіжчицю давно забрали, та вона досі могла побачити у плямах відбиток тіла жінки, яка померла тут лише кілька днів тому.

Як навчав Вейд, дівчина спробувала одночасно думати як жертва і як убивця.

— Цікаво, чи дізналася вона перед смертю? — тихо мовила вона.

— Чи знала, що помре? — перепитав Перес.

— Чи знала, що немовля мертво, — пояснила Ніна.

Вейд пронизав її поглядом.

— Я теж про це думав. Гадаю, невсуб хотів, щоб вона дізналася.

— Чому ви так вважаєте? — запитав детектив.

Вейд вийшов із ванної, минув спальню і озвався вже з коридору.

— Не було сексуального насильства, нічого не вкрадено, не сталося жодного акту вандалізму чи знищення власності. Той, хто зробив це, мав інший мотив, — чоловік замовк і обернувся до решти команди, вишикуваної в очікуванні. — Він хотів завдати якомога більше морального болю.

— Але батько навіть не встиг зрозуміти, що в нього вистрілили, а немовля взагалі... — почав був Перес.

— Саме так, — скидалося на те, що Джеффрі цілковито впевнений у своїх висновках. — Мішенню його гніву, його люті, його відплати була матір.

Усі замислилися, в будинку запанувала тиша.

Вейд вів далі:

— Коли злочинець завдав найгірших можливих мук матері, він сфабрикував її причетність до злочину, аби навіть по смерті вона залишалася приниженою. Всі думатимуть, буцімто вона вбила власну родину, а цей злочин такий огидний, що заперечує все, відоме нам про материнство.

Кент кивнув.

— Коли ми знайдемо цього чолові'ягу, виявиться, що в нього неабиякі труднощі з власною матір'ю.

Яка бездушна потвора могла таке вчинити? Ніна зустрічала в житті багатьох поганих людей, але тепер, намагаючись

збагнути темний розум, що породив цей жахливий задум, вона мовби відчула доторк живого втілення зла.

Розділ 8

За годину Ніна побачила з вікна позашляховика масивну металеву скульптуру в формі відбитка пальця на цементовому постаменті поряд із велетенським кактусом сагуаро. Інший бік постаменту прикрашали слова «ВІДДІЛ ФБР ФЕНІКСА». Гінзберг заїхав на паркування обіч схожого на коробку п'ятиповерхового будинку вершково-іржавого кольору; вражала кута огорожа навколо нього. Вікна на фасаді розташовувалися в шаховому порядку. Якби Ніні потрібно було описати загальне враження від будівлі, вона назвала б її «постмодерною пустелею». Принаймні зовні все мало саме такий вигляд.

— Це наше нове приміщення, — гордовито повідомив Гінзберг. — Ми переїхали з історичної частини міста до північного району кілька років тому. Тут усе значно сучасніше й не так багато транспортних заторів.

Від входу агент повів колег до рецепції, де привітався з пані за стійкою. Вочевидь вона вже чекала: усміхнулася й вказала на сканер. Ніна слухняно дістала свої кредитки й картку-посвідчення. Кожен із команди провів документами перед сканером. Гінзберг притримав для них двері до зони, де розташовувалися кабінети.

Геррера розглядала сучасне офісне приміщення. Члени її колишнього місцевого відділку з Вашингтона в окрузі Колумбія, вбили б тутешніх за те, що марнують таку простору, блискучу, гарно спроектовану зону, адже самі працювали в тісному

приміщенні, де жодне перепланування не додавало корисної площі.

Гінзберг відчинив подвійні двері до конференц-зали без вікон.

— Це буде ваша оперативна база. Ми влаштували щось середнє між штабом і зоною для нарад.

У центрі приміщення стояв прямокутний стіл графітового відтінку, більшу частину однієї стіни займала велика біла дошка для записів, а на протилежній чорніли чотири пласкі екрани.

Брек впевнено попрямувала до столу, на одному кінці якого побачила монітор і клавіатуру.

— Цур моє!

Ніхто не заперечував.

Ніна з Вейдом розташувалися по один бік столу, а Кент із Бакстоном сіли навпроти. Гінзберг, який був зник, поки вони роззиралися, за кілька хвилин повернувся в супроводі худорлявої азійки, з вигляду близько п'ятдесяти років.

— Це керівниця, Дженніфер Вонг. Вона стежитиме за цим розслідуванням.

Бакстон підвівся, щоб потиснути колезі руку.

— Старший спеціальний агент Джерард Бакстон.

Ніна вже звикла працювати з Бакстоном, та Вонг відповідала за цілий місцевий відділ у Феніксі, тож займала вищу посаду, ніж у нього. Важко було оцінити вплив ще одного керівника, який мав контролювати їхню роботу. Чи надто Вонг перейматиметься справою? Чи може статися, що вона переломить Ніні олівці й прожене за те, що дівчина в

розмальовці виходить за контури? Якщо керівниця з Фенікса виявиться прихильницею строгих правил і норм, можуть виникнути проблеми.

Вонг вмостилася на чільному місці, Гінзберг сів праворуч від неї.

— Я здебільшого не буду присутня під час ваших нарад, але хочу почути загальний звіт у справі, — повідомила жінка, звертаючись до Бакстона. — А потім можете просто повідомляти мені про розвиток подій.

Ніна глянула на Вейда. Залишалось сподіватися, що Вонг не воюватиме за свою територію.

— Чому б нам не піти до вашого кабінету, де я зможу поінформувати вас про все, відоме нам на даний момент? — запропонував Бакстон. — А команда не муситиме слухати наш звіт про те, що маємо на сьогодні, й зможе швидше просуватися вперед.

Вони вдвох вийшли, й Ніна зраділа, що шеф так спритно спекався керівниці та звільнив поле для справжніх гравців.

Гінзберг переконався, що начальники його не чують, і звернувся до решти команди.

— Мене вповноважили допомагати вам з усім, що знадобиться.

— Ми це дуже цінуємо, — відповіла Келлі. — Ви знаєте місто краще за нас.

— Я радий, що ви показали нам місце злочину до того, як там усе прибрали, — додав Вейд. Було помітно, що він прагне чимшвидше взятися до справи. — Це допомогло мені краще відчувати невсуба.

Дорогою від будинку Дойлів до місцевого відділку Фенікса Джеффри був мовчазний, проте, мабуть, витратив цей час на аналіз побаченого.

— Злочинець дуже вигадливо все влаштував, — почав він. — Гадаю, у нього було дві мети, — доктор підняв палець. — По-перше, створити історію, в яку мала повірити поліція, — розігнув ще один палець. — По-друге, задовольнити свою емоційну потребу.

— Отже, ти вважаєш, що все влаштоване ним — частина модус операнді та заразом його автограф? — перепитала Ніна.

Гінзберг похитав головою.

— Автограф?

— Найкраще я можу пояснити це за допомогою ілюстрації, — відповів Вейд. — Уявіть убивцю, який нападає в темряві на випадкових жінок у Централ-парку, блискавично кидаючись на них ззаду. Це його модус операнді. Він зв'язує їх і малює на животі кожної коло чорним маркером. Це його підпис, — захоплений темою доктор склав пальці дашком. — Щось у цих ритуалах задовольняє його потребу, яка немає нічого спільного зі скоєнням убивства.

— А він відчуває потяг до вбивств чи до ритуалів? — поцікавився Гінзберг.

— І те, й те, — просто відповів Вейд, — але один із постійних параметрів завжди відрізняється, — він на мить замовк. — Припустимо, поліція посилила патрулювання у парку, тож убивця починає вдиратися до будинків жінок і нападати на них у ліжку. Його модус операнді змінився, але він і далі зв'язує жертв і малює кола на їхніх тілах, бо це його підпис. Завдяки

цьому ми можемо пов'язати злочини, хай навіть на одних жертв був скоєний блискавичний напад у парку, а до інших він вдерся у будинок.

Гінзберг замислився над почутим.

— Це ваше спостереження?

— Хотілося б мені записати це на власний рахунок, — відповів Вейд, — але термін «підпис» увів до обігу Джон Дуглас, який був одним із перших профайлерів ФБР багато десятиліть тому.

Ніна нахилилася вперед, бо хотіла повернути розмову до інсценування на місці злочину.

— Якщо застосувати цю теорію до нашого невсуба, значить, певне розташування тіл частково свідчить про причину вбивств?

Вейд кивнув.

— Я вже казав: усе це якимось чином приведе нас до його матері.

— Гадаєш, вона жорстоко з ним поводитися? — запитала Брек.

— Ми з тобою не обов'язково назвали б це жорстоким поводженням, — виправив її Джеффри, — проте невсуб трактував її поведінку як жорстоку несправедливість або особисту образу. І ми з вами шукаємо переломний момент.

— Що ти маєш на увазі? — не зрозуміла Ніна.

— Подію, яка змінила життя однієї людини, — пояснив Вейд, збуджено жестикулюючи, — змінила траєкторію. Якби цього не сталося, все в цієї людини склалося б інакше.

Ніна подумала, що розуміє його.

— Якщо ми зможемо збагнути, що саме стає тригером для цього чоловіка, це допоможе нам ідентифікувати його?

— Саме так, — Вейд повернувся до Кента, який досі не ділився власними думками. — А ти що скажеш?

— Ритуал і ломка, щедро приправлені заміщенням.

Ніна глибоко зітхнула.

— Я розмовляю англійською та іспанською, але не розумію цих психо-балачок.

Джейк захихотів.

— Це певні захисні механізми... За Зигмундом Фройдом. По суті, людський мозок завжди працює так, щоб захиститися від неприємної правди. Згідно з Фройдом, усі ми розробили різноманітні механізми виживання.

— Гаразд, — кивнула Геррера, — але, де ти бачиш їх на місці злочину?

— Чоловік, який гнівається на свого боса, а тоді йде додому і б'є дружину, тому що не може відлупцювати вищого за рангом, який підписує йому зарплатний чек, використовує заміщення. А в нашому випадку невсуб відіграється на Дойлах, бо розлючений на власну родину, особливо на матір.

— А як щодо ритуалу й ломки? — не вгавала Ніна.

— Невсуб намагається компенсувати власне сумління за допомогою певних ритуалів, що виступають у ролі контрзаходів, — Кент помітив Нінину вигнуту брову, але вів далі: — Це схоже на поведінку людини, яка має руки, аби відмитися від уявних плям; невсуб намагається повернутися назад і виправити щось у своєму минулому, раз за разом відтворюючи сценарій, вигаданий ним для пояснення подій.

На жаль, як і всі механізми виживання, це не вирішує проблему, тож він застрягає в нескінченному циклі повторів.

Раптом Ніну блискавкою прошило розуміння.

— Те, що пішло не так — поворотна точка, — сталося двадцять дев'ятого лютого. Саме тому він намагається виправити це у високосні роки. А коли це не спрацьовує, доводиться чекати ще чотири роки до наступної спроби.

Вейд схвально кивнув.

— Погоджуюся. Коли матимемо певне коло підозрюваних, слід перевірити, що саме відбувалося цього дня в житті кожного з них.

— Але спершу нам потрібні якісь підозрювані, — погодилася Ніна. — Хай там які були в нього глибокі особисті причини для вбивства цієї родини, скидається на те, що чоловігa намагався відтворити «справу Йорони», яка успішно вдалася йому двадцять вісім років тому. Але цього разу він зазнав поразки. Чому така досвідчена людина могла помилитися?

Брек знизала плечима.

— Можливо, він не встигає за розвитком технологій і методів криміналістики.

— Жартуєш? — кинула Геррера. — Нині можна отримати звання бакалавра криміналістики, начитавшись інформації з інтернету.

— Що ж тоді? — Келлі глянула на профайлерів. — Підсвідоме бажання спійматися?

Вейд пхикнув:

— Не в нашого чоловігa.

— Може, він деградує? — Ніна пригадала грубий поділ убивць на категорії. — З організованого перетворюється на неорганізованого?

— Не думаю, — заперечив Вейд. — Гадаю, він припустився помилки в двох останніх випадках, і це його переслідує.

— Як це могло вплинути на його настрій? — вела далі Ніна.

— Найімовірніше, це змушує його діяти по-новому, — відповів Джеффри. — У минулому він усе контролював, і контроль надзвичайно важливий для нього. Власний нарцисизм і асоціальний тип особистості змушують злочинця прагнути контролю в усіх частинах драми.

Геррері кортіло скористатися своєю знахідкою.

— Повернімося до мого попереднього запитання: як нам перемолоти все це, аби отримати підозрюваного?

У приміщенні запала тиша, навіть Брек перестала клацати на своїй клавіатурі — всі замислилися.

— Для скоєння злочинів він подорожує різними містами, — нарешті озвалася Келлі, — але ми не можемо перевірити всі списки пасажирів за останні двадцять вісім років. Зрештою, ми не знаємо, де він живе, тож це все одно не має сенсу.

Ніна вхопилася за ідею невсубової відправної точки. Вона повернулася до Вейда.

— Ти завжди наголошуєш, що найбільш репрезентативний — перший злочин. У цій справі його перший злочин скоєний у місті, де він ударив двічі. Можливо, коли в Нью-Йорку все пішло не так, він повернувся до Фенікса, щоб натиснути на кнопку перезавантаження?

— Місце, де все почалося, — замислено промовив Вейд, — місце спокою, місце сили... Домашня база, — він погладив підборіддя; зазвичай цей жест свідчив про зосередженість. — Висока ймовірність того, що він живе десь у межах Фенікса або неподалік. Я би припустив, що їхати туди не довше двох годин.

Брек під'єднала свій робочий термінал до одного з екранів на стіні. Менш ніж за хвилину розгорнула мапу Арізони й обвела Фенікс червоним колом.

— Найбільші міста, які підпадають під цей опис, — Тусон, Меса й Скоттсдейл у порядку зменшення числа мешканців, — повідомила вона.

Вейд глянув на мапу.

— Він міг убивати людей по цілій країні, та живе десь у межах цього кола.

Ніна підвелася й стала поряд із Вейдом; втупилася в мапу так, ніби могла побачити на ній невсуба.

— Тепер ми тут, — пробурмотіла вона, — і ми йдемо по тебе.

Розділ 9

Ніна застібнула порожню валізу й запхала її під одне з двох ліжок «квін-сайз».

— Тут мило, — зауважила вона, оглядаючи просторий готельний номер.

— І державні розцінки, — озвалася Келлі, — інакше Дядько Сем не розщедрився б на оплату такого розкішного житла.

Після наради в штабі місцевого відділу ФБР Гінзберг відвіз команду до старого міста, де розташовувався готель «Роял Фенікс Сьютс». Керівниця Вонг наказала ще одному агентові їхати за ним у другому чорному «сабурбані» й залишити ключі Бакстону, аби на час відрядження група завжди мала під рукою службове авто.

На рецепції Ніну з Брек поселили до одного номера, сусіднього з кімнатою Вейда і Кента. Бакстон жив у окремій кімнаті навпроти. Всі прийняли душ і змінили одяг на більш зручний, бо нічого не планували на вечір.

Розмову дівчат перервав легенький стукіт у двері, що розділяли два номери. Вони перезирнулися, і Ніна перетнула кімнату.

— Хто там?

— Це Вейд і Кент, — роздратовано відповів Джейк. — Хто ще, в біса, міг бути?

Дівчина повернула замок і відчинила двері. Кент без жодного запрошення протиснувся повз неї в кімнату.

— Увімкніть новини.

— Я могла бути в трусах, — Брек узялася в боки, — а могла взагалі щойно вийти з душі з голою дупою.

Хлопець не відповів і схопив пульт, перш ніж його дістала Ніна. За Кентом до кімнати ввійшов похмурий Вейд.

Усі застигли перед широким пласким екраном; він кліпнув і ожив.

— ...заходи в будинку Дойлів сьогодні по обіді, — на камеру говорив репортер. Каштанове волосся чоловіка, який стояв на початку під'їзної доріжки, куйовдив вітер, за спиною в нього було видно будинок.

— А вони часу не гаяли, — мовила Ніна, коли камера перемкнулася на відео, вочевидь зняте раніше.

Репортер стояв на подвір'ї сусіднього будинку й розмовляв із жінкою середніх літ.

— Що саме ви сьогодні бачили? — поцікавився він і тицьнув мікрофоном у її бік.

Сусідку не довелося довго вмовляти.

— Сьогодні я бачила, як під'їхали автівка й один із тих великих чорних позашляховиків. З машин висипала купа людей, вони зайшли всередину. Я зателефонувала в поліцію, мені повідомили, що це їхній детектив і кілька агентів ФБР.

Вейд похитав головою.

— Їхня сусідка — справжня Гледіс Кравіц^[20]. Бракує лише хвостика волосся на потилиці й халата.

Репортер додав у свою репліку трохи драматизму:

— ФБР?!

Жінка старанно закивала.

— Так мені сказали, тож я простежила, коли вони поїхали, й декого впізнала.

— Кого саме?

Ніна застогнала, бо знала наперед, що зараз почує.

— Ту, кого називали Дівою-войовницею.

— Спеціальну агентку Ніну Ґерреру? — перепитав репортер.

— Авжеж, її.

Знову пішло пряме включення, й репортер повідомив безпосередньо в камеру:

— Ми зв'язалися з місцевим відділком ФБР, де підтвердили, що вони співпрацюють із поліцією в цьому розслідуванні. Не повідомили, чому ціла команда профайлерів прилетіла на інший кінець країни, щоб особисто ознайомитися зі справою.

У його словах стільки всього було не так, що Ніна не знала, з чого й почати. Репортер здавався знайомим, і вона зауважила напис внизу екрана з його іменем: Джеймс Снід.

Той самий репортер, який розповідав про найперше вбивство, але тоді він був майже на три десятиліття молодший і на добрі шість кілограмів легший. Снід тоді теж брав інтерв'ю у сусідів, і хтось із них згадав про La Llorona та дав справі її моторошну назву.

— Єдине, що нам відомо напевно, — профайлерів залучають до справи, якщо йдеться про розслідування серії злочинів, — репортер і далі звертатися до камери. — А це підштовхує до запитання: невже Дойли стали жертвами серійного вбивці?

Кент вилаявся і вимкнув телевізор.

— Цю історію вже крутять у всіх місцевих новинах, але вперше показав її шостий канал.

— От вам і всі наші спроби не висовуватися, — зітхнула Ніна.
— Тепер невсубові відомо, що ми на нього полюємо.

— Поліція Фенікса оголосила справу Дойлів потрійним убивством, перш ніж до неї взяли ми, — нагадав Вейд, — тож убивця знав, що не обдурив поліцію, що вони не купилися на версію про вбивства з самогубствами тут і в Нью-Йорку. Але він аж ніяк не міг дізнатися, що ми пов'язали цю справу з якоюсь... чи якимись іншими.

— Досі не знав, — Кент кинув пульт на найближче ліжко, — а тепер обов'язково припустить, що ми з'єднали всі точки. І неодмінно запанікує.

— У нас досі залишається одна перевага, — озвалася Ніна. — Невсуб не знає, що насправді ми розслідуємо в Феніксі два вбивства, й ЗМІ це теж не відомо.

Брейк скосила на неї око.

— Поки що.

— Доведеться попросити поліцію Фенікса зволікати з цією справою якомога довше, — запропонував Вейд. — Не хочу, аби щось вплигло, поки ми не будемо готові. Якщо вірити тому, що ми чули, «Справа Йорони» набула тоді чималого розголосу серед тутешніх мешканців. І ми лише все ускладнимо, якщо поєднаємо її з цим випадком.

Ніні аж ніяк не кортіло займатися черговим розслідуванням із перших шпальт.

— І варто просочитися хоч одному слову про інші випадки по цілій країні, — а це неодмінно станеться, — й історія перетвориться на державну, а може, й на міжнародну.

Кілька місяців тому, в протистоянні з іншим серійним убивцею вона здобула сумнозвісне прізвисько Діва-войовниця; саме так люди перекладали з іспанської ім'я «Ніна Геррера».

— Я не проти того, щоб це сталося, — висловив свою думку Вейд, — проте хочу контролювати час широкого розголосу. Це може стати нам у пригоді, щоби слушної миті вдатися до психологічного тиску.

— Гаразд, у нас же чотири роки в запасі, — в'їдливо кинула Брек.

Кент схрестив руки на грудях.

— Не обов'язково. У невсуба були строгі часові межі, але тепер усе змінилося й нас викрили, тож він може пристосуватися, зробити наступний хід раніше, щоб заплутати нас або повернути собі відчуття контролю, який вважає втраченим, — припустив хлопець. — Висновок: зараз він найбільш непередбачуваний... і найбільш небезпечний.

Розділ 10

— Ох, бідолашна родина, хіба це не жахливо?

Він повернувся до своїх клієнтів.

— Однозначно жахливо, — чоловік надав своєму обличчю виразу, який найбільше нагадував стурбованість і співчуття.

Він гадав, що пара проведе у спальні більше часу. Сказав їм, що почекає на кухні, аби вони могли обговорити все наодинці. Насправді ж просто побачив повідомлення про термінові новини в справі Дойлів і не міг втриматися, щоб не дістати свій айпад і не подивитися сюжет у випуску новин о шостій вечора.

Чоловік увійшов до кухні за своєю дружиною, глянув на екран і насупився.

— Серйозно? Який це хворий дегенерат убиватиме цілу родину?

Йому здалося доречним у відповідь висловити обурення:

— Жахливо, — він кивнув, — і це справді змушує замислитися.

Обоє клієнтів теж похмуро кивнули: напевне думали так само. Вони й гадки не мали, що він краще за будь-кого може відповісти на всі запитання. І, без сумніву, він відповів би краще за ФБР, яке доручило розслідування справи відомій Діві-войовниці. Вона і той профайлер, доктор Як-його-там, гадають, буцімто зможуть залізти йому в голову, вистежити його.

— Я так не думаю.

— Перепрошую? — перепитала дружина.

Він і не помітив, що пробурмотів останню фразу. Краще відволікти їх. Він сховав до чохла свій айпад і розтягнув губи в посмішці.

— Це гарна угода за такі гроші. Вигідна пропозиція.

— Нам слід орієнтуватися на наш бюджет, — відповів чоловік. — Не впевнений, що потребуємо всього цього.

— Ціна справді здається трохи зависокою, — погодилася з ним дружина. — У нас фіксований дохід.

— Проте це винятково гарний дохід, — він глянув на вазу з фруктами. Не зовсім у центрі. Простягнув руку, щоб посунути її лівіше. — І деякі речі не мають ціни, чи не так?

— Не знаю, — завагався чоловік, — чи не складно буде підтримувати такий будинок у відповідному стані?

— Усе ідеально вам підходить, — він ще на міліметр посунув вазу з фруктами ліворуч. — А що, як ваші діти забажають навідатися? Що, як вони привезуть сюди ваших онуків?

— Але це такий гарний район, — почала дружина. — Ми...

— Авжеж, — перебив він, — можливо, їм кортітиме навідувати вас у теплій Арізоні, коли набридне відкидати сніг. Ви зможете запропонувати їм першокласний гольф, розкішні краєвиди та найкращий спа-день у їхньому житті. І все це в чарівному, безпечному й сучасному будинку.

Дружина скоса глянула на свого чоловіка.

— Що думаєш?

У кожного є слабе місце, певний важіль, і їхній щойно вдалося знайти. Вони не змозі подолати спокусу: похизуватися перед друзями й родиною. Ці люди переїхали до раю.

— Скільки доведеться платити щомісяця? — поцікавився чоловік.

Його посмішка розпливлася ще ширше. Він змусить їх підписати угоду сьогодні. Просто зараз.

— Ми переконаємося, що все вписується до вашого бюджету.

Поки подружжя базікало, він обмірковував те, що дізнався з новин.

Недоумкуватий репортер мав рацію. Якщо до справи залучили ФБР, це означає, що випадок Дойлів більше не просто місцеве розслідування вбивства. Чи могла поліція якимось чином поєднати його фіаско в Нью-Йорку з подіями у Феніксі?

— Перепрошую? — дружина кинула на нього обурений погляд.

Він випадково тихенько вилаявся. А стара відьма чує краще, ніж можна собі уявити. Слід бути обачнішим.

— Я кажу «для», — і додав у відповідь на її недовірливий погляд: — для такої справи потрібні вдало обраний момент і талант.

Вдало обраний момент і талант. Одне він може контролювати, а друге — ні. Він завжди знаходив спосіб отримання зиску, коли йому таланило. Можливо, й ця ситуація з Дівою-войовницею стане йому в пригоді. Вона — практично відома особа. Чи вдасться скористатися цим, аби відволікти увагу? Вивести ФБР із гри? Він насолоджувався думкою про інтелектуальний двобій із найкращими детективами, яких лишень можна уявити. Питання в тім, яким його уявляють ці славетні профайлери? Він не з власної волі збочив на криву стежку. Звинувачувати в його вчинках слід когось іншого. Але

тепер саме він усе контролюватиме. А для цього доведеться змінити правила гри.

Завтра він щонайперше вирушить до Фенікса.

Розділ 11

Наступного ранку в штабі Ніна поставила команді найнеприємніше запитання:

— Ми збираємося розповісти детективу Пересу про всю серію, чи лише про перше вбивство у Феніксі?

Саме місцева поліція Фенікса звернулася з проханням про залучення до справи ФБР після того, як ViCAP знайшла збіг двох відбитків черевиків. Напередодні, перш ніж вийти з будинку Дойлів, вони вже поділилися своїми висновками про те, що нинішня справа Переса таки пов'язана з випадком, який стався в Нью-Йорку чотири роки тому, але подробиць не обговорювали.

— Гадаю, мусимо розповісти йому все, — без вагань відповів Вейд. — Попросимо детектива поінформувати своє керівництво, але не розповідати нічого нікому іншому, поки ми не підтвердимо всі випадки, що сталися двадцять дев'ятого лютого.

Геррера зраділа, що саме Джеффрі це сказав. Вона в команді наймолодша, тож мала б виборювати право на розкриття деталей перед місцевими детективами, якби решта з нею не погодилися. На колишній посаді в поліції дівчину завжди дратували відкриття, які федерали приховували.

Коли Гінзберг розчахнув двері до конференц-зали й запросив Переса, Ніна підняла погляд від своєї булочки.

— Дуже мило, що ви пригощаєте сніданком, — зауважив детектив, розглядаючи булочки, шматочки копченого лосося,

вершковий сир і варення в центрі столу. — Виявляється, у ФБР і для цього бюджет передбачений.

— Агент Гінзберг купив усе це дорогою на роботу, — Бакстон насупився. — За власні гроші.

— Ой, мене тепер мучитиме сумління, — ще ширше посміхнувся Перес.

Ніна вказала на буфет під стіною.

— Можете прихопити мені пікантний соус, поки йдете до столу?

Брек здавалася приголомшеною.

— З булкою?

Перес узяв маленьку червону пляшечку.

— Бачу, вам подобається додавати гостроти, — він влаштувався на вільному стільці біля дівчини. — Мені теж.

Ніна проігнорувала підтекст: навмисно реагувала тільки на самі слова.

— Я змалку до всього додавала цей соус.

Бакстон зібрав їх у тимчасовому оперативному центрі на сніданок. І Ніні вдалося знайти половину солоної булочки серед інших — з корицею, родзинками, чорницею, медом і висівками.

— Берімося до справи, — скомандував бос, коли всі скінчили сніданок, і обернувся до місцевого детектива.

— Маємо поінформувати вас про досі невідомі вам деталі ситуації.

— Це цілком таємно, — нагадав Кент і перевів погляд на Переса, — поки що жодна інформація не повинна вийти звідси назовні.

Перес відставив горнятко з кавою й глузливо примружився.

— То це тут я отримаю таємний перстень ФБР для дешифрування та нарешті дізнаюся, про зміст повідомлень у коробках із пластівцями? — він вдав здивованого.

— Я збережу ваш час, — Ніна театральним жестом прикрила рота й процитувала свій улюблений фільм: — Там написано «не забудь випити шоколадне молоко»^[21].

Бакстон ніби й не чув хихотіння за столом.

— Ми, ймовірно, розслідуємо злочини серійного вбивці, два з яких скоєні у Феніксі.

Після цього коментаря в кімнаті запала тиша.

— Два у Феніксі? — Перес миттю втратив весь свій сарказм. — ViCAP установив зв'язок потрібного вбивства родини в Нью-Йорку з випадком Дойлів тут, у Феніксі. Обидва рази на місці злочину було інсценовано подвійне вбивство з самогубством. Вчора ми обговорювали однакові відбитки кросівок Nike, — детектив насупився, — але ви нічого не казали про інший випадок у Феніксі.

— Другий випадок у Феніксі теж стався двадцять дев'ятого лютого, — повідомила Ніна.

— Високосна серія, — повільно промовив Перес, — такого мені ще не доводилося бачити.

Брек вивела на один із екранів перелік злочинів.

— Ми дещо перевірили й загалом знайшли вісім випадків, що сталися двадцять дев'ятого лютого. Всі справи, крім двох, були закриті після оголошення подвійними вбивствами з самогубством.

Бакстон розгорнув записник, на який досі спирався ліктем.

— Ми проінструктували місцевих агентів у різних відділах, аби вони звернулися до поліції та наново відкрили справи, які вважаємо пов'язаними. Слід перевірити, чи ми не помилилися. Всі злочини скоєні в різних містах, окрім Фенікса, де вбивця діяв двічі.

— Вісім справ, — очі Переса покруглішали від подиву. — Це означає...

— Цей невсуб уникав правосуддя впродовж двадцяти восьми років, — Ніна підтвердила його здогад.

— Усе почалося у Феніксі, — додав Вейд, — а тепер він замикає коло й тому сюди повернувся. Скидається на те, що це були найперший і останній на сьогодні випадки. Нам слід зібрати ще багато інформації.

— Якщо ви, друзі, хочете дізнатися про те, що сталося двадцять років тому, доведеться покластися на письмові протоколи, — пояснив Перес. — Детективи, які працювали зі справою, — або на пенсії, або вже повмирали.

— Свого час це розслідування привернуло чимало уваги, — Бакстон надягнув окуляри для читання й оглянув сторінку. — Це сталося на віллі «Паломіно», — він підвів погляд, — справа Веґа.

— La Llorona, — пробурмотів Перес.

Ніну заінтригувало те, що детектив знав неофіційну назву цієї справи. Він у той час навчався в початковій школі, був саме в тому віці, коли діти лякають одне одного історіями з привидами. На дітей мали б справити неабияке враження розмови дорослих про La Llorona. У Феніксі жила численна

латиноамериканська громада, отже, це плідний ґрунт, на якому пишно розквітали такі оповідки.

Вона натиснула на Переса, щоб дізнатися більше подробиць:

— Ми бачили сюжет у новинах і зрозуміли, що місцеві називали цей випадок «Справою Йорони».

— І досі називають, — детектив глянув дівчині у вічі, — коли згадують про це.

Щось у його тоні підказало Геррері: справа цікавить його не лише як дитячий спогад.

— Вам відоме щось особливе про це розслідування?

Він посовався на стільці.

— Я ходжу до тієї самої церкви, що й родина Віктора Веґа, а ще купую продукти в «Меркадо Весіно». Це латиноамериканський риночок родини Сото.

Ніна пригадала, що чула ці імена в новинах.

— Віктор і Марія Веґа — родина загиблих.

Перес кивнув.

— Я постійно бачу родину Марії на ринку. Її дівоче ім'я було Сото, а її сестра тепер там порядкує, — пояснив він. — Утім, з родичами Віктора вона нечасто розмовляє. На жаль, родини між собою не спілкуються. Їхня спільнота давно поділилася навпіл.

Бакстон згорнув записник, вочевидь більше зацікавлений інформацією з перших рук від місцевого.

— Можете розповісти нам про це, детективе?

Перес трохи помовчав, ніби міркував, із чого почати.

— На вулицях подекуять, буцімто Марія Веґа, дружина Віктора, вбила цілу родину, тому що впіймала чоловіка на зраді

відразу, щойно повернулася з пологового будинку з новонародженою дитиною. А Вікторові батьки звинувачують родину Марії в приховуванні того, що вважають давньою психічною хворобою жінки.

— Суворо, — зауважила Брек.

Ніна погоджувалася з Келлі, але їй уже доводилося бачити чимало випадків, коли згорьовані вцілілі родичі зривалися на першому-ліпшому, ніби їхній біль шукав собі виходу.

— З іншого боку, — вів далі Перес, — родина Марії звинувачувала Віктора у зраді вагітної дружини. І їм здається, що в його моральній слабкості винні батьки.

— Пари батьків звинувачують одні одних? — перепитала Ніна.

Детектив скривився.

— Це сягнуло критичної точки, коли один батько зчепився з другим після поховальної служби. Обидві родини заперечували проти того, щоб Марію та Віктора ховали разом, тому вони лежать на різних кладовищах.

Ніна замислилася про найменшу жертву.

— А немовля?

— Де саме поховати дитину — про це точилися запеклі суперечки, — вів далі Перес. — Зрештою, зійшлися на кремації. Прах дівчинки поділили між родинами.

— І ви кажете, що вони досі не розмовляють між собою?

— Не лише вони, а також їхні друзі, що приєдналися до однієї чи другої сторони, — відповів детектив.

Цей злочин не тільки розділив суспільство, а й спустошив обидві родини. Що станеться, коли вони дізнаються, що вся

історія ґрунтувалася на обмані?

— Із родиною Віктора я не так добре знайомий, — розповідав Перес. — У них було двоє синів. Старший — військовий, загинув десь за кордоном. Віктор залишився єдиною дитиною, саме тому його батьки так гніваються на Марію і здебільшого тримаються осторонь від усіх. Батько Віктора керував будівельною фірмою і планував передати її синам, але продав її по смерті останнього й разом із дружиною живе на пенсію.

— Проте ніхто з двох родин не замислювався про те, що поліція, можливо, неправильно все зрозуміла? — не вгавала Ніна.

— Ох, обидві родини сумнівалися, — запевнив присутніх Перес. — Вікторові батьки присягалися, що він ніколи не закрутив би роману, бо шалено кохав Марію. А в родині Марії казали, що вона ніколи й нікому не могла завдати болю, а надто власній новонародженій дитині, хоч би як гнівалася. І постнатальну депресію теж не вважали причиною.

— Проте справу все одно закрили, назвавши злочинницею Марію, — втрутився Вейд.

Перес кивнув.

— Усі докази вказували на це. Якщо я правильно пам'ятаю, патологоанатом не знайшов нічого, що заперечувало таку версію.

— Маєте рацію, — Бакстон постукав по записнику, — не знайшов. Цікаво, чи змінив би він тепер свою думку.

— Він помер кілька років тому, — повідомив Перес.

Ніна подумала, що так навіть буде простіше. Їй доводилося бачити патологоанатомів, несхибних у своїх висновках. Дехто

просто не наважувався змінити початкове формулювання причини смерті.

Знала, яким має бути її наступний крок.

— Ми зв'яжемося з детективами, які працювали над справою.

— Я знайомий з головним детективом, — сказав Перес. — Час від часу бачу його на прохідній місцевого відділку. Попереджу його; він старий сварливий дурень і не любить ФБР. Запевняє, що ви надто зарозумілі, з погордою ставилися до нього у надважливій справі незадовго до його виходу на пенсію. І це залишило неприємний осад.

Бакстон вдав, ніби про щось замислився.

— Агентко Ґеррера, чому б вам із детективом Пересом не побалакати з ним? Це знайомий детектива, а ти теж колись працювала у місцевій поліції. Це могло б стати у пригоді.

Перес кивнув.

— Я це влаштую.

— Ми швидше просуватимемося, якщо розділимося, — вирішив бос і оглянув свою команду за столом. — Агенте Кент, ви разом із агенткою Брек продовжите розслідувати справи Дойлів. Агенте Вейд, ти можеш переглянути звіти поліції з цілої країни, коли ми їх отримаємо. Агентка Ґеррера може займатися «Справою Йорони» разом із детективом Пересом.

Кент скривився, наче в нього почалася печія після сніданку.

— Я сідаю на телефон, — Перес проігнорував його погляд. — Усі наші документи оцифрували й зберегли в системі управління звітами — ми називаємо її СУЗ. Щоб завантажити їх

на свій комп'ютер, мушу подати запит, аби в мою чергу додали цю справу.

Антени Брек налаштувалися на інформацію про комп'ютерні технології.

— Хочете сказати, що не маєте безпосереднього доступу до файлів у базі даних?

— Без авторизації не маю, — погодився Перес. — Жоден детектив не може вільно прочитати сотні тисяч справ за останні десятиліття, бо йому так заманулося. Доступ обмежується справами, над якими він працює.

— Мене сьогодні вранці запросили до начальника поліції Фенікса, де я маю відзвітувати про те, що ми тут робимо, — повідомив Бакстон. — Чи можу я допомогти — попросити його пришвидшити авторизацію?

Перес засміявся.

— Це вже занадто. Я зателефоную своїй керівниці та зроблю запит. Щойно вона почує, що у вас зустріч із шефом, відразу все зробить. Так ми значно швидше зможемо взятися до вивчення звітів.

Бакстон повернувся до Вейда.

— Я хотів би, щоб ти, як головний профайлер, приєднався до мене й окреслив начальникові загальну картину, поки чекатимемо на перші звіти від інших органів. Решта можуть братися до роботи. Ще зберемося протягом дня.

Усі подалися виконувати накази. Ніна тішилася нагодою попрацювати зі «Справою Йорони», адже щоб довідатися, як невсубові вдавалося майже три десятиліття непомітно

втілювати в життя свою жаску кампанію, братися слід було з самого початку.

Розділ 12

Ніна стояла поряд із Пересом на ґанку будинку детектива Мартіна О'Мейллі й дивилася в маленьку камеру, націлену вниз.

Приблизно за двадцять хвилин після дзвінка керівниці Перес отримав доступ до документів у «Справі Йорони» зі свого ноутбука. Геррера похапцем погортала звіти й вирішила, що ліпше ретельно проаналізувати протоколи з детективом, який їх написав. Дорогою до його будинку Перес повторив свої застереження, мовляв, О'Мейллі здебільшого бурчить, на відміну від більшості детективів відділку поліції Фенікса, завше радих вітати колег із ФБР.

Ніна вирішила взяти це до уваги.

Перес подзвонив у двері й тричі постукав. Нічого. Чекали цілу хвилину. Геррера скоса глянула на супутника.

— Здається, ви казали, що О'Мейллі вдома й чекає на нас.

— Так і є, — погодився детектив, — але це ще не означає, що він збирається розмовляти з нами.

Двері розчинилися всередину, й це заскочило Ніну зненацька. Чоловік із грудьми, випнутими мов діжка, чималим черевцем, рідким сивим волоссям і скуйовдженою бородою стояв на порозі й мружився проти сонця.

Перес коротко кивнув.

— Радий бачити тебе, Марті.

Мартін О'Мейллі буркнув щось у відповідь і перевів на Ніну погляд червоних очей з набряклими повіками.

— Хрінова у тебе компанія, Пересе.

Не впевнена, чи стосується цей коментар усього ФБР, а чи її особисто, Ніна спробувала вдатися до дипломатії. Подала руку.

— Ніна Геррера, — слова «спеціальна агентка» пропустила свідомо.

О'Мейллі навіть не поворухнувся, щоб відповісти рукостисканням. Натомість обернувся до Переса.

— Ти й без федералів знаєш, як вести розслідування.

Дівчина опустила руку.

— Власне, просто зараз нам стала б у пригоді ваша допомога, детективе О'Мейллі.

Очиці чоловіка звузилися, він знову втупився в дівчину.

— Я бачив вас по телеку. Ви — та Діва-войовниця.

— Якщо вам це відомо, — відповіла Геррера, — то ви знаєте й те, що до роботи в Бюро я була копом.

Чоловік обвів її поглядом, ніби оцінюючи.

— І що змусило вас перейти на темний бік?

Ніна знизала плечима.

— Шукала більшої пісочниці для ігор.

Він каркнув, що, мабуть, означало сміх.

— Заходьте й покінчімо з цим, — старий розвернувся й зник у темних нутрощах будинку.

Геррера почувалася так, ніби правильно відповіла на запитання троля й отримала дозвіл на перехід мостом. Перес рушив передпокоєм слідом за нею; вони опинилися в приміщенні, схожому на домашній кабінет. О'Мейллі гепнувся на стілець за потертим столом, захаращеним стосами паперів і прикрашеним сувенірами з часів його поліційної кар'єри.

— Про що мова? — він тицьнув пальцем на два порохняві стільці обіч себе. — Перес казав лише, що це якимось пов'язане зі справою, яку я вів у відділі розслідування самогубств.

Ніна гідно поцінувала те, що Перес дозволив їй керувати розмовою. Він вочевидь знав, яке вирішальне значення під час допиту відіграє порядок запитань. І це однаково стосувалося жертв, свідків, підозрюваних чи колишніх слідчих.

Вона почала із загального запитання, щоб перевірити рівень зацікавленості О'Мейллі щодо подій:

— Можливо, ви бачили нещодавні новини про вбивство Дойлів?

— Які хтось намагався видати за вбивства з самогубством? — перепитав чоловік. — Авжеж, чув щось таке.

Геррері було відомо, що ЗМІ повідомляли не надто багато деталей розслідування справи Дойлів.

— Звідки вам відомо про інсценування на місці злочину?

— Я залишаюся на зв'язку, — пояснив чоловік, — принаймні тричі на тиждень зазираю до місцевого відділку на обід і зависаю з хлопцями, — він обвів рукою порожню кімнату. — Відколи Конні померла, справ у мене не надто багато.

— Якщо ви розмовляли з іншими детективами, то знаєте, що все було підлаштоване так, аби сфальсифікувати звинувачення проти матері.

— Саме це я чув. Жінка порішила свого чоловіка й дитину, а тоді втопилася у ванні.

Ніна була переконана, що деталь про ванну публіці ніколи не повідомляли. Джерела О'Мейллі...

— Пригадуєте, як працювали над справою, в якій мати вбила чоловіка й немовля, перш ніж вчинити самогубство?

Пишні брови старого зійшлися до купи, а тоді неначе вистрілили вгору.

— «Справа Йорони». Це було цілу вічність тому.

Ніна нахилилася вперед, аби відстежити його реакцію.

— Якщо точно, двадцять вісім років минуло.

Детектив замислено схилив голову набік.

— Гадаєте, що та справа якось пов'язана зі свіжою?

— Ми цим займаємося.

О'Мейллі пронизував її поглядом.

— Ви не працюєте в місцевому відділі Фенікса. Ви працюєте на сході разом із тими профайлерами. І не полетіли б через цілу країну, якби не було якихось причин вважати, що йдеться про серійного вбицю.

— Поки що це лише попереднє припущення, — заперечила Ніна. — Ми намагаємося...

— Довідатися, чи не профукав я «Справу Йорони», — чоловік перевів погляд із Геррери на Переса й назад. — Вважаєте, що я дозволив клятому серійному вбивці прослизнути крізь пальці й тепер він знову взявся за своє тут, у Феніксі.

Ніна зробила застережливий жест.

— Ми не знаємо, чи...

О'Мейллі зірвався на рівні.

— Геть.

Дівчина не підвелася, і далі сподіваючись заспокоїти його. Розмова закінчиться, якщо вона не скористається нагодою і не

витагне з нього щось важливе для розслідування. Просто зараз потрібен був доступ до спогадів О'Мейллі, а не до його звітів.

— А якщо я поділюся з вами певною інформацією, якої ми не розповсюджували?

— Атож, гаразд, — озвався детектив, — ФБР нагадує унітаз. Туди зливають усе лайно й нічого не повертається, — він схрестив руки на грудях. — Іншими словами, це потік в один бік.

Він просто не вірив у щирість Ніни. Та вона все одно вела далі.

— Слухайте-но, якщо це був серійний убивця, йому вдалося роками дурити численних детективів найвищого рівня з найкращих поліцейських відділків по цілій країні. Він надзвичайно розумний і має повно ресурсів. Знає, як замести сліди.

О'Мейллі примружився.

— З яких ще інших відділків?

— Нью-Йорк, Лос-Анджелес, Чикаго, Філі й Сан-Дієго, — дівчина втупила в детектива незворушний погляд. — Ви мусите зберігати цю інформацію в таємниці.

Він знову важко гепнувся на стілець.

— Хай йому грець, скільки всього було випадків?

— Ми вважаємо, що вісім, — відповіла Геррера. — Злочинець завдає удару раз на чотири роки.

— Одного й того самого дня, — додав Перес.

— Двадцять дев'ятого лютого, — промовив О'Мейллі. — Я пам'ятаю все так чітко, наче це трапилося вчора. Це один із тих випадків, які ніколи не забуваєш.

Це вже щось.

— І що було такого особливого? — запитала Ніна.

— Я тоді вдруге розлучався, — О'Мейллі на мить зціпив зуби.

Ніна повернула його думки до справи.

— Я маю на увазі — у тому випадку?

— До цього й веду, — чоловік гнівно глянув на неї. — Хай там як, моя дружина номер два, Бренда, не була подарунком. Та жінка перетворила моє життя на пекло.

Геррера нібито здогадувалася, що саме він намагався сказати.

— Коли ви взялися до справи, у вас були подружні негаразди. О'Мейллі спохмурнів.

— Того дня, коли мене призначили працювати зі «Справою Йорони», в нас була зустріч із Брендою та її правником-пітбулем в офісі мого адвоката. Вона хотіла половину моєї пенсії, а ми були одружені лише два роки, — чоловік гупнув кулаком по столі. — До біса це.

— Повернімося до «Справи Йорони», — Ніна спіймала себе на тому, що почала користуватися місцевою назвою. — Можливо, подумки ви були деінде, коли...

— Дурня, — детектив якусь мить розглядав дівчину, перш ніж вести далі. — Я вмію відокремлювати одне від іншого. Якщо займаюся справою, а мене непокоїть щось іще, вимикаю це лайно. Мене нічого не відволікає.

Ніна замислилася: чи помічає О'Мейллі, як самі лишень спогади про гірке розлучення відволікають його від розповіді про розслідування?

— Ми підняли документацію твоєї справи, — Перес намагався обережно спрямувати думки старого в інший бік. — Може, переглянемо їх разом, і ти розповіси нам про свої знахідки? — він відкрив ноутбук і повернув його екраном до О'Мейллі. — Ці файли з СУЗ скановані й завантажені з оригінальних матеріалів справи.

Дорогою Перес розповів Ніні, як оцифровують усі поліційні протоколи. Замість накопичення порохнявих тек з ветхими паперами, які, до того ж, легко загубити, не туди покласти або пошкодити, — їх безпечно зберігали у хмарі з легким пошуком.

О'Мейллі начепив окуляри для читання.

— Можете повірити, що в ті часи мені доводилося вистукувати звіти на друкарській машинці? А тепер усе оцифроване, навіть мої старі замальовки місця злочину, зроблені олівцем. Хай йому, — чоловік нахилився ближче до екрана, — о так, пригадую, якою була ця частина міста. Вілла «Паломіно». Район, де мешкали блакитні комірці^[22], здебільшого латиноамериканці, але, якщо подумати, порівняно спокійний.

— Подумати про що? — Ніна дозволила собі запитати надто різко.

О'Мейллі підняв погляд, напевно, збагнув, що розмовляє з двома латиноамериканцями.

— Ем-м, я хотів сказати, що це було гарне житло для молодої пари, — він відкашлявся. — Це була їхня перша домівка. Вони переїхали туди лише за два місяці до вбивств.

Аякже, не це він мав на увазі, та Ніна не відповіла. Перес теж, здавалося, не збирався відпускати детектива з гачка, тому

незручна пауза тривала, аж поки О'Мейллі не змінив тему. Він тицьнув у копію однієї світлини з місця злочину.

— Ось відкрита коробка з-під взуття. Пригадую, вона лежала на підлозі перед шафою у спальні господарів.

Ніна простежила його погляд.

— Здається, у звіті було написано, що там лежали любовні листи від іншої жінки.

— Спалені, — виправив її детектив, — уціліла тільки частина аркушів.

— І вони були надруковані, — Ніна прямо глянула О'Мейллі у вічі. — Вам не здається це дивним для приватного листування?

— Хто я такий, аби оцінювати, як спілкуються коханці? — старий відмахнувся. — Може, в неї просто почерк нерозбірливий.

— Тобі вдалося встановити, ким була ця жінка? — поцікавився Перес.

— Не вдалося. Ми перевірили вцілілі аркуші на відбитки пальців і нічого не знайшли. Його друзям та родичам теж нічого не було відомо про коханку. На сьогодні в пригоді міг би стати тест нінгідриновим розчином, який проявляє відбитки на різних поверхнях.

Ніна тиснула далі:

— Вам не здалося дивним, що жінка, яка надіслала ці листи, не торкалася їх?

— Не надто, — О'Мейллі приготувався до захисту. — І перш ніж ви запитаете, мені також не здалося дивним, що вона не зв'язалася з нами. І, зважаючи на весь влаштований пресою

цирк, хто міг її засуджувати? Родичі загиблих могли довести нещасну до самогубства.

Ніна перемкнулася на нову тему.

— Як поводитися родичі, коли їх допитували?

— А ви як, дідько забирай, думаєте?

Ґеррера стримала зітхання.

— Я маю на увазі, чи висували вони інші теорії щодо подій тієї ночі? Чи погоджувалися з версією про подвійне вбивство та самогубство?

— У таке ніхто ніколи не вірить. Звісно, обидві родини не приймали цього. Родичі дружини наполягали, що вона була гарною католичкою і ніколи не вчинила б убивства чи самогубства. А ще вони здійснювали велику бучу через те, що дитину не встигли охрестити, тож матір не відправила б її душу до чистилища, власноручним убивством.

— І що ви про це думали? — поцікавилася Ніна.

— Я думав, що вони заперечують усе, — старий знизав плечима. — Жінка щойно народила. Деякі жінки після пологів втрачають клепку. А тоді вона ще й дізналася, що чоловік їй зраджує, — детектив клацнув пальцями, — ось дах і поїхав.

— А як щодо чоловікової родини?

— Вони сумували, — О'Мейллі похитав головою. — Син був у них останньою вцілілою дитиною. Старший загинув на війні як герой. Вони так побивалися, що ледь могли говорити. І теж казали, що їхній син — богобоязкий чоловік і дуже любив родину, тож нізащо не закрутив би роману.

— А що було зі зброєю, знайденою на місці вбивств? — запитала Ніна. — Хтось із родичів пригадував, що в будинку був

револьвер?

— Усі, в кого ми запитували, казали, що зброї вони не мали, — відповів детектив, — навіть для самозахисту. — Він тицьнув у дівчину пальцем. — І не дивіться на мене так. Чимало люду нікому не розповідає, що в них є пушка. Район, де вони жили, часом бував небезпечний, — чоловік жестом випередив мовчазне обурення співрозмовників. — Я кажу це не тому, що там жили латиноамериканці.

Ніна зосередилася на головному.

— Ви відслідкували знайдену на місці злочину зброю?

— Прогнали її через ATF^[23]. Вона не була задіяна в злочинах. Серійний номер привів нас до зброярської крамниці в Месі, яка після смерті господаря збанкрутувала за кілька років до того. Його родичі позбулися всієї документації, тож ми просто подали запит на пошук у федеральній базі даних. Це зайняло кілька тижнів, та зрештою ми отримали відповідь. Покупцем виявився якийсь покидьок із Меси, і його, зрештою, застрелили з автомобіля. Що сталося з револьвером після вбивства господаря, ніхто не знав.

— Складно уявити, як ця зброя могла опинитися у будинку Віктора Веґа, — зауважила Ніна. — У нього не було судимостей чи зв'язків зі злочинцями.

О'Мейллі розкинув руки й театралью підняв плечі.

— Пушка могла шістнадцять разів переходити з рук до рук, перш ніж опинилася на місці злочину. Коли хтось продає зброю іншій людині для приватного користування, про це не залишається записів.

Ніна клацнула на документ із підсумками опитування сусідів.

— У ніч злочину ніхто не чув пострілу.

— Це був револьвер малого калібру, — пояснив О'Мейллі. — Будинок стояв на одній із найбільших ділянок задньою стіною до потічка. Близько жили лише одні сусіди, але їх тієї ночі не було в місті.

Ніна подумала, що невсуб, який уже довів свою надзвичайну кмітливість, напевно знав про це. Вона розглядала серію світлин, які Перес пальцем гортав на екрані ноутбука. Місце вбивства стало мовчазним свідком невимовного жаху, що навідався тієї ночі до будинку.

Розглядаючи світлини застиглих у часі тіл, Геррера потягнулася вперед, щоб зупинити Переса.

— Заждіть, дайте-но мені ще раз подивитися на це фото.

Він прокрутив екран до попередньої світлини.

Ніна розтягнула зображення великим і вказівним пальцями.

— Подивіться на стіну.

— Я нічого не бачу, — кинув О'Мейллі.

— Точно, — дівчина не змогла приховати власного захвату відкриттям.

Детектив насупився.

— Ви про що?

— Я про відсутність крапель крові.

— Про що?

Ніна збільшили світлину.

— Якщо подивитися в нижній кутик фотографії, можна побачити, де саме кров Віктора Веґа забризкала стіну.

Придивіться ближче й побачите всередині кривавої плями порожню зону.

— Вона не порожня, — заперечив О'Мейллі.

Дівчина неухважно кивнула, думки вже мчали вперед.

— Там є кілька червоних цяток, але це сліди від крапель, які потекли згори над порожньою зоною. А на чисту частину не бризкало.

Перес повернувся до неї.

— Що ви хочете сказати?

— Я хочу сказати, що після Вікторової смерті хтось перемістив його тіло.

— Можливо, після пострілу він ще трохи проповз, — не надто впевнено припустив О'Мейллі.

Геррера вигнула брови.

— Ви знаєте, що цього не було. Куля в обличчя увійшла над носом, у нижню частину лоба. Він помер ще до того, як зробив наступний подих, і взагалі не зміг більше поворухнутися.

Такі постріли зазвичай роблять снайпери, коли терористи притискають пістолет до голови заручника. Коли влучають у ту частину мозку, куля блокує будь-які рухи. О'Мейллі це теж було відомо. Як і кожному копові.

Дівчина знову повернулася до Переса.

— Дайте-но мені подивитися на фото розтину.

Детектив клацнув на іншу теку всередині основної.

Ніна взялася розглядати світлини оголеного чоловічого тіла, зроблені перед процедурою, під час та після неї. Потім перейшла до фотографій дружини; розпочала зі знятих на місці злочину.

Аж раптом усе збагнула.

— Святе лайно.

— Що тепер? — О'Мейллі здавався роздратованим.

— Дружина, Марія, — Ніна показала на екран. — Подивіться на трупні плями й знебарвлення на лівій руці.

Геррера помітила на лівому боці жертви садно, червонобагряну пляму, яку називають трупною. Але там, де тіло притискалося до підлоги, кров у місці контакту відтікала у зворотному напрямку й спричинила знебарвлення — білу шкіру, що різко контрастувала з темними трупними плямами.

— Не розумію, до чого ви хилите, — буркнув О'Мейллі.

— Ось, — Ніна провела пальцями по екрану, щоб збільшити зображення, — дивіться на руку.

Марія була в теплій нічній сорочці з довгими рукавами, тож трупні плями на фото не могли розгледіти.

Ніна ще збільшила світлину.

— Дивіться, вона лежить на правому боці.

Перес швидко підхопив її думку.

— Але трупні плями та знебарвлення були на лівому.

О'Мейллі вилаявся собі під ніс.

— Гаразд, скидається на те, що в нас проблема.

— Можете, в біса, не сумніватися, — погодилася Ніна, — Марія мала бути останньою живою людиною. Тож хто її пересунув?

— Навряд вона влаштувалася зручніше після пострілу собі в голову, — додав Перес. — Хтось мусив перемістити її.

— І зробив це далеко не відразу, — Ніна відчувала дедалі більший запал. — Кров устигла зібратися, поки він займався в

будинку чимось іншим.

Перес кивнув.

— Думаю, він витратив цей час, аби переставити якісь речі.

— Приміром, перемістити тіло чоловіка, — Ніна відчула, як часточки головоломки впевнено стають на свої місця. — Невсуб хотів розповісти історію, й мусив зробити так, щоб докази збігалися з її сюжетом. Мусив підкинути любовні листи й частково спалити їх.

Перес знову клацнув на світлини з будинку.

— У каміні знайшли попіл.

На екрані з'явилися кілька світлин невеличкого цегляного каміну, в якому лежали покручені клаптики чорного паперу.

Дівчина схопила детектива за руку.

— Цього, безумовно, достатньо, аби знову відкрити справу, але нам потрібно більше, щоб довести потрібне вбивство.

О'Мейллі притих, що й не дивно.

— Чи можемо ми отримати оригінальні матеріальні докази, зібрані вами?

— Вони зберігаються в архіві, — чоловік опустив погляд на свої руки. — Ет, мушу сказати, що я страшно збісився через це.

Ніна опанувала своє завзяття: збагнула, що означає її відкриття для колишнього детектива.

— Послухайте, ми не намагаємося дискредитувати вас, ми просто...

— Збісився через себе самого, — перебив її чоловік, — не через вас. Я мав це помітити. Мої дурнуваті проблеми зі шлюбом — кепська відмовка. Я не впорався.

Він уникав погляду Ніни.

— Я підвів тих жертв і підвів суспільство. Мені аж ніяк не можна пробачити. Мені надеруть дупу... і я на це заслуговую.

Розділ 13

Ніна вийшла з машини Переса, яка не мала розпізнавальних знаків, і обвела поглядом ошатну будівлю в місіонерському стилі, з бронзовим дзвоном та стукко^[24] фасадом кремового кольору. За розмірами «Меркадо Весіно» міг би зайняти половину футбольного поля.

Під час ранкової наради Перес пояснив, що родина Марії Вега, в дівоцтві Сото, володіє ринком. Після розмови з О'Мейллі, детектив зателефонував на склад речових доказів і подав запит на доступ до матеріалів із місця злочину у «Справі Йорони». Дізнався, що на отримання доказів знадобиться година й запропонував влаштувати обідню перерву, але не сказав, куди саме вони прямують.

— Чому ми тут? — поцікавилася агентка.

— Я бачив, як ви сьогодні вранці дзьобали ту булочку, — Перес підморгнув. — І знаю, чого вам кортить насправді.

Геррера не схвалювала жартів у такий момент.

— Я не хочу ризику. Раптом наштосьнемось на когось із родини Сото зараз, поки ще не розробили стратегії.

Детектив відстібнув пасок безпеки й відчинив дверцята.

— Довіртеся мені. Маю власні причини.

Усередині все нагадувало південний базар: з яток пропонували геть усе від творів мистецтва до одягу та свіжих соків. З інтеркомів, установлених на викладеному теракотовими кахлями карнизі над широкими скляними вхідними дверима, лилася музика маріачі^[25]. Запах свіжого

коріандру, що ріс у крихітних глиняних горщиках на одному зі столів, змішувався з неземними пахощами мила з козячого молока, викладеного на синій порцеляновій таці високими стосами. Вчора Ніна прилетіла з холодного й сірого зимового сходу, а тут опинилася не просто в іншому штаті — в новому стані свідомості.

Коли Перес рішуче попрямував до вуличного грилю, де двоє чоловіків металевими щипцями перевертали шматки курятини, дівчина неохоче пішла слідом. Та варто було відчути пахощі соусу, яким щедро поливали м'ясо, у шлунку забуркотіло.

Детектив засміявся.

— Бачите, я знаю, що вам потрібне.

Один чоловік біля грилю нахилив голову в бік Переса.

— Приємно бачити, що ти приводиш із собою когось, крім того потворного напарника, — він захихотів, підказуючи, що це жарт.

Вони отримали паперову тарілку з горою курятини з мексиканським смаженим рисом і пішли до ятки зі свіжими напоями. Ніна замислилася — вибір був велетенський. Папая, кавун, орчата^[26], лимонад, гуава й навіть таке, чого вона ще не бачила.

— Що це?

— Опунція, — Перес вказав на купку червонясто-рожевих плодів у плетеному солом'яному кошику біля ятки. — Це сік із плодів кактуса, який росте тут, в Арізоні. Він і сам смачний, але на його основі готують найкращу «маргариту», яку вам

доводилося куштувати. Але її ми скуштуємо після роботи. Пригощу вас, перш ніж повернетесь до округу Колумбія.

Ніна замовила сік із опунції, а хлопець узяв папаю, і вони попрямували до однієї з яскраво розмальованих дерев'яних лав для пікніка в просторій зоні кафетерію посеред ринку.

За сусіднім столиком двоє чоловіків у крислатих ковбойських капелюхах, картатих сорочках і джинсах із велетенськими сріблястими пряжками на ременях їли буритос. Інший столик зайняла родина з батьком, глибоко вагітною матір'ю і численними дітьми, які гасали підлогою, викладеною плиткою Сальтільо^[27] й на мить не зупиняючись, тож Ніні так і не вдалося їх порахувати.

Дівчина збагнула, що саме цього їй бракувало в дитинстві, коли переїжджала від однієї родини опікунів до іншої. Ніхто не навчив її цінувати своє походження. Доклала неабияких зусиль до вивчення іспанської та старалася «зависати» з латиноамериканськими дітлахами за кожної слушної нагоди. А вже дорослою перебралася до латиноамериканського району в окрузі Фейрфакс. Але це зовсім не те, що вирости серед людей, схожих на тебе. Ціле своє життя Ніна так чи інак залишалася для них чужою.

Перес вочевидь помітив, куди вона дивиться, і на його щоках з'явилися ямочки.

— Вам слід серйозно замислитися про можливість переїзду до Фенікса. Це місто вам пасує.

— Не можу переїхати на інший кінець країни. Я тут нікого не знаю.

— І за вами сумуватиме ваш повіо^[28].

Він неприховано закидав вудку.

— Не маю хлопця, — зізналася Ніна, — й нікого не шукаю.

— Хав'єре, — почувся жіночий голос у неї за спиною, — рада тебе бачити.

Ніна обернулася, щоб глянути, хто це вітається, і мало не впустила пластикову виделку. Дивилася в очі, які бачила на вирізках із газет. І на світлинах із місця злочину.

Перес відкашлявся.

— Я теж радий бачити тебе, Терезо.

Жінка — худенька, невисока, років за п'ятдесят — нахилилася вперед, щоб стиснути руки Переса у своїх долонях.

— І ти привів із собою панянку, — вона всміхнулася Ніні, — як мило.

— Агентка Ніна Геррера, — відрекомендував дівчину детектив і повернувся до жінки. — А це Тереза Сото Маркес.

Ніна склала все до купи: ім'я з прочитаних документів. Тереза Сото була сестрою-близнючкою Марії Сото Вега. Після кількох годин ретельного вивчення світлин із місця злочину моторошно дивитися в ті самі очі, але тепер не засклянілі й безжиттєві, а розширені від подиву.

Дівчина не сумнівалася: Тереза впізнала її. І зашарілася.

— Приємно познайомитися.

Жінка потиснула їй руку.

— Я бачила новини. Ви працюєте разом із Хав'єром над тією жахливою справою.

Це була саме та незручна ситуація, якої Ніна побоювалася, коли Перес привіз її сюди обідати. Схилила голову до плеча й виразно глянула на детектива.

Він мовби зрозумів її мовчазне запитання і відповів на Терезин коментар:

— ФБР завжди готове допомогти нам, якщо попросимо. А цей випадок... потребує більших зусиль.

— Сподіваюся, ви знайдете того, хто це зробив, — на милому обличчі жінки за мить змінилася ціла низка емоцій. — Це справді жахливо — вбити цілу родину.

Ніна підняла до неї погляд: мабуть ніхто краще за цю жінку не зможе зрозуміти, що зараз переживають родичі Дойлів.

— Хоч би що сталося, обіцяю: ми не зупинимося, поки той, хто це скоїв, не опиниться за ґратами.

Тереза витиснула з себе подяку й поквапливо відійшла.

Коли вона опинилася на безпечній відстані, Ніна накинулася на Переса.

— Чому ви привезли мене сюди? Адже знали, що можемо наштовхнутися тут на родину Марії!

— Саме це я й мав на увазі, коли попросив довіритися мені, — він навіть не думав перепрошувати. — Який найкращий спосіб зрозуміти їх?

— Не знаю, як ви проводите розслідування у поліції Фенікса, але ФБР не контактує з тими, кого мають запросити на допит, коли все для цього буде готове.

— Тоді ви, мабуть, втрачаєте чимало можливостей. А могли б дещо дізнатися про людей, поки вони не насторожені.

— Це не закінчиться нічим добрим, коли я сидітиму навпроти неї та ставитиму складні запитання про смерть сестри.

— Власне, це стане вам у пригоді. Вона вже бачила вас у нейтральній ситуації. Ви їли те, що вона приготувала, а це завжди плюс, — детектив широким жестом обвів ринок. — Уся їжа тут приготована за рецептами родини Сото, — він лукаво посміхнувся. — Подивіться на це так: знаєте хоч одну латиноамериканку, яка любить готувати?

Ніна подумала про свою сусідку, пані Гомез

— Моя сусідка.

— Їжа в нашій культурі поєднує людей.

Геррера не була готова підіграти тому, що він замислив.

— Їжа поєднує людей у багатьох культурах у цілому світі. Що ви хочете цим сказати?

— Жінка більше довірятиме вам після сьогоднішньої зустрічі.

— Ви так гадаєте?

— Я знаю Терезу. Знаю всю їхню родину. А ви не знаєте. Тож доведеться довіритися мені в цьому.

— Ви не залишаєте мені вибору.

Перес і сам не розумів, чого просить. Ніні складно було довіритися комусь. Можливо, він щиро вважав, що допомагає, проте дівчині закралася підозра, що детектив неабияк усе ускладнює.

Розділ 14

За дві години Ніна штовхнула двері до оперативного штабу відділу ФБР Фенікса. Перес зайшов слідом; на їхнє прибуття вже чекали всі члени так званої спецгрупи.

— Ми щойно з кримінологічної лабораторії Фенікса, — повідомила Геррера. — Перес отримав дозвіл на доступ до матеріальних доказів у «Справі Йорони» з архіву для проведення криміналістичної експертизи.

Бакстон насупився.

— Я гадав, ми надішлемо їх до нашої лабораторії в Квантіко.

Такий був початковий план, та Ніна на місці прийняла оперативне рішення.

— Я зателефонувала до нашої лабораторії, відповіла. — Люди завалені роботою. Перейти до обробки наших матеріалів зможуть приблизно за два тижні, — зробила виразний наголос на цих словах, — і це без урахування часу на перевезення доказів звідси до Вірджинії.

Перес зробив крок і застиг поряд із агенткою.

— Наша лабораторія матиме попередні результати завтра, а на написання повного звіту їм знадобиться приблизно ще один день.

Вочевидь задоволений такою відповіддю, Бакстон жестом запросив їх зайняти два вільні стільці біля столу для нарад.

Ніна помітила, що стільці розставлені з трьох боків, аби всі бачили велетенські екрани на протилежній стіні.

Бакстон організував віртуальну відео-конференцію представників різних офісів, поділивши екран на шість секторів — мозаїку відео-трансляцій із місцевих відділків по цілій країні. Невеличкі підписи під кожним сектором повідомляли ЛОС-АНДЖЕЛЕС, ФІЛАДЕЛЬФІЯ, ЧИКАГО, Г'ЮСТОН, САН-ДІЄГО І НЬЮ-ЙОРК. Кожен сектор представляв агент із відповідного міського відділу ФБР. Бакстон зібрав геть усіх.

Ніна обернулася до боса; зморшки навколо його рота й очей ніби поглибшали. Він опустил горнятко на стіл і перевів погляд на Брек. Вона клацнула на аудіо-посилання, перевела звук з терміналу на екран.

— Дякую всім, що приєдналися до нас, — Бакстон звертався до присутніх у приміщенні й віртуальних гостей. — Ми ретельно вивчили інформацію та дійшли висновку, що всі підозрілі з нашої точки зору справи пов'язані між собою, — він дужче спохмурнів. — Ми зіткнулися з надзвичайно кмітливим серійним убивцею, який діє впродовж майже трьох десятиліть у нас на очах, та водночас уникає нашої уваги. Його злочини так ретельно сплановані, що їх навіть не вважали справами про масові вбивства.

— Окрім двох найсвіжіших справ у Нью-Йорку та Феніксі, — підказав Кент.

Бакстон кивнув.

— Гадаю, єдина причина того, що в цих випадках смерті кваліфікували як потрійні вбивства, — поступ у розвитку кримінології та технологій загалом. Дедалі складніше приховати або знищити речові докази.

Ніна подумала про відбиток черевика, який встановив зв'язок між двома на позір не пов'язаними злочинами, відділеними один від одного чотирма роками й понад трьома тисячами кілометрів.

— Розпочнімо з огляду справ, — вів далі бос. — Спочатку — Нью-Йорк, який знову приведе нас до Фенікса.

Брек клацнула на файл, надісланий із поліційного відділку Нью-Йорка, поділила навпіл сектор із місцевим агентом, який розповів подробиці справи:

— У нашому випадку мати перенесла ускладнення під час кесаревого розтину, внаслідок чого страждала на серцеву аритмію, — почав він. — Її лікар під'єднав пацієнтку до одного з кардіомоніторів, які повідомляють на лінію 9-1-1 про зупинку серця.

Ніна зачудувалася: он як медичні технології вплинули на плани невсуба.

— Отже, тієї миті, коли він убив жінку, парамедики виїхали до неї?

— Злочинець, мабуть, не знав про стан її здоров'я, — припустив нью-йоркський агент. — Він уже вбив родину й облаштовував усе на місці злочину, коли відповіла «швидка».

— Скидається на те, що він скористався цим досвідом, коли повернувся до Фенікса кілька днів тому, — втрутився Кент, — і заглушив бездротову сигналізацію в будинку Дойлів.

Ніна звернулася до нью-йоркського агента:

— Убивство на Мангеттені сталося у п'ятиповерховому будинку без ліфта, тож невсуб мусив обрати для свого злочину ніж, а не револьвер, аби не привернути уваги інших мешканців.

— Зарізані лише батьки, — повідомив «Нью-Йорк», — немовля він задушив.

Вейд презирнувся з Кентом.

— Здається, це ще одна деталь його моделі, — озвався Джеффі. — Він ніколи не виявляє жорстокості до дитини, лише до батьків. Немовлята в жодному випадку не мали тілесних ушкоджень, вони мовби спали.

— Не думаю, що злочинець співчуває немовлятам або має якісь батьківські інстинкти, — уточнив Кент. — Він так поводить з дітьми, бо знає, що це допоможе краще сфабрикувати справу проти матері.

Ніна знову обернулася до екрана.

— Що сталося, коли приїхали парамедики?

Брек заклацала клавіатурою, вивела на екран серію жаских світлин із місця злочину, а нью-йоркський агент знову заговорив:

— Вони переконали коменданта будинку, що він мусить відчинити замкнену квартиру своїм ключем. І побачили всередині криваву бійню. У поліційному протоколі вказано, що на місці подій усе було влаштоване так, аби всі подумали про вбивства з самогубством.

Келлі продемонструвала фотографію різницького ножа на вкритому кривавими плямами бежевому килимі; агент вів далі:

— У нього не було часу на таке інсценування, як у попередніх випадках, які ми порівняли за надісланими вами матеріалами. Мабуть, злочинець почув, що двері відмикають, і втік, тому ніж покинув надто далеко від тіла матері. Детективи зрозуміли, що жінка не могла ним скористатися. І батько теж.

— Хтось бачив втечу злочинця? — запитала Ніна.

Брек перемкнулася на світлину металевій загорожі на стіні будинку.

— Будинок старий, — пояснив «Нью-Йорк», — у ньому досі є зовнішні пожежні сходи. Один із медиків начебто почув клацання по металу, немовби хтось спускався, коли вони підїхали. Поліція оглянула заднє вікно, й саме там знайшли той відбиток кросівка Nike.

— Тож опису підозрюваного ніхто не дав.

«Нью-Йорк» похитав головою.

— Це трапилося глупої ночі.

— А де він завдав удару в попередньому випадку? — Кент звернувся до Бакстона.

— За чотири роки до того він був у Сан-Дієго, — відповів бос, поки Келлі клацала клавіатурою. Світлини з Нью-Йорка змінилися на екрані звітом поліції Сан-Дієго, який озвучував місцевий агент ФБР.

— Ця справа — і всі злочини, скоєні до неї — закриті з висновком: мати вчинила подвійне вбивство й самогубство, — повідомив начальник. — Поліція в Сан-Дієго виявила, що родина отруїлася чадним газом. Батько і немовля лежали у своїх ліжках, а мати сиділа в кріслі-гойдалці біля колиски. У кухні були ввімкнені всі чотири конфорки й відчинені двері духовки. Під усі зовнішні двері запхані рушники.

— І ніхто не заперечував проти висновку щодо самогубства? — перепитала Ніна.

— Дружина не спілкувалася з родичами й не мала численних друзів, — відповів «Сан-Дієго». — Ніхто не сумнівався в

нестабільності її стану. Якщо по правді, в неї вже була спроба самогубства десять років тому, в п'ятнадцятирічному віці.

— А що невсуб зобразив як тригер до дій? — поцікавився Вейд. — Знову ревності?

— Цього разу ні, — відповів агент. — Він не надто завдавав собі клопоту з інсценуванням.

Вейд склав пальці дашком.

— І це змушує мене замислитися, чи не знав він про попередню спробу самогубства? Вирішив, що можна не докладати зусиль?

— У нього є чимало часу на дослідження, — нагадала Ніна. — До того ж, він не міг дізнатися про спробу підліткового самогубства через звичайні канали.

— Цікаво, чи не шукав він інформацію про жінку в соц-мережах? — припустила Брек. — Утім, сумніваюся, що жертва з кимось обговорювала ту єдину спробу самогубства.

Дискусія про те, як невсуб міг так багато довідатися про своїх жертв, наштотхнула Ніну на думку, якої вони ще не обговорювали.

— Запитання навмання: діти мають звичку народжуватися, коли їм заманеться. Як невсуб дізнавався про народження дитини в обраної ним пари? — Слідом за першою з'явилася друга думка: — А що, як дитинка народиться мертвою і не приїде додому з батьками?

— У всіх випадках діти були народжені впродовж терміну від шести тижнів до одного дня перед нападом, — заперечив Бакстон. — Убивці не потрібна була точна інформація про дату

народження — лише те, що дитина народилася й зі шпиталю поїхала додому.

Вони щось прогавили, й Ніна не могла цього так залишити.

— Нам відомо, що невсуб планував свої напади задовго до злочинів. Отже, йому слід було обрати жертв і простежити за ними. Як саме він це робив?

— Чи міг він отримувати інформацію від акушерок? — припустив Кент. — Так він міг дізнатися приблизну дату появи дитини на світ.

— Це строго конфіденційна інформація, — відповів Бакстон, — і немає єдиного державного реєстру з такими даними.

— А що, як хтось зламав базу даних страхових компаній? — Келлі запропонувала ще одну версію.

Вейд похитав головою.

— Майже тридцять років тому нічого такого не було. Люди зазвичай заповнювали бланки, які зберігалися у шафках в кабінетах лікарів, — він скосив око на дівчину. — Брек, ти ще пам'ятаєш, що таке ручка й папір?

— О'кей, бумере, — Брек самовдоволено посміхнулася, — але Геррера має рацію. Немовлята керуються власним розкладом, коли не йдеться про запланований кесарів розтин.

— Ось воно, — Перес озвався вперше від початку наради. — Це було в звіті патологоанатома Міган Дойл. Шрам від кесаревого розтину ще був свіжий.

— Так було заплановано? — перепитала Ніна, — Чи термінова операція?

— Я розмовляв з її найкращою подружкою, яка влаштовувала вечірку з приводу появи дитини, — відповів детектив. — Це

планувалося. Міган повідомила їй дату пологів за кілька місяців.

Бакстон перевів погляд на екран і не зміг приховати захвату в голосі:

— Чи не могли б ви всі переслати нам звіти патологоанатомів про операції матерів?

— Це має бути воно, — Ніна звернулася до команди, поки агенти по цілій країні клацали щось на своїх комп'ютерах. — Як ще невсуб міг планувати злочини на двадцять дев'яте лютого, якщо не був певен, чи приїде дитинка зі шпиталю додому? — Намить вона замовкла. — І звідки йому наперед була відома стать?

— Єдиний варіант — він мав у запасі підхожі родини, — відповів Кент. — Убивця методичний, обачний і заздалегідь мав доступ до такої кількості інформації, що, припускаю, в нього було кілька обраних пар.

— Він мусив знати наперед, що вони чекають на дитину, знати, де саме вони живуть, — підсумував Бакстон. — Якщо ми здогадаємося, звідки він про це дізнавався, зможемо його вирахувати.

Брек почала по черзі відкривати файли, переслані з інших міст, перевіряти прикріплені копії звітів патологоанатомів. Усі без винятку підтверджували нещодавній кесарів розтин. Дитина щоразу була дівчинкою-первісткою.

Ніна відчула знайому вібрацію накопичуваної сили. Ще не могла знати подробиць, та це вже щось означало.

Розділ 15

Він схопив порожню валізу й запхав її на горішню полицю шафи. Двадцять хвилин тому заселився у «Фенікс Роял Сьютс». Дратувався, бо довелося «спалити» одну з масок, на створення якої витратив роки. Це було не просто вигадане ім'я, йому вдалося майстерно підробити кілька фальшивих посвідок, серед іншого й водійське посвідчення та потрібні для подорожей кредитні картки. Якщо ФБР спробувало пов'язати справи, їм все одно не вдасться знайти його справжнього імені — чи взагалі того, яке він носить зараз, — у списках пасажирів рейсів до міст, де відбувалися злочини, або звідти.

Під час реєстрації в готелі він уважно вивчив систему безпеки включно з місцем розташування камер, процедурою видавання ключів від номерів та персоналом. План почав набувати обрисів, коли до нього підійшов коридорний і запитав, чи потрібна допомога з маленькою валізкою на коліщатах, не приховуючи сподівання на чайові.

Він відмовився від пропозиції й сам покотив багаж нагору до кімнати, де негайно зателефонував до відділу обслуговування номерів і замовив додаткові вішаки для шафи. За десять хвилин у двері ввічливо постукали й він побачив представника служби в уніформі з десятьма дерев'яними вішаками в руках.

Забрав їх у юнака й навмисно довго копирсався у кишенях, поки той чекав на чайові. Простягнув двадцятку й нібито втратив рівновагу. Хлопець упіймав його, не дав упасти. Він

вчепився тому в куртку, щоб випростатися, а коли коридорний пішов, універсального електронного ключа в нього вже не було.

Тепер, розглядаючи власне відображення у високому дзеркалі на дверях готельного номера, чоловік зважував варіанти. Припускав, що служба безпеки готелю деактивує ключ, щойно хлопець повідомить про втрату, але гадав, що має до цього приблизно двадцять хвилин, адже, замовляючи обслуговування номера, люди здебільшого власноруч відчиняли двері. Йому б не завадила уніформа — повідомлення, яке кожен трактує по-своєму. Зрештою, він вирішив, що вдавати посильного краще, ніж працівника з відділу обслуговування номерів. Коли люди бачать сірий костюм із червоним кантом — не зважають на цю людину, тобто так можна залишатися невидимим, ...навіть коли ти заходиш до чужого номера.

Він вийшов зі своєї кімнати й вистеленим килимом коридором повернувся до ліфта. Натиснув круглу кнопку з літерою «П» і відчув, як скрутило шлунок, коли кабіна швидко рушила до підвалу.

Двері засичали, він вийшов, оглядівся. Наступні десять хвилин витратив на пошуки потрібного приміщення. Наляканій покоївці пояснив, що помилився з поверхом, перш ніж знайшов готельну комірчину.

Остаточно переконався, що поряд нікого немає, і взявся до пошуків серед постільної та столової білизни, засобів для миття й рушників, складених охайними стосами. Кутиком ока помітив щось червоне й навіпростець кинувся до вішака з готельною уніформою. Відштовхнув сіро-білі сукні покоївок,

чорні піджаки охоронців і сірі костюми обслуги та нарешті побачив уніформу посильних з червоними смугами на штанях.

Щойно схопив костюм потрібного йому розміру, як двері розчахнулися.

— Що ви робите? — молодий посильний дивився на нього з неприхованою підозрою. — Гостям не слід спускатися сюди.

Він недбало знизав плечима.

— Хотів позичити форму.

Хлопчина, здавалося, лише нещодавно почав голитися.

— Ви щось намислили, — констатував він. — Мені слід викликати службу безпеки.

Малий сказав «слід викликати», а не «викличу» службу безпеки. Це натяк, що його цілком можливо переконати.

Він помітив поношені черевики юнака, його дешевий годинник і вочевидь власноруч пострижене волосся та прорахував ризик.

— Мені потрібна дешифрація інформації, — трохи помовчав, перш ніж додати: — І я радо за неї заплачу.

Приманка закинута. Купиться на неї малий, чи ні?

— Що саме ви хочете дізнатися?

— Для початку, в якій кімнаті зупинилася знаменита панянка з ФБР? Переконаний, ви знаєте, про кого йдеться.

— О, так. Гаряча штучка, — малий кивнув і примружився. — Ви ж не просто випадковий готельний гість, правда?

А малий виявився не таким недоумком, як здавався.

— Ні, не випадковий.

— Ви журналіст чи щось таке?

Він обміркував ідею, швидко оцінив можливості. Таке припущення може зіграти йому на руку. Слід і надалі підтримувати контакт із малим. Він миттю налаштувався на потрібний тон:

— Ви спіймали мене на гарячому. Хотів зробити сенсаційний сюжет про справу, яку вони розслідують, а достукатися до них не виходить. Будівля ФБР — неприступна фортеця, але тут, у готелі... — він дозволив своїм словам на мить зависнути в повітрі, а тоді підняв уніформу, — я міг би вдягнути її та злитися з рештою. Подивитися, що роблять агенти, не повідомляючи їм про це.

— Начальник посильних надере мені дупу, коли довідається, що я допомагав журналістові, — малий кинув на нього лукавий погляд. — Скільки ви готові заплатити?

Він усміхнувся. Угода відбулася, залишилося визначитися з ціною. Йому подобалися переговори.

— Сотню баксів.

Малий задер підборіддя й додав своєму голосові якомога суворішого звучання.

— П'ять сотень — і домовилися.

Він дозволив собі довгу паузу.

— Ось що я скажу. Я позичу форму посильного, а ви скажете мені, в яких вони номерах, і отримаєте три сотні доларів.

Малий схрестив руки на худорлявих грудях.

— П'ять сотень.

Він дістав із кишені три хрусткі портрети Бенджаміна.

— Три сотні. Готівкою. Просто зараз.

— Згода, — малий вихопив купюри й запхав до внутрішньої кишені жилета.

Він ледь стримав усмішку. Насправді ладен був заплатити й тисячу. Малому ще слід чимало навчатися.

— Вона на тридцять першому поверсі, — повідомив той. — У найвіддаленішому подвійному номері в кінці коридору.

— Приємно мати з вами справу, — він зробив театральну паузу, наче щойно спала нова ідея. — А чи не могли б ви дати мені ваш номер мобільного на той випадок, якщо в майбутньому знадобиться ще щось?

Малий відтарабанив свій номер і вищирився.

— Це щоразу вам дечого коштуватиме.

Він кивнув, заніс номер до пам'яті й стягнув із полиці чорний мішок для сміття. Начепив його на вішак, щоб заховати уніформу, й рушив коридором до службового ліфта.

За десять хвилин уже крокував тридцять першим поверхом як посильний. Знав, що команда ФБР зараз на завданні. Оглянув номери на настінних табличках біля всіх дверей.

Підійшов до кімнати 3110 у кінці коридору. Озирнувся через плече, помахав карткою-ключем перед сенсором. Якщо хтось колись у майбутньому здогадається перевірити комп'ютерну систему, зрештою вони визначать, до яких кімнат він заходив того дня з ключем, украденим у хлопця з відділу обслуговування номерів. На цьому слід обірветься.

Він не переймався. Юнака, який приніс додаткові вішаки до його номера, звинуватять і, ймовірно, звільнять — за недбальство. Посильний у комірчині ніяк не пов'яже між собою ці події. А якщо пов'яже, точно не піде зізнаватися, що взяв

хабар за інформацію про те, в яких номерах зупинилися агенти ФБР.

Замок клацнув, загорілася крихітна зелена лампочка. Чоловік штовхнув двері та прослизнув усередину. Він тут не для того, щоб красти. Просто дещо залишить.

Сірі рукавички, додані до уніформи, — гарантія того, що тут не знайдуть відбитків або волокон, чужорідних у цьому готелі. Він дістав із кишені торбинку, вийняв із неї металевий диск завбільшки як п'ятицентовна монетка. Зняв абажур, відкрутив лампочку й випатрав усе зсередини. Прикрутив тоненький дротик, що стирчав зі стінки круглого звукозаписувального пристрою, до дротів у лампі; тепер «жучок» мав постійне джерело живлення. Якщо доведеться, він зможе стежити за ними кілька тижнів. Встановив абажур на місце й закріпив як слід.

Тепер запасний план. У себе в номері він узяв кулькову ручку, яку обслуга дбайливо залишала на столиках, і модифікував її для прийому аудіо. А тепер замінив нею ту, що тут лежала на столі, й акуратно розмістив крихітну камеру так, щоб показувала не самі стіни, а всю кімнату.

Один номер готовий, ще два попереду. Ручки він вважав ставкою, яка могла подвоїти виграш або звести його на пси. Переконався, що вони досі пишуть, хоча стержень мали вкорочений і чорнила вистачило б ненадовго. Якщо пощастить, хтось із агентів може прихопити ручку з собою. Люди часто так роблять — і в готелях це навіть вважають дешевою рекламою. Якщо хтось візьме ручку, він буквально сидітиме у кишені агента під час розслідування.

З іншого боку, агенти могли викинути ручки. На відміну від «жучків» у лампах, крихітних батарейок у ручках без постійного джерела живлення вистачить на кілька днів. Якщо розслідування затягнеться, доведеться повернутися й замінити їх. Хай там як, у нього буде не обмежений у часі доступ до аудіо з ламп.

Ішлося про співвідношення ризику й винагороди. Ймовірність викриття занижка, а можливостей для збирання інформації не бракує. Непогані шанси. Це йому подобалося.

Розділ 16

Від Вейда з Кентом Ніна засвоїла переконання, що частина роботи профайлера полягає в проникненні у мізки вбивці та жертви. Тому зайшла у глухий кут. Не вдавалося уявити, чому злочинець усе це робив, залишалося тільки збагнути, як він досягав успіху. Як дізнавався про кесарів розтин? Як обирав жертв?

— Можливо, ми знайдемо в його історії те, що допоможе? — припустив Бакстон, і всі думки знову повернулися до старих справ. — За чотири роки до Сан-Дієго йому вдалося успішно прокрутити свою схему в Г'юстоні, — він глянув на екран, який Брек поділила між г'юстонським агентом і поліційним протоколом, складеним дванадцять років тому.

— Він змішав вибілювач із нашатирем, щоб отримати токсичний газ, — г'юстонський агент зреагував на сигнал Бакстона.

— Цікаво, — Вейд уважно вивчав зображення на екрані, — отруту вважають жіночим вибором. До того ж, він скористався засобами, відомим будь-якій домогосподарці. Щоб переконливіше підставити матір, злочинець скористався стереотипами.

— І саме такі висновки зробила поліція, — погодився «Г'юстон». — У цьому випадку мати завершила успішну адвокатську кар'єру невдовзі по тому, як дізналася про свою вагітність. Вона всім розповідала, що хоче бути матір'ю-домогосподаркою. Після її смерті поширилися чутки, буцімто

жінка пошкодувала про своє рішення і страждала від депресії. Джерело чуток поліції не вдалося встановити, але все збігалось зі знайденими доказами.

— Можливо, він допомагав підігрівати балачки, — пробурмотіла Ніна, якій згадалася легенда про Йорону. — Йому щастило у справах, де наклеп ставав у пригоді, а може, він так чи інак самотужки просував потрібну теорію.

Кент замислено дивився на неї.

— Це було б частиною його кампанії з дискредитації матері після кожного вбивства.

— Жодних слідів боротьби? — запитав Перес, аби повернути розмову до місця злочину.

— На тілах було кілька саден, — на екрані ноутбука Брек застиг набір фотографій з розтину, — але патологоанатоми дійшли висновку, що вони могли з'явитися, коли жертви билися в конвульсіях.

Перес насупився.

— Підозрюваний, мабуть, доволі сильно вдарив і чоловіка, й дружину, щоб вони знепритомніли чи принаймні не могли контролювати ситуацію, поки він труїв їх газом.

— Я б хотів, аби хтось із криміналістів у Квантіко детальніше вивчив звіт про розтин, — попросив Джейк.

— Я доручив агентці Брек зібрати й переслати всю інформацію, щойно ми закінчимо, — відповів Бакстон і знову зосередився на настінному екрані. — За чотири роки до Г'юстона він вчинив напад у Чикаго.

На моніторі з'явився чиказький агент.

— У нашому випадку він скористався для отруєння жертв органофосфатом.

— Припустимо, я хімік, — втрутився Перес, — органо... чим?

— ФБР кілька разів стикалося з цим, — замість чиказького агента відповів Бакстон. — Органофосфат, або ОФ, — тип хімічної сполуки, яку зазвичай можна знайти у пестицидах. А в концентрованому вигляді вона перетворюється на нервово-паралітичний газ. Відомо, що ним користуються терористи. Зарин — теж типовий ОФ-токсин. Якщо формула підібрана як слід, одна крапля ОФ на оголену шкіру може призвести до практично миттєвої смерті.

Ніна схрестила руки на грудях.

— Гаразд, то як у цьому злочині можна було звинуватити дружину? Вона що, професорка хімії?

Замість відповіді чиказький агент підняв роздруковану світлину автофургона з логотипом компанії на обшивці.

— Її чоловік був фаховим дезінсектором. У його фургоні, в контейнерах знайшли всі можливі отрути. Під час розслідування поліція виявила в історії пошуку на комп'ютері жінки ціле дослідження на тему створення отрути швидкої дії з хімікатів, які мав чоловік.

— Це відбувалося шістнадцять років тому, — нагадав Бакстон. — На тему зарину після терористичних атак у цілому світі чимало писали ЗМІ. Гадаю, детективам достатньо просто припустити, що жінка дивилася новини й така можливість спала їй на думку.

— А як щодо мотиву? — запитала Ніна.

— Нічого очевидного, — відповів «Чикаго». — Припускаю, що пошуки в інтернеті мали підтвердити знахідки з місця злочину.

— Пошук злочинець міг навмисно запустити з її комп'ютера під час своїх інсценувань, — підказала Брек.

У Ніни була інша ідея:

— Якщо він такий вправний, як я вважаю, то міг отримати доступ до будинку й кілька разів шукав рецепти отрути з того комп'ютера ще до дня вбивства, щоб історія була стислою, але переконливою.

Брек підняла погляд від свого монітора.

— Якщо він такий вправний, то міг заволодіти доступом до її комп'ютера, підсадивши туди троянського коня, й упродовж місяця непомітно підкидати різні штуки туди, де їх не шукав ніхто, крім криміналістів з поліції.

Геррера була переконана, що під поверхнею ховалося ще більше інформації. У неї вже почав складати образ невсуба, але кортіло копнути глибше.

— А яке місто було до Чикаго?

— Філадельфія, — Бакстон кивнув Келлі, й вона перемкнулася на нове зображення на екрані.

— Наша справа теж була випадком отруєння чадним газом, — повідомив агент з Філадельфії. — Цього разу в гаражі, прибудованому до житлового будинку, залишили заведену машину. Я працюю у Філлі п'ять років, і в лютому тут з біса холодно. Скидається на те, що сусідка подумала, нібито вони просто вранці прогрівають автівку. А трохи згодом пішла перевірити і знайшла усіх членів родини мертвими. Виявилося, що машина в гаражі була заведена ще з опівночі.

Ніну це приголомшило.

— І нещасний випадок кваліфікували як убивства з самогубством?

— Матеріальні докази на місці подій вказували, що мати дочекалася, поки всі заснуть, а тоді завела машину й підперла двері з будинку до гаража, — пояснив «Філлі».

Дівчина нахилилася вперед.

— Але двигуни в автівках працюють голосно, мати й батько мали почути й прокинутися. Невсуб мусив увірватися всередину, знешкодити родину, а тоді інсценувати злочин. Чи були на тілах якісь поранення?

— Патологоанатоми знайшли на черепі чоловіка травми, сліди застосування сили, а також снодійне в крові матері, — пояснив «Філлі». — Детективи дійшли висновку, що дружина вдарила чоловіка лопатою з гаража, а потім прийняла пігулки. Вирішили, що вона після скоєного бажала померти уві сні.

Ніна подумала про те, що вони дізналися на місці злочину в будинку Дойлів у Феніксі, й про грубі, проте ефективні методи невсуба.

— Та насправді вбивця міг змусити матір проковтнути пігулки, погрожуючи їй нашкодити дитині.

— Цілком вірогідно, — Кент луною відгукнувся на її думки. — Гадаю, саме так він змусив Міган Дойл лягти до ванни в останньому випадку.

— Думаю, саме так він щоразу контролював матір, — додав Вейд. — Тероризуючи жінок за допомогою дітей, він мучив їх дужче, а це, як на мене, головний мотив його злочинів.

Ніні зробилося зле від думки про людину, не здатну до емоцій, яка навчилася використовувати їх проти жінок, що стали мішенню його збоченої помсти. Здатність до любові робила їх вразливими.

— Повернімося на двадцять чотири роки назад, коли стався злочин у Лос-Анджелесі — вів далі Бакстон.

Брек приєднала до телеконференції останнього за чергою агента.

На екрані з'явився федерал із Лос-Анджелеса.

— У нашому випадку родину зарізали майже так само, як у Нью-Йорку. Поліціанти дійшли висновку, що дружина вдарила чоловіка по голові металевою лампою, перш ніж завдати йому численних ножових ран у тулуб. Вигляд усе мало такий, нібито вона задушила дитину, перш ніж перерізати собі горлянку тим самим ножем, яким убила чоловіка.

Фотографії з місця злочину на екрані Брек різко контрастували з філадельфійською справою, де здавалося, ніби вся родина заснула.

Ніна побачила вкриті бризками крові стіни й килим.

— Цього разу в матері була певна мотивація? — запитала вона.

— Невірність, — відповів «Лос-Анджелес». — Чоловік зустрічався з повією. Дружина дізналася про це, повідомила йому, й відтоді все полетіло в пекло.

— А як дружина дізналася про повію? — перепитав Кент.

«Лос-Анджелес» звівся зі своїми записами.

— У протоколі поліції нічого не сказано про те, як саме вона дізналася, але матір залишила передсмертну записку, де

повідомлялося, що жінка, яку вона називала просто «повією», навела докази зв'язку з її чоловіком. З її слів, коханка хотіла отримати гроші на аборт, а чоловік відмовився платити, тож вона пішла до його дружини.

Ніна зреагувала скептично:

— Усе це було в передсмертній записці?

«Лос-Анджелес» показав копію.

— Лос-анджелеська поліція проаналізувала почерк. Записку однозначно писала дружина.

— Тому що він змусив її, — втрутився Вейд. — Без сумніву, шантажував дитиною.

Геррера могла уявити, як жінка тремтячими руками писала того листа.

— Вона знала, що підписує власний смертний вирок. Мабуть, він пообіцяв залишити дитину живою, якщо жінка співпрацюватиме.

Дівчина глянула на Вейда.

— Але ти гадаєш, що він убив дитину раніше за матір.

Агент кивнув на знак згоди.

— Якщо йдеться про те, щоб завдати болю матері, це здавалося вбивці найгіршою мукою, яку він міг заподіяти.

— Чи вдалося відстежити повію, з якою буцімто був чоловік? — запитала Брек. — Я маю на увазі, чи були якісь причини вірити, що він справді платив за секс або що хтось завагітнів від нього?

— Поліції не вдалося знайти нікого, пов'язаного з чимось подібним, — відповів «Лос-Анджелес». — Усе так детально пояснювалося й так пасувало до місця злочину... Все мало

такий вигляд, нібито побутова суперечка вийшла з-під контролю.

— Ревнива дружина, — підсумував Вейд. — У Лос-Анджелесі вбивця скоїв лише другий свій злочин. Ця хитрість уперше спрацювала у Феніксі, тож він був переконаний, що спрацює знову.

— І мав рацію, — підкреслила Ніна.

— І це знову повертає нас до найпершого злочину, — зауважив Бакстон, обертаючись до неї. — Що вам із детективом Пересом вдалося сьогодні дізнатися?

— Достатньо, аби переконати мене, що «Справа Йорони» — частина серії злочинів, — дівчина швиденько переповіла команді деталі розслідування.

Бакстона вразило спостереження щодо відсутніх бризок крові, та Перес відразу перебив дівчину, звернувся до її начальника й підкреслив, що це відкриття вона зробила самотужки.

— Нам потрібно детальніше оглянути світлини з місць злочину в інших справах, — вирішив Бакстон і повернувся до Вейда. — Що думаєш?

— Я доходжу однозначного висновку, — Джеффрі обвів кімнату поглядом сірих очей, які по тому прикипіли до екрана. Звідти за ними спостерігали колеги. — Нам довелося зіткнутися з унікальним злочинцем. Він надзвичайно невірноважений, проте здатний видавати себе за нормальну, навіть чарівливу людину. Безжально маніпулює іншими без жодних докорів сумління. Він — акула в океані, й нам необхідно знайти його, перш ніж він уб'є знову.

Розділ 17

— Переглянемо найсвіжіший випадок, — Бакстон перевів погляд ліворуч. — Агенте Кент, про що ви з агенткою Брек можете відзвітувати стосовно розслідування справи Дойлів?

— Обоє були лікарями за фахом, — повідомив Джейк. — Ми поділили роботу. Брек перевіряла пацієнтів та професійні контакти пані Дойл, а я — чоловікові. Не помітили жодних тривожних знаків. Здається, обоє мали репутацію чудових фахівців. На них ніколи не скаржилися й не звинувачували у некомпетентності. Всі, з ким вони колись працювали, могли їх лише хвалити.

— Якщо я не помиляюся, пані Дойл планувала завершити практику після народження дитини, — пригадав Бакстон.

— Вона хотіла стати матір'ю-домогосподаркою, — погодився Кент. — У лікарському кабінеті всі розповідали, як сумують за нею і як раділи, коли вона народила доньку.

— Дехто з колег навіть допомагав їм переїжджати до нового будинку пів року тому, — додала Брек. — Ти однозначно подобаєшся людям, якщо вони готові допомогти тобі з переїздом. Це найкраща перевірка дружби. Навіть коли наймаєш компанію для переїздів, усе одно потрібно запакувати тисячу речей... плюс те, що нікому чужому не довіриш.

— Раніше вони жили у багатоповерховому кондомініумі в старій частині Фенікса, — повідомив Кент, — але, плануючи родину, вирішили, що хочуть будинок із подвір'ям. Мабуть,

почали шукати нове житло відразу, щойно дізналися про вагітність.

— І майже негайно придбали будинок, — втрутилася Брек, глянувши на монітор. — Виставили своє житло на продаж. Для пошуків покупця знадобилося приблизно чотири місяці, але переїхали вони швидко.

— Зажди хвилинку, — Ніна дещо пригадала; бачила це в документах до «Справи Йорони». — А хіба Марія і Віктор Веґа не переїжджали так само незадовго до вбивства?

— Дай-но мені перевірити, — пальці Брек запурхали над клавіатурою. — Знайшла. Вони переїхали відразу після Різдва, приблизно за два місяці до вбивства.

— А Дойли? — Ніна, не була впевнена, куди її заведуть ці хлібні крихти, та все одно завзято йшла за ними. — Коли саме вони переїхали?

— Першого вересня, — відповіла Келлі, — приблизно за шість місяців до того, як їх убили.

Не переймаючись протоколом наради, Геррера наважилася звернутися безпосередньо до агентів на екрані.

— Хтось із вас або поліція знаходили в звітах інформацію про недавню зміну жертвами помешкання?

Озався агент із Нью-Йорка.

— Родина з нашої справи переїхала з Джерсі приблизно за три місяці до нападу.

Ніна затамувала подих. Решта агентів тим часом клацали щось на ноутбуках, перевіряли документи.

— Вони переїхали до будинку всього за місяць до злочину, — відповів філадельфійський агент. — Планували раніше, але

виникли якісь труднощі з іпотекою. Дальні родичі казали, що вони боялися не встигнути облаштуватися й відремонтувати дитячу кімнату до появи малюка.

— Звідки вони переїхали? — поцікавився Бакстон.

— З іншого кінця міста. Жили у багатоквартирному будинку й придбали власний дім, коли дізналися, що дружина вагітна.

Бос глянув на Ніну.

— Це починає здаватися знайомим.

— У наших документах про переїзд нічого немає, та ми це негайно перевіримо, — пообіцяв агент із Сан-Дієго, а його колега підвівся й зник із кадру.

— Те саме в нас, — додав чиказький агент. — Така інформація не надходила.

— Тут теж ні, — повідомив Г'юстон.

Не дивно. У місцевих відділках поліції гадали, що мають справу з убивствами та самогубством. Вони не мали жодних причин для розслідування деталей переїзду жертв.

Поки агенти на місцях заповнювали бланки, Ніна спробувала натиснути:

— Отже, нам відомо, що кілька пар переїхали до більших помешкань, коли дізналися, що стануть батьками.

— Це має сенс, — втрутився Кент, — адже щоразу йшлося про первістка. Можна припустити, що вони хотіли мати в майбутньому більше дітей і потребували більше місця.

Ніна обмірковувала можливі наслідки.

— Продаж помешкання та переїзд значно раніше відкриває оточенню вагітність жінки, ніж це стане помітним. Іншими словами...

— Про те, що пара очікує первістка, дізнаються всі, — підказала Брек, — та ще й задовго до народження.

— Але не про дату кесаревого розтину, — заперечив Вейд. — Як невсуб міг про це довідатися?

Відповіді в Ніни не було, тож вона зосередилася на інших підказках:

— Не забуваймо, що для складання планів він мав чотири роки між убивствами. Можливо, саме тому шукав своїх жертв у великих містах. Потребував широкого кола кандидатів, які відповідали б його критеріям, і кілька готових запасних варіантів.

— Отже, він вирішує, де збирається атакувати, а тоді вичікує, поки до двадцять дев'ятого лютого залишиться кілька місяців, і починає перевіряти, хто переїжджає у зв'язку з народженням дитини, — підсумував Кент.

Брек насупилася.

— Але ріелторські компанії не зберігають у базах даних інформацію про майбутнє народження дитини.

— Моя дружина — ріелтор, — агент із Чикаго привернув загальну увагу. — Їм завжди відоме все про покупців і продавців. Це частина їхньої роботи. Вони можуть сказати потенційному покупцеві, що продавець переїздить до більшого житла через збільшення родини. Тоді покупець не боятиметься, що це сталося через поганий район чи якісь негаразди з будинком.

— Це правда, — погодився Вейд. — Пригадую, як востаннє продавав будинок. Я сказав ріелторові, що хочу переїхати ближче до роботи; і сам теж цікавився, чому власник продає

помешкання, яке я купував, — він помовчав. — Усе це повертає нас до Ріелтора.

— Та чи потрапляє така інформація до бази даних? — недовіжливо перепитав Перес.

— Моя дружина записує такі подробиці у приватних коментарях, які можуть бачити інші агенти, — сказав «Чикаго». — Вони недоступні для громадськості, проте інший ріелтор може їх побачити. Іноді вона телефонує агентам продавців на прохання своїх клієнтів, аби мати подібну інформацію.

— Я щойно отримав відповідь, — «Сан-Дієго» перервав обговорення. — Наша пара переїхала з іншого району міста за чотири місяці до вбивств.

— У нас теж, — за мить додав «Чикаго». — Наші жертви продали свій будинок і переїхали до іншого району за п'ять із половиною місяців до злочину.

— У мене є дещо цікаве, — озвався Г'юстон. — Подружжя з нашого міста купило будинок за п'ять місяців до подій. І до нього... вони переїхали з Фенікса, штат Арізона.

— Яка ріелторська компанія цим займалася? — запитала Ніна.

— «Рубрик-Нерухомість».

Ніні доводилося чути про цю велетенську корпорацію, що працювала по цілій країні. Дехто з колег у вашингтонському відділі ФБР користувався її послугами після призначення на нове місце служби, адже одна компанія займалася і продажом старого будинку, й купівлею нового.

— Вони займалися обома сторонами? — поцікавився Бакстон.

— Так, відділення «Рубрик-Нерухомість» у Феніксі продало старий будинок, а офіс у Г'юстоні займався придбанням іншого.

Бос звернувся до Брек.

— Перевірте, у скількох випадках до справи хоча б якось залучалася «Рубрик-Нерухомість».

Келлі заздалегідь завантажила протоколи поліції до всіх справ, де згадувалися також адреси жертв.

— Дайте мені хвилинку, — попросила дівчина, — я шукаю архівні записи для кожної адреси.

За кілька хвилин вона гупнула кулаком.

— Бінго!

Бакстон нахилився вперед.

— Послухаємо.

Келлі підняла погляд від комп'ютера.

— «Рубрик» якось пов'язана з кожним випадком. Вони представляли або покупця, або продавця, або й обох.

— А чи був хтось із ріелторів особисто залучений до більш ніж однієї угоди? — запитав Бакстон.

— Томас Кірк, — відповіла Брек, знову глянувши на екран. — Він працював у відділенні Фенікса. Влаштував продаж кондомініума й купівлю нового будинку Дойлів. А також продав будинок пари, яка дванадцять років тому переїхала до Г'юстона.

— Відслідкуй його, — наказав Бакстон. — Скільки йому років?

— П'ятдесят один, — повідомила дівчина після короткої перевірки.

Усі презирнулися. Кірк був достатньо старий, аби вчинити ці злочини. Нарешті у них з'явився вагомий слід.

— Знаєте, що? — знову озвалася Брек. — У нього є юнацька судимість.

— За що? — зазвичай спокійне обличчя Вейда спалахнуло від захвату.

— Це засекречена інформація, — відповіла дівчина. — Зі справами неповнолітніх завжди так, — вона постукала кінчиком ручки по екрану. — Але я достатньо довго працюю з цими кодами, аби знати, що конкретно цей стосується юнацької судимості.

Бакстон спохмурнів ще дужче.

— Що ще ти можеш знайти?

Брек нахилилася над клавіатурою й почала щось набирати.

— Він ходив до початкової та середньої школи в Тусоні, атестат отримав у Арізоні, тож припускаю, що злочин теж скоїв у Арізоні.

— А чому немає інформації про старшу школу? — здивувалася Ніна.

Вейд теж насупився.

— Припускаю, що ті роки він провів у колонії.

Ніні це здавалося логічним.

— А в Тусоні є виправний заклад для неповнолітніх?

Брек підняла погляд.

— Еге ж. І я готова битися об заклад, що наш хлопчина був саме там. Дайте мені трохи часу, і я розкопаю все багно.

Геррера не хотіла ставити забагато запитань про те, як саме Брек сподівається підняти записи справи неповнолітнього, й

помітила, що Бакстон теж до цього не схильний.

— Я хочу знати про нього все, — заявив бос. — А тоді ми ненадовго навідаємося до пана Томаса Кірка.

Розділ 18

За дві години Ніна вже сиділа поруч із Вейдом у вітальні Роберта Кехілла. Кехілл у футболці «Арізона Кардиналс»^[29], шортах із кишенями, білих підколінниках і чорних сандалях вмовстився в кріслі навпроти й нагадував чи то рекламу спортивного одягу для літніх людей, чи футбольного тренера на пенсії.

Після підтвердження інформації про те, що Томас Кірк утримувався у виправному закладі для неповнолітніх у передмісті Тусона, Брек наштотувхнулася на ім'я Кехілла. П'ятнадцятирічного Кірка звинуватили у крадіжках в мережі продуктових магазинів і засудили до ув'язнення, де він перебував аж до свого вісімнадцятого дня народження.

Його наставником-координатором у колонії був Кехілл. На щастя, коли чоловік вийшов на пенсію, він переїхав до Темпа, розташованого неподалік Фенікса. У період розслідування «Справи Йорони» Кіркові було двадцять три. Вейд висловив переконання, що інформація про його злочинне минуле допоможе зрозуміти мотиви.

Бакстон доручив Ніні з Вейдом поговорити з Кехіллом, а решта команди й далі вивчала особисту історію Кірка.

Кехілл залюбки погодився на бесіду, й у Ніни склалося враження, що він радий будь-яким відвідувачам.

— Бажаєте знати історію Томмі Кірка, — чоловік уже знав їхню мету. — Мені прикро чути, що він обрав найгірший шлях.

— Чому ви так кажете? — Ніна трохи здивувалася.

— Тому що ФБР не стукало б у мої двері, аби повідомити, що Томмі отримав Нобелівську премію.

— Ваша правда, — погодилася дівчина, — потребуємо вашої допомоги, аби зрозуміти, яким був Томмі, — навмисно скористалася зменшувальним ім'ям, яким Кехілл називав Кірка в підлітковому віці, аби повернути його до тієї частини життя, про яку їм доручено дізнатися. — То який він був?

Кехілл відкинувся у кріслі, наче збирався потішити їх гарною оповідкою.

— Він був норовливою дитиною, коли вперше потрапив до центру.

— Норовливою? — повторив Вейд.

— Хлопці завжди залишаються хлопцями, — пояснив чоловік, — але Томмі задалеко зайшов. Його могла спровокувати найменша дрібниця. І він уплутувався до бійок значно частіше, ніж варто було.

Ніна замислилася: як часто дітям «варто» вплутуватися до бійок? Але прикусила язика.

— Отже, ви характеризуєте його, як жорстоку дитину, — підсумував Вейд.

— До крайнощів доходило, — Кехілл щосили закивав сивою головою. — У колонії він зібрав навколо себе дружну групу. Вони піклувалися одне про одного й вибивали все лайно з того, хто здавався їм небезпечним.

— Милий хлопчик, — сухо зауважила Ніна.

— Власне, такий він і був, — поспіхом додав Кехілл. — Я маю на увазі, коли покинув ті стіни.

— Чи не могли б ви пояснити це детальніше? — попросив Джеффри.

— За роки, що передували звільненню, Томмі змужнів. Він став для молодших дітей у своїй банді кимось на кшталт старшого брата. І багато кому допомагав, коли вони теж повиходили.

— Що він для них робив? — уточнила Ніна.

— У такому клятому місці, як те, де я працював, хлопчики, по суті, очікують повноліття. Іншими словами, якби їх затримали в дорослому віці, вони б мали двадцяти-тридцятирічні терміни, але ж вони діти, тож їм надають другий шанс у вісімнадцять.

— Навіть після звинувачень у озброєному пограбуванні Кірк теж був одним із них? — запитала дівчина.

— Був, — погодився Кехілл. — Проблеми починаються, коли дітей випускають, і ніхто не хоче наймати їх на роботу. Їхні справи засекречені, але не потрібно бути генієм, аби збагнути, де саме вони перебували. Ми піклуємося про те, аби вони отримали атестати, і влаштовуємо професійно-технічні тренінги, та будь-який потенційний роботодавець із хоча б половиною мозку здогадається, що вони відсиділи.

У системі кримінального правосуддя для дорослих Ніна теж надто часто стикалася з такою проблемою. Після завершення терміну злочинцям складно було виправитися, адже ніхто не хотів працювати з ними. Чимало таких знову поверталися до злочинного світу заради виживання або закінчували свій шлях безхатьками.

Кехілл згадував далі:

— Я побачив, як Томмі прокручує різноманітні схеми, й зателефонував своєму другові, регіональному директору охоронної компанії, та попросив дати хлопцеві шанс. Томмі гарно вправлявся з комп'ютерами й усілякими подібними технологіями, тож міг допомагати встановлювати домашні охоронні системи.

Ніна багатозначно глянула на Вейда й знову перевела погляд на Кехілла.

— І ваш друг узяв його на роботу? — запитала вона.

— Томмі працював на «Джекстон Сек'юріті» кілька років, аж поки отримав ліцензію ріелтора й змінив професію. Після цього я втратив із ним зв'язок, але скидається на те, що продавати будинки йому гарно вдавалося.

— Ви говорили, що він допомагав іншим хлопчикам, — нагадав Вейд.

— Еге ж, коли отримав свою першу роботу в охоронній фірмі, своєю чергою, рекомендував туди інших дітлахів, які залишали виправний центр. — Кехілл знизав плечима. — Напевно, це вберегло кількох від життя на вулиці та в'язниць, — старий похитав головою. — Я щиро вірив, що життя Томмі — історія успіху. Не знаю, що він такого накоїв, щоби це привело вас сюди, але то мусить бути щось серйозне.

Вейд рішуче нахилився вперед.

— Ви казали, що не бачили в Томмі схильності до подальших злочинів. Чому ви так гадали?

Кехілл на мить замислився, перш ніж відповісти.

— Коли Томмі вперше потрапив до нас, він вживав наркотики. Важкі. Ми витратили на його детоксикацію кілька

місяців. Мені цікаво, скільки його злочинів пов'язані з цією звичкою, і чи не через ломку, він так лютував у стінах центру.

— Я розумію вашу думку, — Ніна силкувалася пов'язати це з холоднокрівністю вбивці. — А якою була його родина?

Людина, яка вирізує цілі сім'ї, неодмінно має неабиякі проблеми в цій сфері. Кехіллові знання про дитинство Томмі Кірка могли перекинути місток над прірвою між його удаваною реабілітацією та психопатією серійного вбивці.

— Відбувалося все кілька десятків років тому, — нагадав Кехілл, — тож мої спогади можуть бути неповними, проте не пригадую жодних проблем із його сім'єю.

Ніна спокійно чекала, давала чоловікові час на те, щоби просіяв у пам'яті загублені спогади.

— Його батько ніколи не навідувався, — додав нарешті Кехілл, — але приїздили мати й сестра.

— Їх було четверо в родині? — перепитав Вейд. — У нього були батько, мати й сестра?

— Правильно.

— Сестра була молодшою?

— Здається, так.

— Це важливо, пане Кехілл, — тиснув Джеффрі. — Чи міг Томмі втнути щось наприкінці лютого чи початку березня... а надто у високосний рік?

По тривалій паузі чоловік похитав головою.

— Не пригадую такого.

Ніна відчула, що вони вже витиснули з Кехілла всю інформацію, і завершила розмову загальним запитанням.

— Чи можете ви розповісти про Томмі ще щось, чого ми не запитували? Таке, що допомогло б нам зрозуміти його особистість?

Кехілл насупився.

— Не думаю.

Ґеррера подала йому свою візитну картку.

— Коли пригадаєте щось, зателефонуйте нам.

Слідом за Вейдом вона йшла до чорного «сабурбана», припаркованого на під'їзній доріжці.

— Здається, Кехілл щиро засмутився, коли ми повідомили, що хочемо поговорити про Кірка, — сказала вона, влаштовуючись на водійському сидінні.

— Він вважав, що Кірк різко розвернув своє життя, — погодився Вейд. — Та можливо, той лише придумав, як ліпше приховувати свої схильності.

Ніна задкувала з під'їзної доріжки.

— Цікаво, що в його родині були батько, мати й сестра. Точно, як у всіх убитих сім'ях.

Вейд застібнув пасок безпеки.

— Мабуть, він уособлює сина, якого не вистачає в цих родинях. Це здається важливим, але ми досі не знаємо, що стало початковим тригером, або каталізатором стресу безпосередньо перед убивством родини Веґа двадцять вісім років тому.

Ніна з Вейдом удвох працювали над складанням профілю.

— Початковим тригером мусило бути щось пов'язане з його власною сім'єю, можливо, у дитинстві... Чи ні?

— Майже напевно, — погодився Вейд. — Цей невсуб одержимий родиною.

Дівчина помітила, що Джеффри й досі називає Кірка «невсубом», отже, на даному етапі не готовий називати його підозрюваним.

— А чинником стресу, що став каталізатором мало б виявитися щось зовсім інше, й це сталося після його виходу з колонії. Якась випадковість його перезарядила.

— Серед чинників стресу можуть бути втрата роботи, стосунки або недуга, але за нашою інформацією, Кірк успішно розпочав свою кар'єру в торгівлі нерухомістю. У нього не було жодних проблем зі здоров'ям, які вдалося б знайти Брек, і він ніколи не був одружений, — чоловік насупився. — Ми не бачимо нічого важливого.

Ніна прокладала шлях у щільному транспортному потоці, повертаючись до місцевого відділу Фенікса і їй кортіло думати, що Вейд помиляється.

Розділ 19

Наступного ранку «сабурбан» знову мчав вулицями до центру Фенікса. Ніна поправила козирок, аби захиститися від сліпучого сонця. Напередодні проковтнула за вечір забагато кави, поки команда по крихті збирала доступну інформації про Томаса Кірка, й не змогла заснути, коли всі повернулися до готелю. Вони з Брек, так само заведеною кофейном, голосно обговорювали свій поступ у справі майже до півночі.

Команда запланувала набіг на дім Кірка вже зранку, до того, як він піде на роботу, щоб не гаяти часу. Геррера їхала впритул до седана без пізнавальних знаків, який вів Перес. Вейд сидів поряд із дівчиною, а Брек і Кент — ззаду.

Звернули у вулицю, де мешкав Кірк. Зупинилися за кілька будинків від потрібної адреси.

— З вигляду цілком спокійна місцина, — зауважила Ніна.

Перес простромив голову до їхнього авто, щойно Геррера опустила скло.

— Хочете, щоб я викликав кількох людей в однострої?

Дівчина похитала головою.

— Ми не йдемо туди озброєними. Поки що це просто спроба «постукати й поговорити», — навмисно скористалася поліційним жаргоном, бо знала, що Пересу відомі способи першого наближення до суб'єкта розслідування з метою безконфліктної співпраці.

Менш ніж за шістдесят секунд Ніна, Вейд і Перес стояли біля вхідних дверей, а Брек і Кент прикривали будинок з тилу.

Ніколи не знаєш заздалегідь, чи «постукати й поговорити» не перетвориться на «накивати п'ятами».

Коли на дзвінок ніхто не відповів, Ніна постукала кулаком. Двері ледь прочинилися. Дівчина кинула погляд на Вейда й Переса та голосно гукнула:

— ФБР. Ми шукаємо Томаса Кірка.

Тиша.

— Пане Кірк, нам потрібно з вами поговорити.

Нічого.

Ніна витягнула шию, щоб зазирнути всередину. Розгледіла лише кілька багряних цятток на блідо-сірих кахлях.

— Здається, там кров на підлозі, — дівчина дістала ґлок, і чоловіки наслідували її приклад. Вейд постукав пальцем по вуху, з'єднуючись із Брек і Кентом.

— Вхідні двері відчинені, Геррера побачила всередині кров, — повідомив він, — ми заходимо.

Скидалося на те, що в будинку хтось поранений. А раз власник помешкання став об'єктом розслідування вбивства, обставини можна було вважати надзвичайними, тобто такими, що дозволяють увійти, аби переконатися: у домі всі в безпеці.

— ФБР, — ще раз оголосила Ніна й прослизнула до передпокою; чоловіки рушили за нею. У правоохоронців по цілій країні незалежно від інституції доволі схожі методи, тож дівчині не довелося озиратися на товаришів, аби знати: вони зайняли позиції так, щоб контролювати кути й не потрапити під перехресний вогонь, поступово прочісуючи будинок.

Ніна попрямувала до сусідньої з передпокоем їдальні, щоб глянути на краплі крові. Зазирнула за грубу декоративну колону

й побачила дві босі стопи. Впізнала багряні плями там, де ноги мали торкатися підлоги, й збагнула, що трупні плями з'явилися від натискання.

— Чисто, — почувся з коридору голос Вейда.

Геррера встановила зв'язок і прокричала так, аби її почули всі.

— На підлозі їдальні лежить білий чоловік. Вочевидь мертвий.

— Залишайся на місці, — наказав Вейд, — решта й далі прочісуйте будинок.

Ніна зі зброєю напоготів чекала, поки команда впорається із завданням і приєднається до неї в їдальні.

— Його зарізали, — повідомила Ніна. — Численні рани. Схоже на те, що він заповз сюди звідти, — вона показала на коридор.

— Від головної спальні тягнеться кривавий слід, — підказав Вейд. — На нього напали в ліжку. Найімовірніше — на сонного.

Ніна нахилилася, щоб уважніше подивитися на рани, що з'явили в жертви на шиї. Ковзнула поглядом до обличчя.

— Це Томас Кірк. Я впізнаю його зі світлини на водійському посвідченні, — вона скривилася. — Дивуюся, як він доповз аж сюди. Рани дуже глибокі.

Кент заховав зброю до кобури.

— Хтось перерізав йому горлянку. Щоб він не зміг крикнути чи зателефонувати. Гадаю, Кірк намагався дістатися вхідних дверей, сподіваючись на допомогу.

— Тепер це офіційно кваліфікується як убивство, — Перес дістав з кишені телефон. — Я мушу зателефонувати. Це

юрисдикція мого департаменту.

Він мав рацію, але Ніна застережливо підняла руку.

— Заждіть секунду, — роззирнулася кухнею, — перекинуті стільці, шухляди цього красивого буфету витягнуті, картина висить криво... — на що все це схоже?

Перес простежив її погляд.

— Невдало обнесли дачу.

Так поліція називала пограбування порожнього житла.

Ніна примружилася.

— Я на це не куплюся, а ви?

Він зітхнув.

— Погоджуюся. Те, що нашого головного підозрюваного замочили, перш ніж ми встигли його допитати, здається чимось більшим за простий збіг. — Перес поквапився продовжити, поки Ніна не перебила: — але це не змінює того факту, що справа перш за все належить до юрисдикції відділу розслідування вбивств. Я мушу повідомити про це, й нам слід залишити місце злочину.

— Ти знаєш, що саме цим займається невсуб, — заперечив Вейд. — Він інсценує злочини так, аби вони нагадували щось інше. — Профайлер вказав великим пальцем у бік коридору. — Я був у головній спальні, де панує такий самий гармидер.

— А це означає три речі, — Кент підняв палець. — Це не випадкове пограбування, — розігнув другий палець, — Кірк не був нашим невсубом, — третій палець приєднався до перших двох, — Кірк знав те, про що ми не мали дізнатися, вбивця не міг цього дозволити.

— Ти не згадав ще однієї ключової деталі, — додала Ніна. — Невсуб якимось чином дізнався, що ми навідаємося сюди сьогодні вранці.

Розділ 20

Минула година. Команда вела нараду під стінами будинку Кірка, коли до них навпрошки, просто через газон перебіг Перес. Здавався роздратованим.

— У вас відвідувач за межами периметра, — кинув він безжодних прелюдій.

Бакстон, який приїхав на місце подій пів години тому, обернувся до нього.

— Напевно, вам слід пояснити краще, детективе.

— Сержант поліції, який координує доступ до обгородженої території, сказав мені, що якась жінка вимагає, аби їй дозволили поговорити зі спеціальною агенткою ФБР Ніною Геррерою, — Перес провів долонею по густому темному волоссю. — І з нею журналіст.

— А чому журналіст не залишився в зоні для прес-конференцій? — здивувався Бакстон. — І чому ваша служба зв'язків із громадськістю не може дати раду цьому запитові на інформацію? Не бачу необхідності в запитаннях до агентки Геррери.

Перес роздратовано пхикнув.

— Це той самий журналіст, який знімав позавчорашній сюжет для новин. Скидається на те, що цей чоловік висвітлював «Справу Йорони», коли стався той злочин, тож знайомий з усіма ключовими гравцями і знає чимало деталей.

— Це Джеймс Снід з шостого новинного каналу, — пояснила Ніна. Пригадала статті й відео-сюжети, які переглядала під час

польоту до Фенікса. — А хто та жінка з ним?

— Тереза Сото, — відповів Перес. — Снід брав у Терези інтерв'ю про смерть її сестри... І йому відомо, що ФБР знову відкрило справу.

Кент голосно вилаявся.

— Хто злив ЗМІ новину про нове відкриття «Справи Йорони»? — він уважно глянув на детектива. — Ніхто з агентів ФБР не розмовляв би про це з місцевим журналістом.

Перес підійшов до Кента впритул.

— Ви в чомусь звинувачуєте мене, Кенте? Адже якщо так...

— Зараз не маємо часу на те, щоб цим перейматися, — Бакстон перервав готову вибухнути сварку, — просто зараз нам доведеться займатися сестрою Марії Веґа, перш ніж вона влаштує власну прес-конференцію.

— Їй потрібні відповіді, — озвалася Ніна, — і я не можу її звинувачувати. Ми всі знали, що це станеться, але я не думала, що так швидко.

— Вам краще піти туди й поговорити з нею, агентко Ґеррера, — наказав Бакстон.

Перес відійшов від Кента і застиг поряд із дівчиною.

— Я піду з вами.

— Ви більше не можете базікати про «Справу Йорони», — заявив Кент, — тепер це частина розслідування ФБР.

— А місцева поліція вам допомагає, — огризнувся Перес. — Ми займалися справою від початку і...

— Ви хотіли сказати, «ми абияк займалися справою від початку», — глузливо кинув Джейк.

— Джентльмени, — Бакстон зробив крок і зупинився між ними, — я сказав, годі. — Він скосив око на Ніну, — йди.

Дівчина послухалася: покрокувала через газон. Обігнула автобус команди поліції Фенікса й побачила за жовтою загороджувальною стрічкою Терезу й Сніда.

Ніні й досі важко було дивитися на жінку — як і під час зустрічі на «Меркадо Весіно». Схожість із Марією просто приголомшувала.

Щойно Геррера наблизилася, Тереза гукнула:

— Ви займаєтеся розслідуванням смерті моєї сестри, агентко Геррера, — вона взяла руки в боки. — Чому?

Ніна побачила, як Снід подав сигнал оператору, і той закинув камеру на плече. Не зважаючи на журналіста, дівчина звернулася до Терези.

— Ми знову переглядаємо матеріальні докази цієї справи, бо мусимо переконатися, що висновки слідства були точними.

Тереза вказала великим пальцем у бік Сніда.

— А цей журналіст сказав мені трохи більше. Він сказав, буцімто ваші люди підозрюють, що хтось убив мою сестру, її чоловіка і мою новонароджену племінницю. Він сказав, що це може бути та сама людина, яка вбила цілу родину у східній частині міста кілька днів тому.

Усе гірше, ніж Ніна думала. Перш за все не хотіла брехати цій жінці, родині якої довелося пережити таке горе. Не хотіла додавати горя, але мусила зберігати таємницю слідства, принаймні те, що від неї залишилося.

— Ми розглядаємо таку можливість.

— І це все, що ви можете сказати? — тепер Тереза тицьнула пальцем у неї. — Моїй родині довелося витримати не лише скорботу через Маріїну смерть, а й ганьбу, коли всі навколо вважали мою сестру вбивцею власної сім'ї, — тепер вона цілилася пальцем у поліційний фургон. — Вони казали, начебто Марія ревнувала свого чоловіка так, що зробилася лоса. Казали, вона вбила свою солоденьку дівчинку, — Терезі на очі набігли сльози, — мою племінницю. Я завжди знала, що це неправда. Я знала, що Марія нізащо такого не зробила б. Але мене ніхто не слухав. А зараз... зараз... — тремтячою рукою вона затулила собі рота й приглушено схлипнула.

Ніна не змогла втриматися — обійняла жінку за згорблені плечі.

— Lo siento^[30], — прошепотіла вона. — Мені так прикро, що вам довелося крізь це пройти.

Тереза підвела до неї очі, повні сліз.

— Це правда? Невже хтось убив мою сестру і її родину?

Ніна знала, що саме має сказати. Стратегія вимагала відповісти так: ведеться розслідування й вони не можуть повідомити більше, поки не матимуть достатньо доказів. Матеріали з місця злочину обробляються, незабаром вони дізнаються більше. Щойно зможуть, повідомлять інформацію... одним словом, бла-бла-бла. Та глянула Терезі в очі — такі схожі на Маріїні — й не змогла.

Вона повільно кивнула.

— Ми так гадаємо.

Тереза міцно обійняла Ніну, та миттю відсахнулася. Насупилася.

— Пообіцяйте, що знайдете виродка, який це зробив. Ви чуєте мене? Ви його знайдете.

Снід всотував кожне слово. Нарешті тицьнув Ніні до носа мікрофон.

— Мої джерела повідомляють, що з цією справою пов'язані вбивства Дойлів і смерть Томаса Кірка, через яку ви тут. Чи можете підтвердити, що ФБР розслідує у Феніксі справу серійного вбивці?

Ніна відійшла від Терези, але на приманку папараці реагувати не збиралася.

— Обставини смерті пана Кірка — предмет розслідування поліції Фенікса, до чиеї юрисдикції це відноситься. — Вона вказала на Переса. — Щоб отримати коментар, вам слід звернутися до них.

Технічно її заява була правдою. Дівчина повернулася на сто вісімдесят градусів і рушила геть, Гримасою відповіла на похмурий погляд Переса. Віддала його на поталу, й обое це розуміли. Детектив протиснувся повз агентку, приготувався до офіційної відповіді Сніду.

Але журналіст відступив на крок і крикнув услід Ніні:

— Чому ФБР присутнє на місці вбивства, яке розслідує місцева поліція Фенікса, агентко Геррера? Що ви приховуєте?

Вона не зреагувала. Снід мав рацію. Їхня присутність на місці вбивства Кірка доводила, що тут замішане щось інше. Та як саме йому вдалося встановити зв'язок між «Справою Йорони» і Дойлами? Цей журналіст швидко склав два плюс два.

Аж надто швидко.

Розділ 21

Після ще однієї ночі неспокійного сну Перес забрав Ніну з готелю, а решта команди поїхала до відділу «сабурбаном». Перш ніж зупинитися перед криміналістичною лабораторією поліції Фенікса, на залитому яскравим сонцем майданчику, хлопець із дівчиною зайшли випити кави.

Минулого дня, вже над вечір, Пересові зателефонувала начальниця лабораторії. Повідомила, що може відзвітувати про важливі знахідки. Бакстон звелів Ніні їхати разом із детективом, щоб ознайомитися з інформацією, а всі інші мали залишитися в місцевому відділі ФБР й переглянути документацію, отриману від колег по цілій країні.

Гори вхідної інформації Брек опрацьовувала, щоб вивести параметри для порівняння, складала в електронну таблицю й позначала різними кольорами. Ніні ще ніколи не доводилося зустрічати людини, яка б так любила графіки, таблиці й діаграми, як ця фахівчиня з дослідження кіберзлочинів.

Коли вони з Пересом повернулися з криміналістичної лабораторії, команда вже порівнювала записи, перевіряла, чи вкладається убивство Томаса Кірка в профіль, який вимальовувався дедалі виразніше.

Коли Ніна штовхнула велетенські вхідні двері, що вели до фойє лабораторії, розташоване на двох рівнях, застигла вже на першому. З гачка, закріпленого у високій стелі звисав велетенський мобіль ^[31] у формі подвійної спіралі ДНК. У променях ранкового сонця він повільно обертвся.

Зблискували чаші Петрі, мензурки й інше лабораторне приладдя — все це нагадувало не наукову лабораторію, а виставку сучасного мистецтва.

Перес простежив її зачудований погляд угору.

— Мобіль завжди справляє враження на тих, хто бачить його вперше. Ніхто не сподівається побачити це в такому місці. — Детектив зробив широкий крок до внутрішніх дверей. — Ходімо.

Щойно переступили поріг, назустріч підвелася сива жінка з густим хвилястим волоссям і окулярами в сріблястій оправі; білий лабораторний халат аж злетів у неї за спиною від рвучкого кроку.

— Докторка Дебора Ледфорд, — вона подала Ніні руку, — називайте мене Деб.

Перес надіслав завідувачці лабораторії повідомлення, що вони їдуть. Жінка чекала на них.

— Не сподівалася зустріти вас особисто, — зізналася Ніна.

Деб усміхнулася й повела їх до кабінетів у глибині широкого коридору.

— Я почула, що саме знайшли лаборанти, й перевірила все сама, — пояснила вона. — Мені ще ніколи не доводилося бачити нічого подібного.

Ніна пришвидшила крок, щоб не відставати.

— Куди ви нас ведете?

Вона знала, що за лабораторними протоколами їм не дозволений доступ до зони досліджень через загрозу можливого забруднення.

— Я обладнала спеціальну ознайомчу зону, — докторка штовхнула двері праворуч.

Вони знову йшли вже іншим довгим коридором, поки дісталися вікна в стіні з шибкою із прозорого пластику. Ніна побачила за ним техніків у білих халатах і шапочках, із захисними екранами на обличчях. Вони працювали з блискучим обладнанням.

— Ще триває аналіз зразків, отриманих на місці старої та нової справ, — повідомила Деб. — Результати поки що попередні, адже матеріали до «Справи Йорони» ми отримали в середу по обіді, тому взялися до них лише вчора вранці. Але підсумки неочікувані. Ми вирішили повідомити вам про ці попередні знахідки ще до завершення повного аналізу.

Ніна помітила, що директорка скористалася «народною» назвою старої справи. Скидалося на те, що вона глибоко запала в колективну пам'ять містян, бо їх надто налякав такий злочин. Як вони реагуватимуть, коли дізнаються, що резонансна історія виявилася брехнею?

— Ми провели прискорений аналіз ДНК та серології, — пояснила докторка. — Сподіваюся, ваша команда повідомить, яка саме інформація стане вам у пригоді.

— Як ми можемо допомогти? — перепитала Ніна.

Деб показала на техніків.

— Ми проаналізували зразки крові, отримані з одягу всіх жертв, а також краплі, зібрані зі стін та килимів на обох місцях злочинів.

Ніна уявила бійню у двох будинках цього міста, згадала чисту пляму серед бризок крові у оселі Веґа, що змусила їх

передати старі матеріали на повторний аналіз.

— Розпочну зі «Справи Йорони», — вела далі Дебора. — Якщо коротко, на місці злочину виявили чотири окремі, не поєднані родинними зв'язками зразки крові.

— Чотири? — Ніна розхвилювалася. — Але жертв було троє. Чи може четвертий зразок належати вбивці?

Перес вигнув брову.

— Або другові, який навідувався до них того дня, чи одному з детективів?

— Відповідь неправильна, — мовила докторка. — Ми аналізували лише зразки, зібрані як матеріальні докази на місці злочину. Поліція дуже ретельно задокументувала, де саме знайдений кожен із них, тож якщо друг не заскочив незадовго до вбивства й не заляпав кров'ю місце смерті жертв... А це неможливо.

Геррера і Перес якусь мить мовчали, обмірковуючи почуте.

— Ви сказала, що виявили чотири «окремі, не поєднані родинними зв'язками зразки»? — перепитала Ніна, намагаючись досягнути це твердження.

Відповідь Деб пролунала так, наче вона очікувала цього запитання:

— Авжеж.

— Але вони не можуть бути не поєднані родинними зв'язками, — заперечила Геррера. — Новонароджена була...

— Не їхньою біологічною дитиною, — перебила її докторка.

Ніна нахилилася вперед, не в змозі збагнути.

— У звітах детектива були копії свідоцтва про народження. Я їх бачила. Марія Вега безперечно народила живе немовля у

центральному шпиталі Фенікса за день до вбивства. Дівчинка була їхньою донькою.

Перес узявся руками в боки.

— Ви хочете сказати, що Віктор не був батьком новонародженої?

— Ні, — терпляче сказала Дебора, і тон її був цілком упевнений. — Я хочу сказати, що ні Марія Вега, ні Віктор Вега не мали жодного біологічного зв'язку із немовлям, померлим у тому будинку.

Ніна почувалася приголомшеною, але не могла не запитати:

— Тоді чию дитину там убили?

Відповіді не було.

Нарешті Перес порушив тишу.

— Чи вписується це в мотив убивства? Адже ми вважаємо, що це був найперший злочин.

— Я можу лише аналізувати докази, — Деб, мабуть, подумала, що хлопець звертається до неї. — Розслідування ведете ви.

— Заждіть, — Ніна почала щось потроху розуміти. — Після вбивства поліція віддала кров до лабораторії. І тоді не знайшли жодних аномалій.

— Не забувайте, що ми говоримо про криміналістів, які працювали майже тридцять років тому, — нагадала докторка. — Тоді ще не було ДНК-аналізу. Детективи покладалися на матеріальні докази, свідчення і серологію, тобто визначення групи крові, — вона помовчала, добираючи правильні слова. — У цьому випадку кров, знайдена на місці злочину, збігалася з кров'ю загиблих. Там не було зразків інших груп крові.

Ніні здалося, що вона зрозуміла.

— Отже, у вбивці була та сама група крові, що й у однієї з жертв.

— Саме так, — Деб мовби відчула полегшення від того, що до дівчини нарешті дійшло. — У матері та немовляти була друга група крові. У батька — перша, у загадкової особи на місці злочину — теж перша.

— Якщо все було так, — Перес почав розмірковувати вголос, — під час аналізу матеріалів за допомогою самої лишень серології, на той час стандартної процедури, лаборанти визначили групу крові й припустили, що знайдені зразки належать трьом жертвам.

— Правильно, — підтвердила Деб. — Якби у вбивці була третя група крові або негативний резус-фактор чи ще щось таке, було б очевидно, що на місці злочину побував ще хтось.

— Але вони не могли цього знати, тому що четверта особа мала таку саму групу крові, як у батька, — підсумувала Ніна.

— Нічого дивного, перша група крові найбільш поширена, — мовила докторка.

Геррері дивно було дізнатися, що завдяки недосконалим методам колишньої криміналістики невсуб зміг уникнути покарання за перший злочин. Навіть попри те, що Деб усе пояснила, це здавалося жорстоким поворотом долі.

Дебора пояснювала далі:

— І лаборанти, які тоді досліджували матеріальні докази, не могли дізнатися, що дівчинка не була рідною донькою вбитим, адже група її крові збігалася з кров'ю одного з батьків, хай навіть збіг і виявився випадковим.

Перес аж застогнав з досади.

— Які були шанси на збіг?

— Ще раз кажу, не такі вже й мізерні, — нагадала Деб. — Першу позитивну групу крові мають тридцять чотири відсотки населення, а першу негативну — шість. Разом виходить сорок відсотків. Імовірність доволі висока.

— А як щодо нової справи? — поцікавилася Ніна. — Я маю на увазі вбивство Дойлів.

— На місці злочину не знайдено крові сторонніх осіб. Усі зібрані зразки належать трьом загиблим членам родини.

— І всі троє були родичами? — перепитала Геррера, аби пересвідчитися остаточно.

— Так. Ми підтвердили, що чоловік і дружина — біологічні батьки дитини.

Перес зітхнув.

— Нам доведеться повернутися назад і перевірити родинні зв'язки в кожному випадку.

Брови Деб поповзли догори.

— Є й інші випадки?

Ніна звернулася до жінки, щоб відволікти її від того, про що ненавмисно обмовився Перес:

— А тепер запитання на мільйон доларів. Чи проаналізували ви всі чотири ДНК-зразки зі «Справи Йорони»?

— Просто зараз ми проганяємо ДНК-профілі через CODIS, — відповіла Деб.

Комбінована система індекса ДНК була програмою ФБР, у якій зберігалися отримані від криміналістичних лабораторій по цілій країні ДНК-профілі засуджених, деяких в'язнів, зразків,

знайдених на місцях злочинів, неідентифікованих людських останків, зниклих безвісти людей і їхніх родичів. Це був їхній шанс нарешті дізнатися ім'я безжального вбивці, який уже надто довго знищував цілі сім'ї.

— Коли ми отримаємо відповідь? — запитав Перес.

— Якщо котрийсь із ДНК-профілів уже є в системі, матимемо збіг за кілька годин, — пообіцяла докторка.

— Це спрацює з підозрюваним, — втрутилася Ніна. — А як щодо немовляти?

— Залежить від різних чинників, — Деб замислилася. — Якщо у базі даних злочинців є біологічні батьки дівчинки, за кілька годин так само матимемо достовірний індикатор родинного зв'язку. Якщо ні, доведеться пошукати в зовнішніх джерелах на кшталт баз даних інших країн або приватних генеалогічних компаній, які добровільно співпрацюють із нами. Це може зайняти кілька тижнів. Зрештою, можемо не отримати жодної відповіді. Ніяких гарантій.

— Дякую, Деб, — мовила Ніна, — чекаємо на повідомлення, щойно знатимете більше.

На виході з лабораторії Перес тихенько сказав Ніні:

— Я б хотів перевірити свідоцтво про народження з документів детектива О'Мейллі. Він отримав його з архіву штату Арізона. Якщо поталанить, зможемо перевірити, чи збігаються з ним записи зі шпиталю.

— Я збираюся відзвітувати Бакстону, — Ніна прийняла рішення. — Нам потрібно їхати до центрального шпиталю Фенікса, — вона дістала телефон, — просто зараз.

Розділ 22

Ніна сьорбнула огидної кави з пластикового келишка у приймальні адміністративного крила центрального шпиталю Фенікса. Глянула на Переса.

— Тип у костюмі, з дорогим кейсом і в дизайнерських італійських черевиках з'явився тут уже півгодини тому, а ми досі чекаємо. З усього цього стирчать вуха... Хтось панічно силкується прикрити власну дупу.

Детектив зробив ковток зі свого келишка, скривився й поставив його на край столу поряд із пожмаканим журналом.

— Погоджуюся. Я не купився на історію помічника адміністратора, буцімто вони мусять підняти всю документацію, аби допомогти нам, — останні слова він виділив намальованими в повітрі лапками.

Ніна теж була такої думки.

— Якщо почую, що в задній кімнаті ввімкнувся шредер, проштовхнуся повз того адміністратора та зайду туди.

Перес нахилився ближче.

— Підозрюю, що в шпиталі облажались й тепер гризуть собі лікті та намагаються якось викрутитися.

— І уникнути позову на багато мільйонів, — додала Ніна.

Двері кабінету відчинилися, вийшов опецькуватий чоловічок із охайними вусиками та спітнілим ріденьким волоссям.

— Прошу, заходьте.

Він провів відвідувачів до просторої зали для нарад, де Ніна побачила чоловіка, який нещодавно проскочив повз них без жодного слова. Його костюм коштував, мабуть, стільки, скільки Геррера заробляла за місяць, а в золотих запонках блищали діаманти. Ідеально підстрижена афро-зачіска з шляхетною срібною сивиною на скронях додавала йому вигляду досвідченого й мудрого чоловіка.

Він підвівся назустріч детективам.

— Маркус Джонсон, головний юрисконсульт мережі лікарень «Веленс».

Як і багато інших медичних закладів, центральний шпиталь Фенікса був частиною мережі. Ніна не здивувалася, що директор лікарні залучив до розмови з ними юрисконсульта. Проте оперативна поява головного правника власною персоною заскочила її зненацька. Це свідчило про те, що ситуація не просто серйозна, а й тривожна, хай навіть Маркус Джонсон цього й не виказував. Але директор мав вигляд людини на межі нервового зриву.

Він відрекомендувався як Тім Дейвіс. Коли всі розташувалися в кріслах, Ніна почала з попереджувального пострілу.

— Майже сорок п'ять хвилин тому, — вона підкреслила своє надто довге очікування, — я повідомила вам про розслідування обставин смерті доньки Марії та Віктора Веґа, що сталася двадцять вісім років тому двадцять шостого лютого.

Цей коментар дівчина адресувала Дейвісу, який зіщулився й обернувся до правника в пошуках підтримки.

Джонсон відкашлявся.

— Ви повідомили панові Дейвісу, що це якось пов'язане з вашим чинним розслідуванням. Чи можу я поцікавитися, який стосунок до ФБР має народження дитини кілька десятиліть тому?

Юрисконсульт відкрито намагався витягнути з них інформацію. Щойно Дейвіс дістане медичні запити, він або впізнає імена, які бачив у заголовках новин про вбивства з самогубством, або може знайти в Google купу інформації про «Справу Йорони».

— Поки що ми не можемо розкривати деталі, — відповів Перес.

Вигляд Джонсона свідчив, що на інше він і не сподівався.

— Поки ви чекали, ми пошукали записи в наших архівах. Мені відомо, що ви можете отримати *subpoena duces tecum*^[32] для доступу до документів, тож добровільно покажемо їх вам просто зараз. Певна інформація відредагована з особистих причин, адже стосується медичних...

— Обое батьків і немовля, які нас цікавлять, загинули, — перебила його Ніна. — Не розумію, чиї медичні дані ви захищаєте.

Джонсон відкинувся на стільці з відстороненим виразом на гладкому обличчі.

— Час покаже.

Ніна вирішила прорватися крізь ці юридичні ігри.

— Ми отримували чимало запитань від ЗМІ. Переконана, що під час наступної прес-конференції зможемо повідомити про гальмування розслідування через необов'язкові...

— Ви запросили інформацію про Віктора та Марію Веґа й дівчинку, народжену в цьому шпиталі, — нагадав Джонсон. — Ми можемо підтвердити, що Марію Веґа готували до планового кесаревого розтину. Але операція виявилася терміною, тому що перед пологами дитина почала задихатися.

— І що було далі? — запитала Ніна.

Директор Дейвіс пальцем відтягнув комір сорочки й покрутив головою.

— Дитина отримала необхідний післяпологовий догляд. Вона дуже швидко відновила сили, її перевели з ВІТ^[33] для новонароджених до звичайної дитячої кімнати приблизно за годину після пологів. Після цього родині повідомили, що вони можуть побачити дівчинку.

Ніна примружилася.

— Скільки ще немовлят народилися того дня в центральному шпиталі Фенікса?

Дейвіс глипнув на Джонсона, чи не заперечує той проти відповіді.

— Того дня у нашому центральному шпиталі народилося тридцять четверо дітей, — повідомив директор. — Із них трьох скерували до ВІТ для новонароджених, а решту — до дитячої кімнати.

— Скільки немовлят передали до дитячої кімнати — й далі тиснула Ніна.

— Двох.

Дівчина обстрілювала його швидкими запитаннями.

— Скільки дітей з тих двох були латиноамериканцями?

— Одна дівчинка. Донька Марії Веґа.

Ніна швидко обмірковувала інформацію. Отже, дітей переплутали не у ВІТ для новонароджених.

— Тож за годину новонароджена в родині Вега приєдналася до тридцять одного малюка в дитячій кімнаті?

Дейвіс скосив очі на Джонсона, той ледь помітно кивнув. Перш ніж відповісти, директор голосно ковтнув:

— Власне, на той момент у дитячій кімнаті вже було тридцять двоє діток. Вега стала тридцять третьою.

На лисині в директора виступили крапельки поту.

Ніна відчувала його страх, тому накинулася мов пес на кістку.

— Але ви сказали, що в шпиталі народилися тридцять четверо малюків, і трьох із них скерували до ВІТ для новонароджених, отже, в дитячій кімнаті був тридцять один новонароджений. А коли туди перевели доньку Вега, дітей стало тридцять двоє.

— Ви запитали, скільки дітей народилося в шпиталі, і я відповів правильно, — заходився пояснювати Дейвіс, — але була ще одна дитина, народжена не в шпиталі. Її привезли до шпиталю невдовзі після пологів Марії Вега.

Ніна стиснула кулаки під столом, щоб не схопити його за груди й трусити, розбризкуючи навсібіч ті крапельки поту. Спробувала інший підхід.

— Скільки в загальній дитячій кімнаті було дівчаток?

— Сімнадцять.

— Скільки з них латиноамериканок?

— Включно з донькою Вега? Двоє.

— А та, інша латиноамериканська дитина, народилася не в шпиталі?

Дейвіс перевів погляд на Джонсона, той знову кивнув.

— Так, — і собі кивнув директор.

Уже хоч якийсь результат.

— Це важливо для нашого розслідування, пане Дейвіс. Що ще ви можете розповісти?

— Іншу дитину народили вдома, — чоловік знову кинув обережний погляд на свого юрисконсульта. — Напевне, мати не встигла вчасно приїхати до шпиталю. Сусідка зателефонувала до поліції, коли почула крики за стіною. Поліцейські побачили, що жінка народжує, і одна з них прийняла пологи в кухні за кілька хвилин до приїзду «швидкої». Рятувальна бригада відвезла матір із немовлям для огляду до невідкладного відділення.

— І немовля потрапило до дитячої кімнати? — уточнила Ніна.

Дейвіс кивнув.

— Ми провели звичний огляд новонародженої, поки мати отримувала медичну допомогу.

— Яку саме медичну допомогу?

Тут уже втрутився Джонсон:

— Ми не маємо права відповідати. В її випадку діють правила збереження конфіденційності.

— Чи можете ви назвати її ім'я?

— Не можемо, — кинув Джонсон. — Я переконаний, що ви розумієте, які юридичні наслідки це може потягнути за собою.

Ніна спробувала здобути ще хоча б якийсь уривок інформації.

— Чи можете ви розповісти, коли ту жінку з дитиною виписали та чи вижило немовля?

— Мати швидко одужала, — повідомив Дейвіс, — дитина була здорова. Обох виписали наступного дня.

— А Марію Веґа?

— Пані Веґа з новонародженою залишалися в шпиталі ще один день у зв'язку з операцією матері, — повідомив директор.

Ніна дійшла невблаганного висновку.

— Ви ж розумієте, що це означає, коли дітей переплутують у шпиталі?

— У вас немає жодних доказів на підкріплення цих слів, — втрутився Джонсон. — І що взагалі змушує вас думати, буцімто діти не повернулися додому зі своїми біологічними батьками?

— Того дня вони були єдиними латиноамериканками в дитячій кімнаті, — нагадала Геррера, — і в нас є свідчення, що... — вона ледь не обмовилася про те, що загине в будинку родини Веґа немовля не було їхньою біологічною дитиною. — Ми мусимо ретельніше це дослідити, — виправила свою помилку. — І нам потрібні імена обох батьків іншої дитини.

— Я вже казав раніше, — Джонсон розгладив свою краватку, — що не маю права повідомляти подібну інформацію. Ми й без того занадто щедрі, бо поділилися з вами відомим нам подробицями.

Ніна нахилилася вперед.

— Це розслідування вбивства, пане юрисконсульт.

Джонсонові брови поповзли вгору.

— Убивства?

Дівчина скористалася нагодою і помстилася.

— Ми не маємо права повідомляти вам деталі розслідування злочину, — вона всміхнулася. — Я переконана, що ви розумієте, які юридичні наслідки це може мати.

Здавалося, загнала обох у глухий кут.

— Не думаю, що ми можемо щось додати, поки ви не надасте необхідні правові документи.

Джонсон простягнув Ніні свою візитку, збираючись ефектно закінчити зустріч.

— Якщо отримаєте ордери чи повістки, зв'яжіться з моїм офісом, і я негайно виконаю всі вказівки суду.

На зворотному шляху до майданчика, де вони припаркувалися, Ніна дедалі розкручувала власну лють через усі ці юридичні та бюрократичні перешкоди.

— Джонсон і Дейвіс володіли критично важливою для нашої справи інформацією, — скаржилася вона, — але не хотіли надавати її.

— У них свої правила, — заспокоював її Перес.

— У них є дупи, які потрібно рятувати, — не вгавала Ніна, — а нам доведеться витратити кілька годин на письмові запити, й без жодних гарантій, що суддя їх підпише.

Перес раптом застиг на місці.

— Або ви можете гарненько попросити мене, і я роздобуду вам необхідне приблизно за п'ятнадцять хвилин, — на щоках у нього з'явилися ямочки, — без жодних письмових запитів.

— Про що ви, Пересе?

Посмішка на його обличчі поширшала.

— Дейвіс сказав, що пологи прийняли офіцери поліції. «Швидка» відвезла жінку до головного шпиталю Фенікса, тож є певні припущення, що на дзвінок сусідки до 9-1-1 відповіла саме поліція.

Ніна ледь стрималася, щоб не застрибати від захвату.

— А ви, друзі, зберігаєте журнали з щоденними записами впродовж двадцяти восьми років?

— Пам'ятаєте, як я розповідав вам про СУЗ? — дівчина кивнула, й Перес вів далі: — Вся документація від початку існування нашого відділку оцифрована. Кожен дзвінок, кожен протокол.

— Я ладна вас обійняти.

Перес ніби вдавився якимось словом.

— Я попрошу лише зупинитися на зворотному шляху до відділу поліції у Starbucks й узяти горнятко пристойної кави. Дрібка кофеїну допоможе мені працювати трохи швидше.

Ніна всміхнулася.

— Я куплю вам усе, чого забажаєте.

Розділ 23

Ніна вдихнула солодкі пахощі, які струмували з високого горнятка на столі перед Брек.

— Як ти сказала? Що це?

Ніна з Пересом дорогою до свого штабу прийняли в колег із команди замовлення на каву.

Брек владно потягнула напій до себе.

— Карамельна мак'ято.

Геррера витріщилася на цілу гору вершків у горнятку.

— Більше схоже на десерт, ніж на каву.

— Це комплекс: разом сніданок і обід, — пояснила Келлі. — У ньому ідеальна доза кофеїну та порція цукру, що додасть мені сили дочекатися вечері.

Ніна сьорбнула свого американо й подумки повернулася до родичів Віктора та Марії. Як вони зреагують на химерний поворот у розслідуванні?

Перес уже відкрив ноутбук на столі для нарад. Перейшов на внутрішній сервер поліції Фенікса, зареєструвався.

— Я налаштувала параметри пошуку, спираючись на дату того випадку, — Брек зі своїм комп'ютером сіла поряд із ним, відкрила копії поліційних протоколів, які детектив переслав їй раніше.

— Від родичів Марії та зі звіту детектива О'Мейллі нам відомо, що жінка народила двадцять шостого лютого, — почала вона. — За два дні, двадцять восьмого, вони забрали дитину додому.

— А двадцять дев'ятого хтось убив усю родину, — додала Ніна.

Перес заклацав клавіатурою.

— Ми користуємося системою, яка генерує номер справи, що починається з дати звіту, — на екрані з'явився довгий стовпчик чисел.

— Доведеться перелопатити сотні поліційних протоколів, — засмутилася Брек. — Є якийсь спосіб звуження пошуку?

Перес клацав далі.

— Я введу код, щоб обрати лише причину виклику поліції, — він зупинився й замислився. — У нас немає спеціального коду для пологів, тож скористаюся початковою скаргою. Це могла бути підозріла поведінка, адже сусідка сказала, що її непокоять крики. Але зупинюся на перевірці: чи все гаразд.

За часів служби в поліції Ніна не раз виїжджала на таку перевірку. Той, хто переймався безпекою іншої людини, телефонував до поліції та просив офіцера відгукнутися. Зі свого досвіду дівчина знала, що часто така перевірка закінчувалася виявленням купи газет, надрукованих місяць тому й звалених на під'їзну доріжку, вікон, обліплених мухами, й напіврозкладеного тіла в будинку. Вона покинула весь цей гламур заради служби в Бюро.

— Знайшов дещо, — повідомив Перес, — перевірка від двадцять шостого лютого. Адреса помешкання в південній частині Фенікса. На виклик виїхали двоє офіцерів із району Сауз-Маунтайн. Я скачую звіт, — його погляд помандрував екраном. — Гаряче, хай йому грець. Офіцери привезли з собою немовля.

— Бінго, — озвався з протилежного боку столу Вейд. — Будь ласка, скажи мені, що вони записали ім'я матері.

Перес підняв погляд.

— Кармен Кардона.

Брек заходилася друкувати.

— Дата народження?

Поки дівчина вводила дані в систему ФБР, Нініні думки й далі блукали. Невже Кармен Кардона навмисно взяла чужу дитину? Навряд. Згідно із записами зі шпиталю, обидві дівчинки були здорові.

— А в звіті поліції є щось про батька? — звернулася вона до Переса.

Детектив похитав головою.

— Офіцери запитали про контактну інформацію батька, аби повідомити йому про народження дитини, але панянка Кордона відмовилася називати його ім'я.

Поганий знак. Ніна обернулася до Вейда.

— Чому жінка не хоче називати ім'я батька своєї дитини?

Джеффри трохи подумав, перш ніж відповісти.

— Тому що не знає, хто він, боїться його, або у неї роман з одруженим чоловіком.

— Або, — припустила Брек, — у неї проблеми з наркотиками. — Всі здивовано витріщилися, й дівчина додала: — Я знайшла її. Приблизно за рік після Фенікса вона опинилася у в'язниці округу Монтгомері штату Меріленд.

— Меріленд? — Ніні не вдалося приховати подив.

— За звинуваченнями в проституції та зберіганні наркотиків, — прочитала з екрана Келлі. — Вийшла вона через

шість місяців.

— Що, в біса, трапилося в її житті? — озвався Кент, не звертаючись ні до кого конкретно. — І що сталося з її дитиною?

У Ніни серце впало.

— Ти маєш на увазі дитину Марії та Віктора Вега?

Кент сплотив.

— От лайно, твоя правда.

Брек далі гортала базу даних на екрані.

— Ой-ой.

Геррера напружилася в очікуванні чергових поганих новин.

— Що тепер?

Брек озвалася глухо:

— Написано, що зараз вона мешкає у Святій Єлизаветі.

— Що таке Свята Єлизавета? — Перес порушив тишу, що запала в кімнаті. — І чому ви всі так одне на одного дивитеся?

Ніна збагнула, що Перес навряд знає про заклад на протилежному кінці країни.

— Свята Є — психіатрична лікарня у Вашингтоні округу Колумбія.

— Я там проходив інтернатуру під час написання докторської з психології, — додав Вейд. — Там лікують пацієнтів із серйозними психічними захворюваннями, яким потрібен цілодобовий догляд. А також приймають пацієнтів на примусове лікування за рішенням суду.

— Якщо вона давно там живе, може бути неспроможною до відповідей на запитання, — додав Кент, — або занадто накачаною ліками, аби пам'ятати, що сталося майже тридцять років тому... А може, вона взагалі й самої себе вже не знає.

— Чорт, — вилаявся Перес, і так міг би сказати кожен у цій кімнаті.

— Ми мусимо спробувати, — Ніна не готова була здаватися.
— Чи можемо ми поговорити з нею особисто?

— Я можу, — відповів Вейд. — І зможу домовитися, щоб один із вас супроводжував мене.

Ґеррера рішуче налаштувалася на те, щоб стати його партнеркою.

— Я завантажила її історію, — озвалася Брек. — Жінку кілька разів кидали до в'язниці. Здебільшого за злочини на кшталт пограбувань і крадіжок у крамницях, але й за проституцію теж. Імовірно, вона робила це через свою звичку — Келлі похитала головою. — Скидається на те, що Кардона вживала заборонені речовини. Найдовше відсиділа п'ять років за зберігання героїну. Востаннє її ув'язнювали сім років тому. Здається, за кілька місяців по тому вона й потрапила до Святої Є.

— Примусове лікування? — перепитав Вейд.

Брек прикипіла поглядом до екрану.

— Тут не написано.

Ніна знову подумки повернулася до того, що здавалося найвагомішим.

— Є якась інформація про немовля Кардона?

— Жодної інформації про її дитину, — Брек насупилася. — Принаймні мені нічого не вдається знайти.

Ніна обернулася до Вейда, якому, напевне, було більше відомо про стаціонарне лікування, ніж решті команди.

— Якщо вона сиділа у в'язниці, а потім потрапила на примусове лікування, хіба Служба захисту дітей не мала

забрати доньку?

Джеффри кивнув.

— Так, якщо не з'явився батько або в матері не було родичів, у яких могла залишитися дитина.

Двері відчинилися, до зали ввійшов Бакстон.

— Я щойно отримав повідомлення від криміналістичної лабораторії Фенікса. Вони закінчили решту ДНК-тестів. — Без подальших коментарів бос увімкнув інтерком в центрі столу й опустився на стілець. — Уперед, докторко Ледфорд. Ви на гучному зв'язку з командою.

— Ми завершили пошук у CODIS й отримали ще більше результатів, — повідомила керівниця лабораторії. — Сторонні зразки зі «Справи Йорони», які, на нашу думку, належать злочинцеві, не збігаються з жодними записами у базі даних.

— Сподіватися на це було б надмірною самовпевненістю, — пробурмотіла Ніна, звертаючись до Вейда, й знову повернулася до інтеркому. — А як щодо дитини? — Кортіло мати підтвердження версії з підміною немовляти.

— Ми знайшли близькі родинні зв'язки з дитиною, — повідомила Ледфорд. — її батько — Хосе Салая, злочинець-рецидивіст, який чотири роки тому помер у в'язниці Флоренції штату Арізона. Передозування наркотиками.

Ніна помітила, що Брек покvapливо щось друкує, без сумніву, шукає у базах даних інформацію про Салая.

— А також є мітохондріальний збіг із матір'ю, — вела далі докторка, — вона зареєстрована в системі через численні арешти за пограбування.

Усі затамували подих. Ця інформація мала підтвердити їхні знахідки під час розслідування.

— Її звуть Кармен Кардона, — по нетривалій паузі відповіла начальниця лабораторії. — Я додала інформацію про неї до справи у запиті доктора Переса в СУЗ. Поки що це все, що маю.

— Дякую, докторко Ледфорд, — озвався Бакстон, — ваша інформація надзвичайно важлива. Будь ласка, повідомляйте нам про будь-який подальший поступ.

Ніна глибоко зітхнула. Жодних сумнівів: дітей переплутали в шпиталі. Віктор і Марія принесли додому дитину Кармен Кардона, й дівчинка загинула від рук убивці. Але що Кармен зробила з немовлям Марії?

— Я шукаю в усіх базах даних, до яких маю доступ, — запевнила Брек, — і все одно не можу знайти жодного сліду доньки Кармен Кардона. Немає нічого — ні шкільних записів, ні міжнародних подорожей, ні інформації в реєстрах Служби захисту дітей. Вона — привид.

Привид. Ніні не сподобався вибір слова.

— Пошукай свідоцтва про смерть, які збігаються з датою народження; Кармен введи як матір.

— Уже шукаю, — відповіла Келлі.

Перес завантажував інформацію, яку надіслала йому начальниця лабораторії.

— Що вона зробила з немовлям? — пробурмотів він, клацаючи на файли.

Брек відірвала погляд від екрану.

— Ці параметри не дали мені жодних свідоцтв про смерть.

Кент скривився.

— Ми знаємо, що Кармен була наркоманкою зі стажем. Це жахливо, але... чи могла вона продати дитину за наркотики?

Всі, здавалося сахнулися цієї думки, а Вейд лише стиснув щелепи.

— Я, дідько забирай, переконаний в одному. Нам потрібно поговорити з Кармен Кардона, і я хочу зробити це особисто.

Ніна озвучила думку, що її мучила.

— Немовлят переплутали у шпиталі. Про це ніхто не знав. І якби не розслідування, ніхто й ніколи не дізнався б, — вона глянула на Бакстона. — Нам необхідно повідомити родичам.

Вейд зреагував раніше за боса.

— Ми повідомимо обом родинам, що Марія не вбивала, що ми не можемо знайти жодного сліду її дитини й що на свободі розгулює серійний убивця?

Бакстон потер обличчя.

— Ми не можемо нічого розповісти їм, поки самі не отримаємо відповідей. А дати їх нам може єдина особа, — він роззирнувся кімнатою. — Завтра вранці летимо назад до Колумбії.

Розділ 24

Ніна запхала до відкритої валізи, що лежала на готельному ліжку, ще одну зіжмакану блузку.

— Привезу свіжий одяг, коли повернемося сюди.

— Амінь, — Брек теж абияк вкидала речі в свою сумку.

— А ще, коли ми знову летітимемо сюди, візьму одяг для бігу, — додала Ніна. — Погода тут просто розкішна.

Вона бігала підтюпцем, щоб знизити рівень стресу. Насолоджувалася часом на самоті, коли тіло віддавалося рухові, а свідомість залишалася вільною для думок. Це була Нінина медитація в русі.

Почувся стукіт у двері між номерами. Ніна відчинила й побачила Вейда. Джеффрі дивився на неї з висоти свого зросту

— В аеропорту Скай-Гарбор нам потрібно бути завтра о сьомій ранку, — повідомив він. — Проведемо у повітрі п'ять годин, тож приземлення за розкладом о третій за східним часом в аеропорту Рейгана.

Ніна жестом запросила його увійти.

— Нам вдасться побачитися з Кармен Кордона вже завтра?

— Я зателефонував до Святої Єлизавети й про все домовився, — відповів Джеффрі. — Ми зможемо навідатися до неї відразу, як прилетимо. Завтра субота, але її психіатр погодився зустріти нас на місці.

На порозі з'явився Кент.

— Бакстон просив передати вам, що домовився, аби ми пройшли запланований на понеділок тренінг, коли

повернемося назад до округу Колумбія, — він зайшов до кімнати. — Завтра спимо вдома, в неділю вранці зустрічаємося у Квантіко, а по обіді летимо назад, щоб у понеділок зраночку без затримок повернутися до розслідування.

Ніна дістала з комода бордові мереживні трусики й запхала у валізу. Потягнулася до такого самого бюстгальтера, аж раптом помітила, як Кент зашарівся й страшенно зацікавився настільною лампою.

— Ця штука криво сидить, — повідомив він і поправив абажур.

Геррера посміхнулася. Хто б міг подумати, що колишній морський котик паленіє від вигляду білизни?

— Я намагаюся ширше дивитися на речі, — Брек не звертала уваги на присутніх і говорила мовби сама з собою, — але ця справа нізащо не закінчиться гепі-ендом. Немовля або померло, або мамця продала його.

Похмура думка стерла Нінин гарний настрій. Уявила розпач, який мала відчути Кармен Кардона, перш ніж наважитися на такий вчинок.

— Якщо ти маєш рацію, через це вона, мабуть, і втратила здоровий глузд.

Келлі відклала блузку, яку саме згортала, й повернулася до неї.

— Є ще одне тривожне запитання. А що, як це вона ненавмисно поміняла немовлят? Тобто, ми думаємо, що це випадково зробив хтось із медичного персоналу, та уяви, якщо вона сама сказала їм, що чужа дитина — її донька?

— Сумніваюся, — заперечив Кент, — у шпиталях усе контролюють.

Вейд про щось замислився.

— Тоді в них мають рідко траплятися проколи. Але раніше дітей часом таки плутали в лікарнях.

— Хай там як, Гінзберг і Перес і продовжать стежити за шпиталем, поки нас не буде, — нагадала Ніна. — З новими ДНК-аналізами в них не виникне труднощів, якщо знадобиться ордер на обшук і перевірку документації. А по тому детектив відзвітує Бакстону.

— Ти казала, що адміністратор шпиталю пітнів, як під час допиту, — звернулася до Ніни Брек. — Він весь у милі як загнаний кінь. Якщо виявиться помилка шпиталю, їм буде непереливки.

— Хай там як, звинувачуватимуть шпиталь, — втрутився Вейд. — Це на їхній відповідальності.

Ніна пригадала те, що знайшов Перес у поліційних джерелах, перш ніж вони попрощалися.

— Ми знаємо, що Кармен поїхала з Фенікса приблизно за тиждень після народження дитини, бо платила комірне щомісяця, а першого березня перестала. Господар заселив у її помешкання нового жильця від сьомого числа.

— Навіщо комусь вирушати на протилежний кінець країни з новонародженим малям? — запитав Кент.

Ніну це теж цікавило. Подорож автівкою зайняла б не менш ніж три дні.

— Нам відомо щось про переліт?

— Гінзберг це теж спробує відслідкувати, — відповів Джеффри. — Він намагається знайти старі списки пасажирів.

— Я шукала записи про ув'язнення хлопця Кармен, — сказала Келлі. — Одного разу Хосе Салая заарештували за те, що він побив вагітну Кармен. Можна подумати, що вона втекла з міста, аби забратися від нього подалі.

— Це має сенс, — погодилася Ніна. — Салая мав вийти після піврічного терміну наприкінці березня, тому аж ніяк не міг дізнатися, що трапилося з Кармен і дитиною... Якщо його це взагалі цікавило.

— Цілком імовірно, що Кармен не вчинила нічого лихого, — зауважив Вейд. — Може, вона була просто жертвою обставин і розповість нам, хто виховував дитину й де вона зараз.

Ніна збагнула ще дещо.

— Нам доведеться розповісти Кармен, що її біологічну дитину вбили за кілька днів після народження, — сказала вона. — Якщо вона на межі втрати здорового глузду, це цілком може безповоротно її зламати.

— Подивимося на її психічний стан, — тихо сказав Вейд, — а потім я вирішуватиму, що саме варто їй розповідати.

Ніна замислилася: скільки людських страждань замішано в цій історії! Трагічне життя Кармен і смерть малюка, від якої крається серце, виявилися тільки частиною страждань через негідника, що, здавалося, заповзязвся нищити чуже щастя.

Дівчина глянула на Вейда.

— У тебе колись бувало таке: адреналін аж кипить від наближення до істини, й водночас ти боїшся її знати?

— Відколи мене призначили до ВАП, — відповів Джеффри, — під час вивчення кожної клятої справи.

Розділ 25

Він поклав цифровий програвач на гладеньку гранітну кухонну стійку і налаштував гучність, аби послухати запис, зроблений вчора ввечері в кімнаті у Ніни Геррери. Натиснув кнопку програвання, приготувався поголитися, поки слухатиме.

Ідея підслуховування розмов агентів ФБР була просто геніальною. Якби не його передбачливість, вони допитали б Кірка. А він цього допустити не міг. Рішення забрати комп'ютер Кірка з собою теж було додатковим заходом безпеки, може, й не надто потрібним, але поміркованим. А він завжди поводився передбачливо.

Розтираючи спінений крем підборіддям, він слухав, як Ніна базикає з іншою жінкою з ФБР. Витер руки бездоганно білою махровою серветкою і взяв одноразову бритву.

Коли до розмови приєдналися агенти-чоловіки, з подивом довідався, що вони запланували подорож до округу Колумбія, аби поговорити з якоюсь жінкою на ім'я Кармен Кардона. Аж тут один коментар привернув його увагу.

«Є ще одне тривожне запитання. А що, як це вона ненавмисно поміняла немовлят? Тобто, ми думаємо, що це випадково зробив хтось із медичного персоналу... Та уяви, якщо вона переплутала й сказала їм, що чужа дитина — її донька?»

Він так відволікся, що зачепив верхню губу. Поміняла немовлят? Він втупився у дзеркало. Спостерігав за багряною

цівкою, що сповзала підборіддям, і слухав далі. Потроху починав щось розуміти.

Із далекого минулого, коли йому було всього одинадцять, у вухах задзвенів материн голос:

— Ох, любчику, хіба це не чудово? Це несподіванка, але чудова несподіванка.

Він не вважав це таким чудовим. Почувався приниженим, але мовчки слухав материне квоктання:

— Цього року нам не вдасться поїхати до Діснейленду, любчику, тому що мамуся буде в лікарні з твоєю сестричкою, — вона широко розтягнула губи у фальшивій посмішці, ніби пластмасовий динозавр. — Але надолужимо наступного року. Обіцяю.

Наступного року вона скаже йому, що немовля замале для Діснейленду. І казатиме це впродовж наступних п'яти років. Та його вже перестануть обходити материні слова. Йому виповниться одинадцять. Усе крутитиметься навколо нової дитини. Маленької дівчинки, про яку завжди мріяла його мати. Маленької сестрички, про яку він ніколи не мріяв.

Їм мало вистачити його. Його мало вистачити матері й батькові. А тепер та маленька нахаба стала центром їхнього всесвіту, світилом, орбітою якого всі кружлятимуть.

Або ні.

Розділ 26

Ніна котила свою валізку терміналом Національного аеропорту Рональда Рейгана. Зупинилася, щоб озирнутися через плече на Брек, яка тягнулася позаду команди.

— Ну ж бо, *chica*^[34]. На нас чекає машина.

Брек втупилася в телефон.

— Усі мої сповіщення спрацювали.

Бакстон, Вейд і Кент навіть не пригальмували.

Ніна повернулася до Келлі.

— Що не так?

Дівчина сплотніла, але не відірвалася від екрана.

— От лайно, — тихо вигукнула вона.

— Це не допомагає, — зауважила Ніна. — Можеш пояснити?

— Встратися й не жити, — Брек повернула екран до Ніни.

Верхню частину заповнив заголовок шостого каналу новин телебачення Фенікса.

ПЕРЕПЛУТАНІ ПІСЛЯ НАРОЖЕННЯ: ПІДМІНА В ЦЕНТРАЛЬНОМУ ШПИТАЛІ ФЕНІКСА — ЗАПЛУТАНЕ РОЗСЛІДУВАННЯ ФБР.

Геррера випустила ручку валізки й вихопила телефон з долоні Брек. Провела по екрану, щоб прогортати статтю, кожен рядок якої викликав дедалі більшу тривогу.

— У чому проблема? — Бакстон повернувся назад, Вейд і Кент — за ним.

— Проблема в Джеймсові Сніді, — відповіла Ніна. — Це журналіст із шостого каналу новин Фенікса. Щойно випустив

черговий ексклюзив.

— Що цього разу? — без ентузіазму поцікавився Кент.

— Я встановила на телефоні сповіщення, аби дізнаватися, якщо в ЗМІ з'явиться щось, пов'язане з нашими справами, — пояснила Брек. — Снід довідався про переплутаних у шпиталі немовлят. Отримав офіційну заяву від Маркуса Джонсона, головного юрисконсульта, з яким зустрічалася Ніна.

— Як він спромігся так швидко все рознюхати? — здивувався бос. — Адміністрація шпиталю навряд забажала б такої публікації. Якби вдалося вирішити справу без суду й укласти угоду про нерозголошення, вони й далі мовчали б.

— Хтось злив інформацію, — пробурчав Кент. — Хтось із поліції. Поб'юся об заклад, це Перес.

Ніна взялася руками в боки.

— Чому це Перес?

— Він єдиний сторонній у нашій справі, якому все відомо.

— І підпорядкований поліції Фенікса, — нагадав Вейд.

— Ніхто в їхньому поліційному відділку не має причин для такого розголосу, — стояла на своєму Ніна. — Інформація ставить під сумнів їхнє початкове розслідування і псує їм репутацію. Я на це не куплюся.

Кент із Вейдом й далі сперечалися про джерела витоку інформації, але Геррера збагнула: є ще одна проблема.

— Ми не повідомили родинам Віктора та Марії. — Її накрило хвилею каяття. — Вони дізнаються про це з новин.

Бакстон глянув на годинник.

— У нас щільний розклад, — він звернувся до Вейда. — Ви з Ніною можете взяти таксі до Святої Єлизавети, а ми дамо цьому

раду, — і повернувся до Брек. — Вам із агентом Кентом необхідно зв'язатися з обома родинами й повідомити їм про наші знахідки. Попросіть не спілкуватися зі ЗМІ, поки ми не повернемося до Фенікса й не зустрінемося з ними.

— Я все одно хочу знати, хто згодує інформацію клятому журналюзі, — не вгавав Кент.

— Можливо, ніхто, — Брек заговорила повільно, й очі в неї раптом розширилися. — Він висвітлював «Справу Йорони», отже, звідтоді крутився неподалік. Тобто вік дозволяє йому...

— Бути невсубом, — закінчила її думку Ніна. — Що нам відомо про Джеймса Сніда?

Бакстон коротко кивнув.

— Поки ви двоє допитуватимете панянку Кардона, ми складемо профіль пана Сніда.

— До речі про Сніда: чи назвав він обидві родини, коли розповідав про переплутаних немовлят? — поцікавився Кент.

Ніна переглянула текстову версію телесюжету й помітила те, що шукала. Вона застогнала.

— Він не лише згадує про «Справу Йорони» та родину Вега, а й називає ім'я Кармен Кардона як матір другої дівчинки.

Вейд вилаявся.

— Нам потрібно дістатися до Кармен, перш ніж це зробить хтось інший. Принаймні вона в безпечному закладі, але хтось із персоналу може згадати в розмові цю історію, байдуже, що це почалося на протилежному кінці країни.

— Ми зателефонуємо дорогою, — вирішив Бакстон. — Відтепер повідомляємо лише найнеобхідніше. Це єдиний спосіб контролювати інформацію, — він зосередився на Вейді.

— Який ефект справить на невсуба інформація про те, що біологічна дитина Марії та Віктора вижила?

— Він почне ганятися за власним хвостом, — відповів Джеффрі. — Усі ці роки він вибудовував декорації на місцях своїх злочинів, підлаштовував усе до найменшої деталі. А тепер виявляє, що найперший його сценарій від початку хибний.

Ніна уявила вбивцю, сповненого люті через новину: щаслива родина, яку він збирався знищити, виявилася взагалі не родиною.

— Він звів картковий будиночок, а потім хтось витягнув карту з-під низу, — вів далі профайлер, — і тепер усе от-от завалиться.

Геррера поставила наступне й цілком логічне запитання:

— І що він робитиме?

— Досі він завжди діяв згідно з передбачуваним розкладом: убивав лише двадцять дев'ятого лютого, — відповів Вейд. — Виявилось, що модель порушена, адже він убив Томаса Кірка. А це означає, що вбивця деградує. Зважаючи на нову інформацію, він не чекатиме, а кинеться виправляти помилку.

— Виправляти помилку? — перепитала Брек.

— Передбачаю, що він відчує сильне бажання виправити те, що вважає початковою похибкою в своєму плані, — пояснив чоловік. — Людина з таким типом особистості не зможе заспокоїтися, поки не здійснить свій задум. Адже це, зрештою, і становило для нього сенс убивств.

Ніна хотіла переконатися, що зрозуміла правильно.

— Ти хочеш сказати, що він спробує знайти зниклу дитину — тепер уже дорослу — і вбити її?

Вейд кивнув.

— Вона — його незавершена справа.

Ніна нахилилася, щоб підняти сумку.

— Ця розмова з Кармен Кардона щойно стала значно важливішою, — дівчина закинула пасок на плече.

— Так само, як і необхідність зберігати її результати в таємниці, — нагадав Бакстон. — Якщо після визначення нами її місцезнаходження поповзуть чутки, жінка буде в небезпеці.

Ніна розуміла серйозність своєї місії.

— Якщо злочинець знайде її раніше за нас, на нашому сумлінні буде чергове вбивство.

Розділ 27

Ніна з Вейдом пройшли довгим коридором із білими стінами, залитим променями надвечірнього сонця, що проникали крізь високі вікна з одного боку. Те, що керівник закладу доручив особистому лікареві Кармен Кардона, докторці Берніс Метьюс бути присутньою під час її допиту в суботу, підтверджувало серйозність ситуації. До того ж, адміністрація погодилася відкласти вживання жінкою ліків по обіді на тридцять хвилин, аби пересвідчитися, що під час розмови з Вейдом і Ніною пацієнтка залишатиметься «чистою».

Під час попередньої телефонної розмови з Вейдом докторка Метьюс заявила, що він може привести з собою лише одного агента, бажано жінку, й попередила, що коли Кармен засмучена, вона переходить на іспанську. Тож обрали Ніну.

Перед допитом вони поспілкувалися з докторкою, але не розповіли їй більше, ніж та могла дізнатися, якби пошукала в інтернеті новин із Фенікса. Метьюс повідомила, що Кармен полюбляє арт-терапію і цілими днями малює та розмальовує. Її вважали відстороненою. Пацієнтка часто ховалася десь у закапелках власної свідомості. Якщо вірити психіатрам, реальність Кармен бачила розмитою, не знала, який нині рік, годі вже й казати про конкретну дату.

Ніна сумнівалася, що будь-які кримінальні провадження проти Кармен можуть закінчитися судовим переслідуванням. Їхня місія — лише виявлення фактів.

Докторка Метьюс погодилася допомогти, чим зможе, але ще раз попередила: до пацієнтки слід ставитися делікатно. Нарешті повела їх до окремої палати Кармен.

Лікарка підійшла до кволої жінки з посивілим волоссям, розсипаним згорбленими плечима.

Ніна аж ніяк не сподівалася побачити в палаті Кармен те, що бачила зараз. Усі поверхні й стіни були загромаджені картинами з найрізноманітнішими ляльками всіх можливих розмірів. Акварельні малюнки, начерки вуглиною, картини олійними фарбами — тривожна мішанина. За Ґеррерою зусібіч спостерігали неживі блискучі очиці.

— Добридень, Кармен, — привіталася докторка Метьюс і вказала на Ніну з Вейдом. — Це гості, про яких я тобі вже розповідала. Агент Вейд і агентка Ґеррера з ФБР.

Кармен глипнула на них посоловілими очима, але нічого не відповіла.

Лікарка сіла на найближчий до пацієнтки стілець і кивнула агентам на два порожні розкладні стільчики. Ніна помітила, що до кімнати Кармен внесли додаткові стільці, аби розмову можна було провести в її особистому просторі, де пацієнтка мала почуватися спокійніше. Дівчина залюбки дозволила Вейдові вести розмову, а сама готувалася підтримати його запитаннями, що спадуть на думку.

Джеффрі лагідно заговорив:

— Пані Кардона, ви знаєте, чому ми тут?

Кармен лише похитала головою.

— Ви колись жили в Арізоні, пані Кардона?

Ніна впізнала його метод. Співрозмовникові ставлять запитання, за допомогою якого заздалегідь можна визначити наскільки правдивими — чи в їхньому випадку зрозумілими — будуть його подальші відповіді.

Кармен опустила погляд на свої зчеплені на колінах руки.

— Цілу вічність тому я жила у Феніксі, — вона вимовляла слова з ледь помітним іспанським акцентом. — Цю частину мого життя не можна назвати щасливою.

— Чому? — Вейд говорив глибоким голосом, зі спокійною, турботливою інтонацією.

— Мені було дев'ятнадцять, — жінка пожувала губу, — і я вскочила в добрячу халепу.

— Ми знаємо, що у вас були складнощі, — підбадьорив її Джеффри. — Пані Кардона, чи можу я називати вас Кармен?

— Авжеж.

— Кармен, коли ви поїхали з Арізони до Меріленду?

Погляд знову опустився на долоні.

— Точно не пам'ятаю.

— А пригадуєте, чому ви поїхали?

Пацієнтка довго мовчки смикала себе за рукав.

— У... мене було... немовля, — вона притиснула руку до грудей. — Una niña. Я назвала її Ліндою, тому що вона була такою красунею.

Маленька дівчинка. «Niña» означає іспанською «дівчинка», і саме через це Ніна отримала своє ім'я від соціальних служб округу Фейрфакс. А Кармен назвала дівчинку Ліндою, що іспанською означає «вродлива».

— Усе це, мабуть, вас гнітить, — мовив Вейд. — Час про це поговорити. — Він помовчав, перш ніж перейти до основної частини допиту. — Чому б вам не розпочати з розповіді про дитину?

Кармен і далі смикала рукав і не підводила очей. Вона так довго мовчала, що Ніна злякалася: а раптом так нічого й не скаже?

Нарешті Кардона почала тихенько розповідати свою історію.

— Я зустрічалася з чоловіком на ім'я Хосе і завагітніла. Тоді я займалася такими речами — вживала наркотики, забагато пила, крутила з поганцями.

Ніна знала, що краще не перебивати, якщо шлюзи пам'яті відкрилися. Вона уважно слухала, тим часом Кармен вела далі.

— Дізнавшись, що я вагітна, Хосе сильно побив мене. Я потрапила до шпиталю, — вона сумно похитала головою. — Не хотіла, щоб він опинився біля моєї дитини. Пані з поліції допомогла мені, я висунула звинувачення. Суддя дав Хосе шість місяців, але я знала, що він вийде невдовзі після народження дитини. Повернеться додому страшенно розлючений, — від цієї думки жінка здригнулася. — Звинувачуватиме мене, що я запроторила його до в'язниці.

Як Ніна й підозрювала, Кармен поїхала з Фенікса, щоб втекти від того хлопця.

— Дитинку я народила вдома, у своїй квартирі, — розповідала Кармен. — Одна сусідка почула мій крик і викликала поліцію. Я народила маленьку Лінду просто на підлозі в кухні, а потім «швидка» завезла нас до шпиталю.

Вона мовби загубила думку, але Вейд лагідно підштовхнув розповідь.

— І що сталося у шпиталі?

Голос Кармен зробився ще тихішим:

— Медсестра сказала мені, що потрібно зробити якісь тести. Я й вагітна вживала наркотики. Боялася, що вони заберуть мою дитину і кинуть мене до в'язниці.

Ніна уявила себе на місці Кармен: страх перед владою, перед жорстоким хлопцем і перед можливістю втрати дитини.

— Тож я знайшла дитячу кімнату, — вела далі жінка, — й хотіла забрати свою доньку, щоб її не тестували. Медсестра зупинила мене, але я підійшла прямісінько до ліжечка, де спала дівчинка, й почала вимагати, щоб мені її віддали.

Вона знову замовкла, але Вейд підбадьорив:

— Кармен, звідки ви знали, що забрали з дитячої кімнати свою дитину? У неї була бирка?

Кардона міцно заплющила очі, ніби намагалася пригадати. Спливла довга мить, перш ніж вона випросталася й глянула на профайлера.

— У неї на ніжці була така пластикова штука, якщо ви це маєте на увазі.

— І вона була така сама, як у вас на зап'ясті.

— Я не дивилася. Знала, яка дитина моя.

— Звідки ви це знали?

Кармен роздратовано насупилася.

— Кожна мати знає свою дитину. До того ж, вона була єдиною смаглявою дівчинкою в дитячій. Решта були білі або чорні.

Ніна з Вейдом презирнулися. Кармен не подумала, що її дитину вже забрали до іншого приміщення на тести.

Під час розслідування Брек знайшла інформацію про тисячі дітей, яких за багато років, а особливо часто — в минулому, плутали в шпиталях. Ніну це приголомшило: медсестри й батьки іноді не перевіряють браслети, перш ніж виписатися з лікарні.

— Медсестра хотіла, щоб ми з Ліндою залишилися, — вела далі Кармен, — але ми обидві були здорові. Вони мали віддати її мені. Я понесла доньку простісінько до дверей і подзвонила подрузі, щоб забрала нас додому.

— Ви згадували про те, що вживали заборонені речовини під час вагітності, — у голосі Вейда не було осуду. — Ваша дитина могла народитися залежною.

— Медсестра сказала, що з нею все гаразд, а я не вживала щонайменше два місяці перед пологами.

Профайлер облишив цю тему.

— І що ви робили далі?

— Я знала, що слід забиратися з Фенікса. Якогога далі, аби Хосе не міг мене знайти. У мене був кузен у Бетесді, тож я завантажила речі в машину й подалася на схід.

— І до Бетесди ви приїхали з дитиною? — запитав Вейд. — Чи дорогою щось сталося?

Ніна затримала подих, готуючись почути про смертельну автомобільну аварію, про яку Кармен ніколи не повідомляла.

— Ми нормально доїхали, — відповіла жінка. — За чотири дні проїхали всю країну в старенькому «шеві». Після цього ми з Ліндою провели у мого кузена кілька днів, поки дитячий плач

не дістав його. Я шукала роботу. Справді хотіла виправитися. Від мене залежала моя маленька дівчинка.

Кармен знову замовкла. Вона зіщулилася, якось наче згорнулася клубком. Ніна знала, що наступна частина розповіді стане критично важливою для їхнього розслідування, та це переживання знову розіб'є серце Кармен.

Вейд посунувся ближче до пацієнтки, утім не торкнувся її руки.

— Що сталося з Ліндою?

У відповідь — тиша.

Чоловік нахилився ще ледь нижче.

— Кармен?

— Мій кузен сказав, що ми мусимо поїхати. Що дитина руйнує його життя, — Кармен заломила руки, — і я пішла до притулку. До такого, куди можна було з Ліндою.

Жінка знову змовкла й міцно стиснула губи — сигнал про те, що більше вона говорити не хоче. Ніна впала у відчай. Видаляти корені в стоматолога не так боляче, як вести цю розмову. Нагадала собі, що Кармен нестабільна, й спроби пришвидшення процесу не дадуть жодного результату. Вейд мав достатньо досвіду, аби провести Кармен її минулим і не змусити повністю замкнутися в собі. А це напевне сталося б, якби запитувала Геррера.

— Кармен, ви можете розповісти нам про притулок? — запитав чоловік.

— Там я отримала таку-сяку допомогу, але й потоваришувала з кількома жінками, які вживали... Вони

знали, де взяти хорошу наркоти. І давали трохи мені, чисто розслабитися. Я вважала їх милими.

— Але вони не були милими, чи не так? — перепитав Вейд.

Кармен похитала головою.

— Мені потрібно було більше, і вони повели мене до чувака, який постачав їм наркоти. Він сказав, якщо я одна з його дівчаток, то він подбає про мене.

Ніні не раз доводилося чути схожі оповідки. Жінки нагледіли собі Кармен, а згодом вона зробилася залежною й потрапила до лап сутенера. Ніна не збиралася засуджувати нещасну. Не жила її життям, не страждала від її болю, не відчувала її втрати.

— Я почала працювати на нього, — вела далі Кардона. — Довелося виїхати з притулку, аби ніхто не довідався про це.

Без сумніву, Кармен розуміла: якщо персонал дізнається, що вона вживає, та при цьому займається проституцією і нехтує дитиною, — негайно зателефонують до служби захисту дітей.

Жінка вперше від початку інтерв'ю глянула Вейду в обличчя, на очах у неї блищали сльози.

— Я намагалася самотужки дати всьому раду, але не змогла, — сльоза покотилася щокою, — просто не змогла.

Вейд тихо, але впевнено й терпляче повторив запитання:

— Що сталося з дитиною, Кармен?

У відповідь почулося придушене схлипування.

Ніна не знала, як поводитися, але брала приклад із Вейда й докторки Метьюс, які не робили спроб торкнутися пацієнтки. Лікарка пояснила, що Кармен не любить фізичного контакту, якщо сама його не ініціювала. Геррера бачила: жінка в

нестабільному стані, не можна робити нічого, що різко перервало б розмову.

Кармен нарешті ніби вийшла із заціпеніння й узяла серветку з простягнутої руки Вейда. Вона ще дужче згорбилася, отже, припинила спротив. Рвучко втягнула повітря й заговорила знову:

— Однієї ночі я мала зустрітися з якимось хлопцем у Вірджинії. З'їхала з об'їзної. Залишила немовля в машині й обслуговувала клієнта. Дитина раптом заплакала. Хлопець ніби збожеволів. Щосили вдарив мене й пішов, не заплативши, — жінка витерла носа серветкою та взяла у Вейда ще одну. — Я знала, що мене поб'ють ще дужче, коли повернуся без грошей. І я досі була під кайфом, думала не надто чітко, хоча, звісно, це не виправдання...

— І що ви зробили, Кармен? — по тривалій паузі ледь натиснув Вейд.

— Я взяла немовля з машини, а тоді...

Кармен похнюпилася, її плечі затремтіли. Серце в Ніни шалено закалатало. Вона раптом згадала, що Кармен уже не називає дитину Ліндою, а виключно «немовлям».

Губи в жінки ворушилися, але звуку не було. Вона силкувалася щось вимовити. Нарешті витиснула з себе одне-єдине слово:

— B-besar, — ще трохи поплакала й додала: — Le d-d...besar.

Вейд зачудовано вигнув брову й глянув на Ніну, яка напружено намагалася розібрати слова.

— Qué he hecho? — промовила Кармен і заголосила, залилася слізьми.

— Годі, — втрутилася докторка Метьюс, і її тон не передбачав суперечок. — Гадаю, ви зможете знайти вихід.

Вона пересіла ближче до Кармен і лагідно заговорила з нею.

Вейд зачекав до половини коридору, аби звернутися до Ніни.

— Що вона сказала? — прошепотів він.

— Після слів «Я взяла немовля з машини», мені складно було зрозуміти її слова, — зізналася дівчина. — Здалося, наче вона сказала «besar», а це означає «цілувати». А тоді мені почулося, що вона сказала «le di un beso» — «я її поцілувала».

— А після цього?

— Вона сказала «що я наробила?».

Вейд, здавалося, замислився.

— Кармен не могла витримати зізнання англійською. І повернулася до колишньої версії себе самої.

— Вона поцілувала своє немовля на прощання, — додала Ніна, — а тоді її остаточно заповонило відчуття провини.

Дівчина глянула в напружене обличчя Вейда й зрозуміла, що вони думають про одне й те саме. Із Кармен Кардона більше нічого не витягнуть, але останні слова можна вважати зізнанням.

Розділ 28

Стукіт у двері перервав Нініні роздуми. Вона саме вивалила на ліжко вміст валізи. Відчула полегшення від думки, що розпаковування речей і прання мусять зачекати. Почалапала до дверей і глянула у вічко. Побачила тільки пучечок зібраного у хвостик волосся, чорного як воронове крило, й широко відчинила двері.

— Де ти була? — Б'янка проштовхнулася повз неї та попрямувала до кухні. — Я тебе шукала.

Дівчинка взяла собі за звичку зазирати невдовзі після кожного Нініного повернення додому. Сімнадцятирічна студентка коледжу начебто встановила над її прихистком певну систему спостереження. Але краще було не розпитувати.

— Заходь, будь ласка, — промовила Ніна їй услід. — Що сталося?

— Ти чуєш галас? — Б'янка махнула рукою в напрямку сусідньої квартири. — Пані Гомез влаштувала вечірку на честь одного з моїх названих братів.

— Не так уже й голосно.

— Квартирою, розрахованою на чотирьох людей, гасає дика зграя семирічок, — Б'янка вирячила очі. — Там гробаний зоопарк. Я б схибнула, якби не забралася звідти.

— Маленький Гус, — мовила Ніна. — Йому сьогодні виповнилося сім, чи не так?

— Агов? — Рівень сарказму в голосі дівчинки сягнув максимуму. — Про це говорили кілька днів тому, коли ми з пані

Гомез принесли тобі шматок торта tres leches.

— Я, знаєш, трохи зайнята, — огризнулася Ніна. — За всіма цими перельотами туди-сюди країною, розслідуваннями вбивств і гонитвою за слідами мені мало що інше спадало на думку.

— Скажи, що ти ганялася за чимось більшим, ніж просто сліди, — Б'янка вищирилася. — Скажи, що ганялася за тим красунчиком із твоєї команди, — вона поворушила бровами, — отим м'язистим в окулярах.

Ніна відчула, як зашарілася.

— За агентом Кентом?

Б'янка закотила очі.

— Ну, я стопудово не мала на увазі старого.

— Якщо ти так називаєш агента Вейда, то йому трохи за п'ятдесят, — Ніна відчинила холодильник, — він не старий.

— Ага, добре... Ну, той же чувак, Кент, приблизно твій одноліток, — Б'янка накрутила на палець пасмо волосся, — і цілком вартий окремого розслідування.

— Цього не буде, — Геррера нахилилася, щоб зазирнути всередину холодильника. — Стосунки між членами команди заборонені.

Б'янка вперлася кулачком у стегно.

— Ну це тупо, — її погляд лукаво зблиснув. — Тоді як щодо апетитного детектива з Фенікса, з яким я тебе бачила? Він симпатичний.

— Зажди, що? — Ніна обернулася з двома пляшечками води.
— Як ти могла бачити мене з детективом Пересом, він у...

— Це називається «інтернет», — Б'янка взяла в неї одну пляшечку. — Я слідкувала за статтями й сюжетами про розслідування в Феніксі, яке, до речі, що не день повертає дедалі більше уваги.

Ніна зробила великий ковток.

— Не хотіла би просто зараз говорити про ЗМІ. Один конкретний журналіст неабияк ускладнює мені життя.

— Я знаю, про кого йдеться, — запевнила Б'янка. — Але чимало людей постять інформацію про те, що «Справу Йорони» можуть знову відкрити, — вона відкрутила накривку з пляшки. — До речі, ця історія справді така моторошна? Повірити не можу, що ти чула її в дитинстві. Я б нізащо не розповіла Гусові нічого такого страшного... Навіть якщо він мене дратує, а він це робить, типу, двічі на день.

— Ти мене не обдуриш, — Ніна похитала головою. — Я випадково дізналася, що Гус твій улюбленець.

Б'янка вдавано таємниче притиснула палець до губів.

— Нікому не розповідай. Якщо це дійде до нього, він мені вічно нагадуватиме.

— Думаю, він знає, — Ніна всміхнулася. — Ти вже змусила його розв'язувати задачі для п'ятикласників, і я бачила, як минулого тижня збирала йому кишеньковий комп'ютер.

— Мусила подарувати щось тому малому пожирачеві печива на день народження, — недбало кинула Б'янка, — а грошей маю небагато.

— Він прогриз собі шлях до твого серденька.

Дівчинка замислено нахилила голову.

— Прийомні діти мусять триматися купи.

У Ніни стиснулося серце від гордості. Б'янка була в критичній ситуації, коли Ніна шукала цю тринадцятирічну втікачку. А зараз дівчинка відплатила добром.

— Я рада, що ти дбаєш про Гуса, — мовила вона. — Пані Гомез розповідала, що він ніколи не бачив своїх батьків.

— Ага, й ми навіть точно не знаємо, коли в нього насправді день народження, — зізналася Б'янка. — Просто святкуємо сьомого березня, тому що цей день для нього обрали соціальні працівники.

Ніна відставила свою пляшку. Слова дівчинки нагадали про розмову з Кармен Кардона. Вхопилася за клаптик цієї думки, але та виявилася надто швидкоплинною, надто летючою, аби впіймати.

Б'янка помітила, що сусідка поринула у власні думки, й рвучко пожбурила порожню пляшку в смітник.

— Гадаю, мені слід повернутися на вечірку, щоб допомогти прибрати. Переконана, малі завалили там усе сміттям.

Ніна відчула, як усередині щось сторожко смикнулося.

— Сміттям?

— Ну, знаєш, — недоїдками, відходами, тисячею пластянок і виделок-ложок із грудками глазурі по всій підлозі.

Смикнулося відчутніше.

— Відходами?

Б'янчині брови з пірсингом зійшлися до купи.

— Що з тобою не так?

У підсвідомості забулькотіло щось, та щоби могло піднятися на поверхню, думці потрібен спокій.

— Я збираюся прийняти душ, — повідомила вона. — Змию з себе весь дорожній бруд.

Найкраще думалося в наповненій ванні, коли знизу парує, а згори ллється вода.

— Натяк зрозуміла, — Б'янка глянула насторожено, — але пізніше зазирну ще раз, перевірю, як тут справи.

За кілька хвилин по тому, як сусідка пішла назустріч жахам вечірки з нагоди сьомого дня народження Гуса, Ніна стала під душ. Щойно вода заструменіла шкірою, у думках почала програватися розмова з Кармен. Дівчина напружилася: намагалася не відставати від ідей, що рикошетом відбивалися в мозку; складала уривки отриманої інформації в логічну картинку. Щось почуте під час розмови й далі її гризло.

Ідея почала оформлюватися. «А що, як я неправильно зрозуміла?» Дівчина подумала, що Кармен сказала «Le di un beso», тобто «я її поцілувала». Але що жінка сказала насправді?

Вона уявила засмучену Кармен, яка промовляє «B-besar». А тоді «Le d-d.... besar».

Точний переклад слова «besar» — «цілувати». Людина, для якої іспанська рідна, як для Кармен, не скористалася б неправильною формою дієслова. Якщо вона хотіла сказати «Я її поцілувала», то мала б сказати «Le di un beso» або просто «La besé».

Б'янчині розмови про прибирання після дитячої вечірки звільнили щось усередині. Іспанською сміття буде «basura», звучить, схоже на «besar», особливо, якщо людина схлипує.

А що, коли Кармен не сказала «Le di un beso»? Що, як вона сказала «La dejé en la basura», але від плачу ковтала слова?

Ніна подумки оцінювала варіанти. Невже Кармен зізналася, що залишила своє немовля у смітнику? Це саме трапилося з Ніною.

Дівчині зробилося зле, коли інші Б'янчині слова склали випадкові факти до купи, сформували нудотний образ. Маленького Гуса покинули ще немовлям, і соціальним працівникам довелося визначати його вік. І призначити йому день народження.

Це саме трапилося з Ніною.

Коли її знайшли у смітнику, педіатр визначив її вік... А що, як лікар помилився? Що, як вона не розвивалася належним чином, бо не отримувала необхідного догляду? Що, як вона була із жінкою, залежною від наркотиків?

Дівчинка мала б здаватися меншою, напевно, гірше розвиненою. Лікар міг припустити, що вона молодша, ніж насправді.

Ніна зробила наступний крок небезпечним шляхом. Той, хто святкує день народження, скажімо, одинадцятого березня, міг насправді народитися двадцять шостого лютого. Вода похолоднішала, та дівчина застигла під струменями: дійшла наступного небажаного висновку.

Дитина зі «Справи Йорони» народилася двадцять шостого лютого, але померла у Феніксі за три дні. Ось тільки немовля Віктора та Марії не загинуло в їхньому будинку. Дітей переплутали в шпиталі. Ніна зі свистом втягнула повітря: збагнула, що справа таки збіглася з легендою про La Llorona. Дитина Марії зникла, й ніхто не знав, де її шукати.

Та, мабуть, Ніна знала... тепер.

Можливо, немовля відвезли до Меріленду, коли йому було всього кілька днів. Якщо цього разу Ніна правильно розтлумачила слова Кармен, дитину вона залишила в смітнику в північній Вірджинії.

Ніну знайшли в смітнику в Рестоні, а це саме північна Вірджинія.

Якщо дитина вижила, їй нещодавно мало виповнитися двадцять вісім.

Нінин вік. Вона думала, що двадцять вісім їй виповниться наступного тижня.

Дівчина вимкнула воду й швидко вийшла з душу, зав'язуючи на собі шовковий халат. З волосся крапало, коли вона відкрила ноутбук і взялася шукати новини про покинутих немовлят у північній Вірджинії двадцять вісім років тому.

Спливло шість випадків — усі висвітлювалися в місцевих новинах. Змагаючись із нудотною хвилею страху, Ніна взялася по черзі клацати на кожну історію. Лише три — про дівчаток. Із цих трьох в одній ішлося про одномісячну дівчинку, залишену в Рестоні. Трапилося це одинадцятого березня, того дня, коли Ніну знайшли в смітті.

Непотріб. La basura.

Це був її випадок.

Відчуваючи, як стугонить у вухах, дівчина зайшла на сервер ФБР і ввела ті самі параметри пошуку. Результати не відрізнялися.

Ніна була єдиною новонародженою дівчинкою, знайденою у смітнику в північній Вірджинії у березні того року, коли вона народилася. Високосного року.

Ніхто не встановив зв'язку. Ніхто й знати не міг, що можна встановити зв'язок. Вона відчувала кістками, кожним фібрим своєї душі... й тепер знала напевно.

Тремкими пальцями Ніна клацнула на «Справу Йорони», щоб завантажити документи, й втупилася поглядом у світлину Марії та Віктора Веґа.

Людей, з якими вона ніколи не познайомиться.

Її батьків.

Розділ 29

Наступного дня

Алея Хогана, Академія ФБР

Квантіко, Вірджинія

— Стояти, це ФБР! — Ніна прикипіла поглядом до озброєного чоловіка, який міцно притиснув до себе касирку з банку й приставив пістолет їй до голови. — Кидайте зброю.

Збиралася скористатися прикриттям, аби підійти ближче, перш ніж оголосити про свою присутність, але грабіжник не дав їй вибору. Тепер він мав заручницю.

Чоловік примружив світлі очі.

— Кидай пушку ти, бо їй не жити. — Він був неохайний: закошлана борода й грива русявого волосся. — Ну, давай! — командував Скуйовджений.

Перемовини, мабуть, були найкращим варіантом, але не «коником» Геррери. На щастя, серед партнерів мала психолога.

Дівчина наважилася кинути погляд на Вейда, який ховався за невисоким пристінком у протилежному кінці фойє банку. Джеффрі може забити баки підозрюваному, поки вона вирішить, що робити далі. Якщо Вейду не вдасться вмовити Скуйовдженого здатися, він може відволікти його, а Ніна прицілиться для пострілу в голову. Вона коротко кивнула напарникові: хоч би ж він зчитав її намір!

— Я — спеціальний агент Джеффрі Вейд, — цим вигуком Джеффрі привернув увагу Скуйовдженого. — Обговорімо

ситуацію, поки вона не задалеко зайшла. Поки ніхто не поранений.

Стрілець міцніше притиснув до себе заручницю.

— Якщо не виконуватимете моїх наказів, усе дуже швидко зміниться.

Ніна посунулася на кілька сантиметрів; і далі цілилася в Скуйовдженого зі свого ґлока.

Він глипнув у її напрямку.

— Ти що, в біса, робиш?

— Вона відхиляється від лінії вогню, — глибокий голос Вейда звучав спокійно.

Це було відверте нагадування про те, що агентка залишила своє прикриття. Ніна не дотримувалася протоколу, і Вейд намагався її зупинити.

— Не хочу, щоб вона підкрадалася до мене ззаду, — кинув Скуйовджений. — Накажи їй повернутися туди, де я її бачитиму.

Поки він перемовлявся з Вейдом, Ніна зосередилася на заручниці, яка виявилася латиноамериканкою. Визрівала ідея. Ризик величезний, та годі шукати кращої нагоди врятувати жінку.

Ніна повільно видихнула, на міліметр зігнула вказівний палець, намацала люфт гачка. Кинула погляд на заручницю й різко наказала їй:

— *Agáchate!*^[35]

На мить, коли серце в Ніни ладне було розірватися, жінка застигла з роззявленим ротом, а тоді пригнулася, смикнулася вперед і закричала, коли Геррера натиснула на ґачок.

Наступної миті Скуйовджений і заручниця впали на підлогу, й дівчина вже не могла їх бачити.

Вейд кинувся до неї зі свого прикриття.

— Що це, в біса, було, Герреро?

Скуйовджений сів і стягнув із себе шолом.

— Хай йому грець, боляче, — він потер чоло. — Я думав, друзі, ви не стрілятимете.

— І не мали стріляти, — спеціальний агент Денбрі, один із призначених до академії інструкторів, зробив широкий крок і став перед ними. — Це не було частиною сценарію. Геррера мала дозволити провести перемовини.

Інструктори з академії ФБР у Квантіко влаштували командний тренінг в Алеї Хоґана; на просторій території навчального закладу кілька вітрин вишикувалися вздовж вулиць несправжнього міста. У сьогоднішньому сценарії місцеві актори грали ролі касирки та грабіжника, який узяв її в заручниці в Банку Хоґана, що його з любов'ю називали найчастіше грабованим банком у світі.

Ніна підняла забрало.

— Я могла вистрілити й зробила це, — вона вказала на актора, який намагався підвестися. — Це було пряме влучення. Він не зміг би зашкодити жінці.

— Можливо, — озвався Денбрі, — а може, й ні, — він згорнув руки на грудях. — Суть ось у чому: ваш напарник і гадки не мав, що ви робите. Він не був готовий відреагувати, позаяк ви йому нічого як слід не повідомили.

Всі обернулися до Вейда.

Він знизав плечима.

— Я не знав, що ти хочеш робити, Герреро. Збирався домовлятися про те, щоб він відпустив заручницю, а потім переконати грабіжника, що він має здатися.

Невже вона поквапилася? Відволікалася на думки про те, що дізналася напередодні? Відкриття завадило виспатися. Перед початком практичних вправ не встигла нічого обговорити з командою, й нерви були на межі ще до початку напруженого тренінгу.

Денбрі суворо глянув на дівчину.

— Я розумію, чому старший спеціальний агент Бакстон попросив розіграти кілька сценаріїв. Вони всі вам знадобляться, якщо плануєте залишатися на оперативній роботі.

Ніна заховала до кобури свою зброю, спеціально розроблену для тренувань, і відвернулася до вікна. Крізь скляні двері до декорації ввійшли Брек і Кент.

— Гарний постріл,— похвалила її Келлі.

— Не слід робити їй компліментів, — втрутився Денбрі. — Вона вийшла з укриття, не впоралася з комунікацією з напарником і не дозволила провести перемовини.

Ніна спробувала захистися.

— Але це розв'язало ситуацію, чи не так? — вона вказала на акторів. — І заручниця вижила. Я б назвала це перемогою.

Денбрі наїжачився.

— Ви не лише вийшли за контури, Герреро, а й усі стіни порозмальовували, — він обернувся до жінки, яка грала заручницю. — Припускаю, вона наказала вам пригнутися іспанською?

Жінка кивнула, й Денбрі знову накинувся на Ніну:

— Звідки ви могли знати, що заручниця говорить іспанською, а грабіжник — ні?

— Я не могла цього знати, — погодилася Ніна, — я...

— Покладалася на удачу, — закінчив за неї інструктор. — Ми користуємося не смертельними набоями замість справжніх. На щастя, заручниця зреагувала на вашу команду, та ми не можемо дізнатися, чи ваш постріл у голову міг убити підозрюваного, перш ніж він натиснув на гачок. Якби у зброї були справжні набойі, заручницю могли вбити, — він вказав на акторів тим самим жестом, що й Ніна. — Я б не назвав дії трупи перемогою. А надто, якщо цього можна було уникнути, дотримуючись протоколу.

Кент зробив крок уперед і зупинився між ними. Спершу звернувся до Денбрі:

— Часом обставини диктують нам інший підхід. Іноді дотримуватися процедури — не найкраще рішення.

Вагомий аргумент. Усі знали про минуле Кента. Він мав більше досвіду як у навчальних, так і в справжніх боях, ніж будь-хто з усіх присутніх.

Ніна була вдячна за цей коментар, аж поки Кент не повернувся до неї.

— Але сценарій не мав жодного стосунку до таких випадків. Я можу зрозуміти, чому ти вирішила вистрілити, але причин для виходу з укриття не було.

Ніна побачила самовдоволену посмішку на обличчі Денбрі й зціпила зуби. Розтулила була рота, щоб заперечити, але Кент ще не закінчив.

— І твої командні навички теж ще варто вдосконалювати, — додав він.

Він би неодмінно зосередився на цьому. А Ніна ніколи не вміла добре грати в команді. Дитинство переконало її, що покладатися слід винятково на себе, а чотири роки на посаді провінційного копа, перш ніж Ніна приєдналася до Бюро, навчили її працювати незалежно, а оперативні рішення приймати швидко. Не надто гарний рецепт для командної роботи.

— Саме тому ми тут, — Вейд, заховав зброю до кобури, закріпленої на поясі однією кнопкою. — Маємо згуртуватись як команда, зрозуміти, чого саме слід очікувати одне від одного, передбачати наступний крок напарника.

Брек широко посміхнулася.

— Ну, ми чудово можемо передбачити, що Геррера надере комусь дупу.

Ніні здалося, що всі погодилися: вона поквапилася з пострілом.

Два роки на посаді федерального агента втовкмачили їй у мізки, як слід думати ефбеєрівцеві. Усі вони займалися методичними розслідуваннями, користуючись різноманітними ресурсами для розкриття справи, опрацьовували всі можливі напрямки, поки висновки не робилися беззаперечними, й кожен робив свій внесок у досягнення мети.

Дівчина обмірковувала свою поведінку: вона таки наймолодша і найменш досвідчена у цій нещодавно сформованій команді. Тому обернулася до Денбрі:

— Я попрацюю над своєю манерою спілкування.

Він задоволено кивнув.

— Ми теж не надто добре впоралися, — Брек тицьнула пальцем у Кента, який був її напарником у тренінгу за іншим сценарієм.

Денбрі зітхнув.

— Ми закінчили. Я передам свій відгук старшому спеціальному агентові Бакстону. Ви всі можете йти.

Ніна могла лише уявити, якими коментарями інструктор поділиться з її босом.

— Ходімо, — гукнув їй Кент, — це був довгий ранок.

Дівчина глянула на нього й замислилася: а як би повівся в такій ситуації досвідчений спецпризначенець?

— А ти б вистрілив?

Зморшки навколо його рота поглибшали.

— Ні, не вистрілив би.

Розділ 30

«Зала засідань», академія ФБР

Квантіко, Вірджинія

За годину Ніна сиділа разом зі своєю командою за столом у кутку ФБРівського клубу-пабу, прозваного «Залою засідань». Пізнього недільного ранку там було майже безлюдно. Агенти вистояли з тацями в черзі за бранчем та усамітнилися в тихому місці, де могли обговорити справу.

Бакстон надіслав повідомлення: попередив, що приєднається до них, щойно вислухає від інструкторів критику командної роботи.

Нініні думки шалено крутилися: не була впевнена, чим саме варто поділитися з рештою. Мовчала, щоб виграти трохи часу й придумати, як підступитися до теми. Або взагалі уникнути її.

Вночі їй ніяк не вдавалося заснути; ситуація без кінця прокручувалася в голові. Як це взагалі могло статися? Вона зробила кар'єру в двох різних інституціях правоохоронних органів — і за весь цей час така інформація жодного разу не впливла на поверхню?

Кожен, хто успішно проходив співбесіду для роботи у ФБР, мусив отримати кваліфікацію для допуску вищого рівня таємності, а його минуле ретельно перевіряли. І Ніна не була винятком.

Вона пригадала обидва процеси прийняття на роботу — до поліції округу Фейрфакс та до Бюро. Її перевірили в

Інтегрованій автоматизованій системі ідентифікації відбитків і Національному центрі інформації про злочини. НЦІЗ — велетенська база даних про злочини, що ведеться окремо від ДНК-бази ФБР. Пошук у CODIS видає збіг, тільки якщо відповідні відбитки вже є в базі, а НЦІЗ може повідомити лише про нелегальну активність.

Жодна з перевірок минулого не містила ДНК-тесту.

Навіть якби її ДНК внесли в систему, зразки крові, знайдені на місці злочину в «Справі Йорони», ніколи не перевіряли за допомогою ДНК-аналізу. Справу закрили за багато років до появи такої технології. До того ж, у поліції вирішили, що злочинець помер. І не вважали за необхідне продовжувати розслідування..

— Лайняна вистава у Банку Хоґана не допомогла нашій справі, — цим зауваженням Кент перервав Нініні роздуми.

— Мені здавалося, що все нормально пройшло, — заперечила Брек.

Хлопець насупився.

— Скажу лише, що ми виявили певні проблеми в командній роботі.

Ніна відчула на собі погляди всіх. Це була її проблема. Вона забагато років покладалася винятково на себе. І хіба не це саме робила просто зараз?

— Не думаю, що Геррера сповна збагнула, що ми прикриваємо її, — вів далі Кент.

Ніна смикнулася.

— Про що це ви?

— Можливо, тобі допоможе приклад із реального життя, — сказав хлопець. — Яюсь під час однієї з моїх заморських подорожей у лавах військово-морського флоту в ході таємної операції я потрапив під обстріл. Мене відрізали від решти підрозділу, коли я відстав, щоб перевірити тил. Авжеж, там у засідці були вороги, які вичікували нагоди для нападу з тилу. Я не мав способів для відступу. Хоч би куди подався, шлях перерізували противники.

Він цілковито заволодів Ніниною увагою.

— І що ти зробив?

— Ми всі були на зв'язку. Нас навчили подавати сигнал лиха, якщо потрапимо в пастку у ворожому тилу. Я мусив довірити решті оцінювання ситуації: чи можливо відкрити вогонь на пригнічення противника, — пояснив Кент.

Ніна вивчала це в академії: вогонь на пригнічення. Нападника обстрілювали, аби дезорганізувати його й допомогти товаришеві уникнути смертельної небезпеки.

— Суть у тім, що я не бачив своєї команди, — розповідав Джейк. — Точно не знав, де саме вони й чи зможуть мене почути. Довелося цілковито довіритися їм і віддати своє життя їм до рук.

Геррера вже збагнула мораль цієї історії, але не могла відмовитися від можливості дослухати.

— А який був сигнал лиха? — не витримала вона. — І що сталося, коли ти ним скористався?

— Кодові слова були «гаряча точка», — відповів Кент. — Часу, щоб чекати на відповідь, не було. Щойно я це промовив, вискочив з укриття й щодуху побіг до своєї команди, — він

знижав плечем. — Якби вони зреагували так, як я сподівався, зміг би вибратися. Якщо ні — загинув би або навіть гірше, потрапив у полон.

— Вони прикрили тебе?

— Ясний хрін, прикрили. Я ще ніколи не бачив стільки свинцю в повітрі. — Кент нахилився до Ніни. — Мусиш дійти усвідомлення, що твоя команда тебе прикриває.

Геррера сьорбнула газованої води й обмірковувала інформацію. Кент говорив про тактичну ситуацію, проте вона зрозуміла його слова на зовсім іншому рівні. І тепер слід було вирішити: вона частина команди, чи ні?

Її погляд ковзнув обличчями Вейда, Кента й Брек. Ці люди стали для неї більш ніж просто колегами. Вони були друзями. Товаришами по зброї. Союзниками. Якщо вона довіриться їм, може статися одне з двох. Або вони передадуть інформацію Бакстону, як мали б зробити, або збережуть у таємниці, ризикуючи кожен своєю кар'єрою.

Вейд уважно її вивчав.

— Що тебе непокоїть, Герреро?

— Ти про що?

— Я зчитую людей, — нагадав він. — І мені це достобіса добре вдається.

Ніна зробила ще один ковток; вона зволікала.

— Я думала про Кармен Кардона, — почала нарешті, досі не впевнена, що саме готова пояснити.

— Я знала, що вона вживала наркотики й усіляке таке, — додала Брек, — але як вона могла нашкодити власній дитині...

Тобто дитині, яку вважала власною? — Дівчина насупилася. — Чи взагалі будь-якій дитині, якщо вже на те пішло.

Напередодні, коли Ніна з Вейдом уже по обіді повернулися зі Святої Єлизавети, переповіли решті команди все, що сказала Кармен. Тоді Ніна переклала їм фразу жінки як «Я її поцілувала».

Вони разом обмірковували всі факти. По-перше, Кармен повідомила, що шкодує про свій вчинок, перш ніж зламалася й розплакалася зі словами «Що я накоїла?». По-друге, Кармен зізналася, що за якийсь час після народження дитини знову підсіла на наркотики та, як не крути, відчувала розпач. Зрештою, після викрадення дитини зі шпиталю, не вдавалося знайти жодного її сліду. Тож команда дійшла висновку, що жінка, можливо, убила немовля, яке стало тягарем.

Вони домовилися спробувати заспокоїти родичів Віктора та Марії більш конкретними відповідями, хоча без підтримки Кармен шанси на це мали незначні.

— Погляньмо правді у вічі, — сказав Кент. — Ми аж ніяк не можемо розпочати кримінальне провадження проти пацієнтки психіатричної лікарні, ґрунтуючись лише на підозрі, що три десятиліття тому вона скоїла злочин. Навіть якщо нам якимось чином і вдасться знайти докази, її нізащо не засудять.

Ніна хотіла відвернути погляд, але Вейд втупився в неї своїми сірими очима й нахилився ближче.

— Герреро?

Не так просто було відволікти його.

Час прийняти рішення.

— Коли ми поїхали зі Святої Є., я весь час думала про те, що розповіла нам Кармен, — зізналася вона.

Чоловік ніяк не прокоментував цього. Доктор Джеффрі Вейд, психолог, увімкнув свій режим інтерв'ю. І не заспокоїться, поки не витягне з неї всю історію.

— Наприкінці, коли Кармен почала плакати, я подумала, наче вона сказала «besar», що означає «цілувати», але тепер гадаю, що вона сказала «basura», а це означає «сміття». — Ніна не завдала собі клопоту вдаватися до іспанської граматики на підкріплення нового здогаду. — Я добре все обмірковувала й тепер вважаю, що вона сказала «la dejé en la basura».

— Я залишила її у смітті, — тихо переклав Кент.

— У смітті? — Вейд перевів погляд із Джейка на Ніну.

У дівчини пересохло в роті, тож вона лише кивнула. Саме Вейд робив її психологічну перевірку, перш ніж Ніна отримала посаду агента, і краще за будь-кого знав усю її особисту історію.

— Кармен повідомила нам, що зустрічалася з клієнтом у Вірджинії, — сказав чоловік, і його обличчі почало дивно змінюватися.

Ніна допомогла зв'язати останні точки.

— Мені скоро виповниться двадцять вісім, — перш ніж говорити далі, дівчина дала час усім переварити це, — але ніхто не знає справжньої дати мого народження, тож двадцять вісім мені могло виповнитися...

— Двадцять шостого лютого, — закінчив її думку Вейд.

Брек затиснула рота долонею.

— Заждіть хвилинку, — вона глянула на Джеффрі, потім на Ніну, — немовля зі «Справи Йорони» народилося двадцять

шостого лютого, а потім Кармен повезла його до Меріленду. А тепер ви кажете, що Кармен викинула дитину до смітника десь у Вірджинії?

Вейд підняв руку, перериваючи всі обговорення.

— Герреро, ти хочеш сказати, що ти — зникла донька Віктора та Марії Веґа?

Дівчина проковтнула клубок у горлі.

— Учора ввечері я перевірила, скільки латиноамериканських новонароджених дівчаток покинули у смітниках північної Вірджинії рівно двадцять вісім років тому, — і закінчила хрипко, пошепки: — Одну.

Кент потягнувся вперед, аби поплескати її по руці.

— Ніно.

Поки вона дорослішала, не часто зустрічала симпатію, ніжність чи будь-які вияви доброти. Співчуття в його дотику, теплоти у виразі його обличчя, ніжності його тону — всього цього було забагато. Ніна висмикнула руку.

— Доля була до тебе особливо жорстокою, агентко Герреро, — озвався Вейд. — Я не хочу завдавати тобі ще більше болю, але ти розумієш, що нам потрібно отримати конкретну відповідь щодо твоїх родинних зв'язків із жертвами.

— Нам доведеться повернутися і ще раз поговорити з Кармен, — запропонувала Брек.

Вейд похитав головою.

— Після нашого від'їзду зі Святої Є. мені зателефонувала докторка Метьюс. Кармен впала в кататонію. Найближчим часом нам не дозволять її побачити.

Ніна перейшла до того, що найбільше її непокоїло.

— Я хочу залишитися у справі. Я стороння для обох родин, адже ніколи не знала їх. Я можу залишатися об'єктивною.

Вейд скептично вигнув брову.

— Ти можеш дурити себе, Герреро, але не можеш надурити мене.

Можливо, вона обманювала себе, проте хотіла — потребувала — участі в розслідуванні справи. Вже почала шкодувати, що поділилася своєю таємницею, але тут озвалася Брек.

— Твоя ДНК є в якійсь із комерційних генеалогічних систем? — запитала вона. — Знаєш, у тих, якими люди користуються, аби дізнатися про своїх предків або знайти родичів?

Геррера похитала головою.

— Чого б мені хотілося шукати людей, які викинули мене в сміття?

Вона зрозуміла, як зачерствіла: йшлося про обставини її народження й обставини, в яких її покинули. Ніколи не думала, що за цим може стояти певна причина, й відмежовувалася від іншого болю, відмовлялася навіть думати про свою біологічну родину.

Кутики рота Брек смикнулися в ледь помітній усмішці.

— Ми випадково саме зараз сидимо у будівлі установи з найбільш просунутою криміналістичною лабораторією на планеті, — нагадала вона. — Коли я працювала у відділі кіберзлочинності, допомогла одному лаборантові з комп'ютером, — її усмішка розпливлася ширше, — тож він мій боржник. Я можу влаштувати так, щоб зразок твоєї ДНК

порівняли з профілями Віктора та Марії Вега, які передали до CODIS із криміналістичної лабораторії Фенікса.

Ніна кинула на дівчину сторожкий погляд.

— І цей лаборант сьогодні працює?

— Бачила його на паркуванні пів години тому.

— Ти хочеш сказати, що він зробить порівняння потай? — перепитав Кент. — Таке взагалі можливе?

На щоках у Брек з'явилися ямочки.

— Він знайде спосіб не записувати цього. — По нетривалій паузі вона додала: — Але нам доведеться кілька годин очікувати результатів.

— По обіді летимо до Фенікса, — нагадав Кент.

— Він зателефонує мені, коли щось дізнається, — запевнила дівчина. — можливо, після нашого приземлення в аеропорту Скай-Гарбор.

— А ми можемо передати йому паличку зі зразком «невідомого джерела»? — на останніх двох словах Ніна намалювала в повітрі лапки.

— Авжеж, — заспокоїла Брек, — але він не дурень. Напевно, здогадається, що це хтось із наших, просто не знатиме, хто саме.

— Скажімо, ми це зробимо і знайдемо збіг у ДНК агентки Геррери, — припустив Вейд. — Тоді ми точно знатимемо, що вона — зникла дитина, — Джеффрі помовчав. — Бакстон посадить її на перший зворотний рейс до округу Колумбія.

Брек задерла підборіддя.

— Лише за умови, що сам про це знатиме.

Після її слів запала тиша. Ніна оглянула команду: скидалося на те, що всі поринули у власні думки. Напевно, обдумували, який вплив на їхню кар'єру матиме таке кричуще порушення протоколу. Ніна відчайдушно прагнула займатися справою, але ризикувати іншими не хотіла.

— Я не можу цього вам дозволити, — нарешті сказала вона.

— Дозволити що? — раптом почувся голос Бакстона.

Усі так заглибилися в розмову, що не помітили, як він підійшов.

Розділ 31

Бакстон сів на вільний стілець і глянув на Ніну. Вона не знала, що він устиг почути. Шукала те, чим можна відволікти його увагу, й не знаходила.

— Я не можу дозволити їм вислуховувати докори через мою поведінку на сьогоднішньому тренуванні, — по кількох секундах вагань, зрештою, мовила вона. Знала, що Бакстон зустрічався з інструкторами й чимало наслухався про ранковий інцидент.

— Радий це чути, — відповів бос. — Агент Денбрі не надто задоволений твоєю самодіяльністю.

— Геррера досі десь на тридцять відсотків вуличний коп, — усміхнувся Кент. — Вона поступово вдосконалюється.

— Ви не допомагаєте з моєю справою, — поскаржився Бакстон. — Я намагаюся з вашою допомогою сформувати відділ, здатний працювати на постійній основі. І неодмінна умова — злагоджена командна робота.

— Як і під час розслідування, — погодився Вейд. — Кент і Брек саме збиралися розповісти, що дізналися про Джеймса Сніда.

Ніна кинула на профайлера вдячний погляд: розуміла, що він змінив тему, аби шеф остаточно забув про почутий кінець їхньої розмови. Їй теж кортіло дізнатися, що саме колеги накопали на журналіста з Фенікса, який, здавалося, завжди знав забагато.

— Снід і далі повідомляє інформацію, яка може бути відома лише вбивці або одному з нас, — почав Кент. — І він одержимий цією справою, відколи повідомив про перший випадок двадцять вісім років тому, тож до нього слід ретельніше придивитися.

Брек кивнула.

— Саме він брав інтерв'ю у сусідки, яка назвала вбивство «Справою Йорони», й відтоді ця назва поширилася.

Ніна пригадала відео-сюжет, який бачила, коли вони вперше полетіли до Фенікса. Здавалося, ніби те було вже мільйон років тому.

— Але Снід — не невсуб, — вів далі Кент. — Він не вписується у профіль.

— Якщо конкретніше, ми однозначно можемо його викреслити, — додала Келлі. — Двадцять дев'ятого лютого 1996 він був на Гаваях. Того року цей день припав на четвер, і Снід приземлився в Гонолулу напередодні, готуючись до свого весілля, що мало відбутися в суботу. На материк він не повертався протягом наступних двох тижнів, поки тривав медовий місяць.

Ніна практично напам'ять вивчила розклад убивці.

— У 1996 невсуб завдав удару в Лос-Анджелесі.

— Саме так, — підтвердила Брек. — Це аж ніяк не міг бути Снід, але щоби пересвідчитися, ми переконалися що в усі інші роки двадцять дев'ятого лютого він був у Феніксі, зазвичай у прямому етері, тож не міг виїхати з міста, щоб здійснити злочин.

Ніна зітхнула.

— Ідеальне алібі, — визнала вона. — Та він все одно знає більше, ніж мав би.

— Ми зв'язалися з ним учора ввечері, — повідомив Кент. — Він сказав, що отримує інформацію з джерела, близького до розслідування, — хлопець ледь помітно похитав головою, — називати яке, звісно, не збирався.

— Ми пояснили, що це джерело може виявитися вбивцею, — додала Брек, — а Снід процитував нам Першу поправку^[36]. І далі все пішло не так.

— Припустимо, інформацію Снідові згодовує справжній убивця, — мовила Ніна. — Навіщо це йому?

— Це кампанія з дезінформації. Ми в армії теж таке деколи робили, — пояснив Кент. — Інформація, яку хтось дає Сніду, стратегічно важлива. Він використовує випуски новин, аби втрутитися, відволікти нас або звернути на хибний шлях.

Ніна оцінила елегантність маневру.

— Напевно, він також хотів, аби ми змарнували час і ресурси на перевірку Сніда. Саме тому й зливає інформацію лише одному представникові ЗМІ. Так можна покладати провину за дезінформацію на Сніда.

— Місія завершена, — зітхнула Брек. — Ми змарнували на клятого журналюгу майже цілий день.

Бакстон змінив тему.

— Перейдімо до розслідування вбивства Томаса Кірка.

До виникнення ідеї з перевіркою Сніда Ніна була переконана, що ріелтор і є вбивцею.

— Ще один приклад того, хто чудово підходив на роль підозрюваного.

— Він мені теж подобався, — погодилася Брек, — аж поки справжній убивця не випатрав його.

— Тепер, коли криміналісти впоралися зі своїми завданнями, я хочу повернутися на місце злочину, — сказала Ніна. — Невсуб звів нас на манівці, й мені страшенно кортить знов узяти його слід.

Розділ 32

Готель «Фенікс Роял Сьютс»

Фенікс, штат Аризона

За сім годин Ніна змила з себе пил доріг і вийшла з душі в готелі. Після залюднених терміналів летовищ почувалася мов худоба, яку щойно зігнали з полонини.

Дівчина повільно затягнула широкий пояс плюшевого готельного халата; поки що можна було нікуди не квапитися.

— Душ цілковито належить тобі, — гукнула вона Брек і раптом застигла, щойно торкнулася босою ногою м'якого килима.

На невеличкому острівці з меблів сиділи Келлі, Вейд і Кент, захоплені якоюсь розмовою. Три голови розвернулися до неї. Ніна рвучко наблизилася й сіла на канапу для двох поряд із Вейдом. Кент і Брек влаштувалися на дивані навпроти. Між двома напівпорожніми коробками від замовленої ними раніше тайської їжі на низькому кавовому столику стояв відкритий ноутбук Келлі.

Погляду Ніни всі уникали.

— Немає нічого приємнішого за твої відчуття, коли заходиш до кімнати й усі замовкають, — зауважила вона.

Вейд нарешті спромігся на слово:

— Ми тут трохи побазікали про тебе...

Дівчина мовчки чекала.

Як і передбачалося, перша не витримала Келлі.

— Мусимо сказати їй, — звернулася вона до чоловіків, — просто зараз.

Ніна примружилася.

— Сказати мені що?

Келлі прямо глянула їй в обличчя.

— Пам'ятаєш, як ми вранці снідали в «Залі засідань» у Квантіко?

Ніна здогадалася, до чого хилить Брек, і її шлунок нудотно стиснувся.

Келлі скривилася.

— Я, типу, забрала твою бляшанку з-під води й передала моему другові в лабораторію.

— Якого біса, Брек?

— Послухай, ти хотіла отримати відповіді, — дівчина змахнула рукою в бік Вейда, який вивчав картину на стіні, й Кента, якого, здавалося, неабияк зацікавили коробки з-під їжі.
— Ми всі цього хотіли.

— Отже, ти віддала мою ДНК для порівняння зі зразками родини Веґа без моєї згоди й не повідомила мені про це?

Брек знову скривилася.

— Коли ти так формулюєш, це звучить...

— ...як нахабне втручання в моє приватне життя й грубе порушення протоколу, — закінчила за неї Ніна.

Сама не надто дотримувалася протоколів, але ж тільки до певної межі! Тепер здавалося, що Брек перетнула межу.

Щоки Келлі, вкриті ластовинням, спалахнули, вона стиснула губи.

Вейд спробував заспокоїти дівчат.

— Що зроблено, те зроблено. А тепер слід розгрібати наслідки.

— А хтось взагалі планує розповісти мені про результати? — Нінин голос ледь не зірвався на крик.

— Ти їх уже знаєш, — тихо відповів Джеффри.

Геррера прочитала відповідь на обличчях усіх трьох. Лабораторія лише підтвердила те, що вона й так знала глибоко в душі. Прожила ціле своє життя без прихильності, небажана й нелюба, — і ось так нарешті знайшла своїх батьків. Просто дізналася, що їх брутально в неї відняли, не дозволили навіть познайомитися. У грудях закипала сліпа лютість, але нестерпний душевний біль за мить змінився невимовною тугою.

Достатньо доросла для розуміння, як саме вона опинилася під опікою держави, дівчинка завжди знала, що її історія буде трагічною. Немовля не опиняється у смітнику з причин, які не можна було б назвати жахливими. Вона вважала це страшною жорстокістю людини без серця. Та після зустрічі з Кармен збагнула, що та покинула дитину в розпачі, через проблеми з психікою, в наркотичному тумані. Тоді жінка вочевидь закидалася пігулками й не могла тверезо мислити, але їй слід було прийняти інше рішення. Якщо не мала змоги подбати про власну дитину, могла віднести її в безпечне місце. Неспроможність до здорового мислення обернулася довгими роками страждань. Для неї та для дитини

Ніна хотіла б ненавидіти цю жінку, та образ Кармен у лікарняній палаті, під докірливими поглядами намальованих ляльок, Кармен, застряглої у пастці кімнати, де постійно

відлунювали ті німі докори самій собі, Кармен, скутої відчуттям провини, — боляче стискав серце.

Невже вони обидві замало страждали? Чи зможуть хоча б тепер звільнитися від тягара долі? Від злості? Від звинувачень? Бойовий дух випарувався, залишив Ніну спустошеною, в дивному заціпенінні.

— Я — втрачена дитина зі «Справи Йорони», — без жодних емоцій промовила Ніна. — Віктор і Марія Вега були моїми біологічними батьками, — її погляд повільно опустився додолу. — Я мала померти разом із ними.

— Ні, люба, — Брек потягнулася, аби поплескати її по руці, але, мабуть, відчула, що цим лише посилить дискомфорт, і швидко опустила руку.

— Питання в тім, що ми робитимемо тепер, коли знаємо це точно? — озвався нарешті Кент.

Ніна була вдячна за це «ми», але розуміла, що нести тягар доведеться їй. Муситиме дати цьому раду, вберегти інших від небезпеки й катастрофічного завершення кар'єри.

— Я була зобов'язана повідомити про свої підозри, щойно вони з'явилися... і не зробила цього, — дівчина провела рукою по вологому волоссю, змушена визнати огидну правду, — тому що хотіла залишитися у справі.

— Ми не можемо ризикувати розслідуванням, — нагадав Вейд, — і наражатися на звинувачення.

Кент смикнув підборіддям у бік Брек.

— І тут нам знадобилася б правдоподібна відмовка. Тепер у нас є результати тесту, й ми не можемо вдавати, буцімто нічого не знаємо.

Щоки в Келлі досі пашіли, але вона спробувала захиститися:

— Ніхто не знає, що ми знаємо. У лабораторії немає звіту з цими результатами. До бази даних нічого не внесли, — вона підняла руку й широко розчепірила пальці. — У всьому світі є п'ятеро людей — ми та лаборант, — яким про це наразі відомо.

Джейк замислився.

— То й далі все буде, як було, — він зняв окуляри й щипнув себе за перенісся. — А якщо це якимось впливе, вдаватимемо здивованих.

Ніна збагнула, що вони намагаються залишити її у справі.

— Я ціную те, що ви робите, але Вейд має рацію — ми не можемо ризикувати й наражатися на звинувачення в...

— Подивімося, що в нас є, — перебив її Вейд. — Усе вочевидь змінилося, й ми мусимо змінити налаштування.

— Що ти намислив? — Ніна насторожилася.

— Нам слід помінятися командами, — пояснив профайлер. — Геррера працюватиме з Кентом над справлю Дойлів, а ми з Брек візьмемося до «Справи Йорони».

— Як на мене, звучить непогано, — Кент посміхнувся.

— Якщо ми раптом поміняємося завданнями, це приверне загальну увагу, — Ніна й досі сумнівалася. — Як ми пояснимо це Бакстону? Він ніколи не дозволить без поважної причини мінятися справами посеред важливого розслідування, — дівчина похитала головою. — Якщо ми плануємо цей крок, доведеться поводитися так, наче й справді нічого не знали. Будь-які інші вчинки здаватимуться підозрілими.

— Я погоджуюся з Геррерою, — озвалася Брек. — Нам слід залишити все як є.

Ніна потягнула за нитку, висмикнуту з халата.

— Поки громадськість не дізнається про мій кривний зв'язок з родиною Веґа, а підозрюваний не опиниться під вартою, з нами все буде гаразд.

— Ти забуваєш про ще дещо, Герреро, — нагадав Вейд. — Завдяки сюжетові Сніда обом родинам уже відомо, що біологічна дитина Віктора та Марії зникла. Вони наполягатимуть на повідомленнях про її пошуки, а ми поки що не в змозі оприлюднювати інформацію.

Він мав рацію. Ніна не подумала про те, як тепер зустрічатиметься з членами обох родин, які виявилися її родичами. Сім'єю, про яку вона все життя думала погано, вважаючи, що її покинули. Сім'єю, про яку вона завжди так мріяла.

Вона нервово совалася на дивані.

— Я буду вимушена брехати, запевняти їх, буцімто не знаю, що трапилося з дитиною.

— Агенти ФБР не брешуть, — виправив її Вейд. — Ми лише описуємо ситуацію, залишаючи простір для інтерпретацій.

— Гаразд, — знехотя погодилася Ніна. — Мені доведеться жити за принципом: що дихне, то брехне.

— Тебе це влаштовує? — запитав Кент.

— Хоч би чого це коштувало, — відповіла дівчина. — Просто сподіваюся, що вони зрозуміють мене, коли дізнаються правду.

— І коли це має статися? — Брек поставила найнеприємніше з усіх запитань.

— Я б сказав, не раніше, ніж завершиться судовий процес, — відповів Кент. — Але це може тривати роками. Надто довго

доведеться бачити страждання обох родин, — він повернувся до Ніни, — та й страждання Геррери теж.

Скидалося на те, що Вейдові дещо спало на думку.

— Припускаю, що ми могли б оголосити про це після арешту, — повільно промовив він. — І тоді Геррера добровільно відмовилася б від участі в судовому процесі.

— Це може спрацювати, — погодилася Брек. — Але нікому за межами цієї кімнати не можна нічого знати.

Ніна розуміла, який усе матиме вигляд, якщо впливе на поверхню завчасно.

— Від початку це була справа поліції Фенікса. Перес лусне, коли дізнається, що ми все приховували від нього.

— Як і весь поліцейський відділок, і родини жертв, і ЗМІ та громадськість, — продовжив Джеффрі.

— Якщо інформація просотається до того, як невсуб опиниться в кайданках, прошу вас пообіцяти мені дещо, — Ніна по черзі подивилася на кожного з колег. — Я беру це на себе, — вона постукала себе пальцями по грудях. — Жоден із вас. Лише я.

Кент заціпенів.

— Послухай, Герреро, ми...

— Ні, — перебила дівчина, — я нікого не потягну за собою на дно. Ви всі залишатиметеся у справі та знайдете цього чолов'ягу, — вона помовчала й нарешті підвела ризику: — І всіх інших, кого потрібно спіймати.

Це було визнання серйозності ситуації. Приховування такої інформації могло призвести до звільнення. Дівчина подивилася на Кента. Умовити його буде найскладніше. Ніна

розуміла, що його бажання й далі переслідувати злочинців змагалось з палкою відданістю команді та рішучою налаштованістю: нікого нізащо не залишати в біді.

Нарешті він зустрівся з нею поглядом.

— Згода, — відповів просто. Обов'язок на службі й перед суспільством переміг.

Решта мовчки кивнули.

Вони уклали пакт.

Розділ 33

Він вимкнув цифровий програвач і гупнувся назад на готельне ліжко, цілком приголомшений. Натиснув кнопку, щоб відмотати на п'ятнадцять секунд назад, і ще раз прослухав слова Ніни Геррери, які змінили все:

«Я — втрачена дитина зі «Справи Йорони». Віктор і Марія Вега були моїми біологічними батьками. Я мала померти разом із ними».

Так, вона, бляха, мала померти. Вона це знала, а тепер і він теж дізнався.

Нарешті зрозумів, чому Фенікс не приніс бажаного результату. Фенікс мав виправити все. Поновити рівновагу. Але це місто від початку було зіпсованим, і йому довелося шукати інші міста, інші родини, інші високосні роки, аби зрівняти рахунок.

На нього тиснуло розуміння, що він проживає легенду про La Llorona — весь час шукає способу скасування свого вчинку. Скидається на те, що над ним, як і над тією жінкою з народного фольклору, тяжіє прокляття — ніколи не досягти жаданого. Він приречений на вічне страждання. І тепер знає причину.

Ніна Геррера.

Вона — плід отруйного дерева. Він вивчив цей юридичний термін з телепередач про судові драми. Для позивачів це означало, що отримані з нелегальних джерел докази не приймаються до розгляду судом. А для нього це означало, що

все зроблене після Фенікса не спрацювало, бо від початку було зіпсоване критичною помилкою.

Тепер він розумів, чому досі не міг втамувати своєї люті. Нічого не виправляло ситуації. Нічого ніколи не закінчувалося. Адже картині завжди бракувало єдиної деталі.

А коли втрачена деталь опиниться там, де слід, усе стане на свої місця.

Він розблокував планшет і почав шукати детальнішу інформацію про цю дівчину. Як і чимало інших людей, зацікавлено спостерігав за найвідомішою справою Ніни. А цього разу уважно вивчав з цілком іншої перспективи те, що ЗМІ повідомляли про її минуле до початку служби у ФБР. Він всотував моторошні подробиці, поки не збагнув, що читає ледь змінену версію власного минулого.

Як і Ніна Геррера, він у підлітковому віці провів кілька років під опікою держави. Як і вона, не був нікому потрібен. Його ніхто не розумів. Інші намагалися залякати його, але він був бійцем, як і Діва-войовниця.

Вони обоє у шістнадцять опинилися на роздоріжжі, й саме тоді їхні історії розійшлися. Вона обрала шлях слабкості, а він — сили. Вона працювала буцімто на справедливість. А він вимагав відплати.

Вона здобула славу, їй лестили, її вихваляли, а він непомітно для всіх гарував. Це він мав прожити її життя. Мав стати відомим, обожнюваним. А Діва-войовниця взагалі не мала існувати. Кожен її подих був приниженням. Відхиленням, яке слід виправити. Він узявся до складання нового плану.

Журналіст легко з цим упорався б. Він бачив сюжет Сніда про «Справу Йорони» двадцять вісім років тому, коли вони обоє ще були юнаками. А цього тижня неприхована зацікавленість журналіста давньою справою стала йому в пригоді. Анонімні підказки Сніду справді чудово всіх відволікли. Федерали шукали витоку інформації серед своїх, а його там не було. Снід зголоднів, тож він і надалі гарненько його годуватиме.

Знадобилася майже година, проте він спланував усі три фази. Перша вже тривала, й час було переходити до фази номер два. Для цього йому могло знадобитися деяке обладнання включно зі спеціальним ноутбуком, який він зберігав у замкненому підвалі в себе вдома. Ненадовго заскочить туди, зможе разом винести сміття, забрати пошту й отримані посилки, тож якщо ФБР щось винюхуватиме, сусіди подумують, що він звично працює в себе.

Він не дозволяв собі недооцінювати суперницю. Пастку доведеться встановити надзвичайно ретельно. І ефективна пастка неодмінно потребує приманки, перед якою неможливо встояти. А нова інформація подарувала йому цю приманку. Губи повільно розтягнулися в посмішці. Ніна Геррера нізащо не здогадається, що на неї чекає.

Розділ 34

Ніна стояла на тому самому місці, що й чотири дні тому. Ранкове сонце випаровувало з трави останні краплі роси. Утім, цього разу двері до будинку Томаса Кірка були перегороджені жовтою поліційною стрічкою.

Перес заکлав великий палець за пасок поряд із блискучим жетоном детектива.

— Не розумію, чому вам кортіло прийти сюди, перш ніж поговорити з Терезою. Відколи в новинах з'явився сюжет про підміну дитини, вона переслідує мене та вимагає інформації.

Ніна зателефонувала йому напередодні, пізно ввечері після наради з командою в готелі. Як і домовилися, нічого не розповіла про відкриття в окрузі Колумбія, натомість попросила зустрічі на місці вбивства Кірка.

— Я вирішила, що це моя остання нагода побачити місце злочину, — так відповіла на коментар детектива. — До того ж, ще зарано стукати людям у двері. — Не додала, що їй потрібно трохи більше часу, аби підготуватися до зустрічі з родиною, щоб не виказати їм жодних емоцій.

— Щодо місця злочину ви маєте рацію, — погодився Перес.

Він зв'язався із сестрою Кірка, спадкоємицею його майна, та повідомив, що будинок потрібен їм ще на день.

— Його сестра не надто зраділа. Сказала, що найняла команду, яка має підготувати будинок до виставлення на продаж, а тепер їй доведеться все перепланувати.

— Не схоже на те, що вони вже були на підході, — Ніна підняла жовту стрічку, аби Перес міг вставити ключа до замкової шпарини. — До речі, криміналістам вдалося знайти тут щось цікаве?

— Як завше, назбирали п'ять тисяч торбинок матеріалу для аналізу. Сьогодні вранці я поцікавився у докторки Ледфорд, як справи. Поки що не знайшли зразків сторонньої ДНК чи відбитків пальців.

Ніна зібралася на силі, щоб не хвилюватися через безлад, який чекав на неї всередині. Перевернуті стільці, висунуті шухляди, розкидані підлогою речі.

— Убивця не надто переконливо інсценував пограбування. Гадаю, імпровізації йому вдаються гірше, ніж злочини, сплановані за чотири роки.

— А це свідчить, що він поспішав до Кірка, щоб змусити його замовкнути.

Саме це гнітило Ніну з тієї миті, коли вони знайшли тіло вбитого.

— Томас Кірк з'явився на наших радарх лише за день до цього вбивства, — дівчина рішуче увійшла до кухні й заходилася ретельно вивчати місце злочину. — Невсуб вивів його з гри за кілька годин після нашої розмови.

— Хтось із тих, хто мав мовчати, обмовився, — відповів Перес. — Я заповнив звіт і повідомив керівництво про слід Кірка. Доступ до інформації має чимало людей із відділку. Гадаю, те саме стосується ФБР.

Вони всі теж заповнили звіти. Бакстон коротко повідомив про хід розслідування керівниці й решті співробітників відділу

Фенікса.

— Теж не хочу в це вірити, — озвалася Ніна, — але іншого варіанта не бачу. Звідки ще він міг дізнатися про наш наступний хід? — Вона рушила коридором до спальні господаря. — І він влаштував тут такий гармидер, нібито до будинку вломилися грабіжники? Чи хотів знайти щось, заховане Кірком?

— Напевно, й те, й те, — детектив змахнув рукою в бік високого серванта. — Криміналісти забрали звідси й позначили гаманець Кірка, діамантовий перстень на мізинець і золотий годинник, який лежав на дерев'яній таці на комоді. Гроші й кредитні картки були в гаманці, а рахунками Кірка ніхто не намагався скористатися для онлайн-замовлень.

— Хоч би хто це зробив, гроші його не цікавили, — підсумувала дівчина, озираючись довкола. — Телевізори, стереосистема, автівка жертви — все на місці, — вона обернулася до Переса. — Чогось бракує?

— Комп'ютера, — Перес жестом поманив її за собою, — я вам покажу.

Ніна рушила за ним до кабінету. Чистий прямокутник посеред столу, вкритого тонкою курною плівкою на гладенькій поверхні; там мав стояти ноутбук.

Ніна зазирнула за стіл.

— Кабель він теж забрав.

— Якщо він збирався продати ноутбук, то так підвищив його ціну, — пояснив Перес. — Спеціальний відділ перевіряє ломбарди, можливо, щось спливе.

— Він не продасть ноутбук, — заперечила Ніна. — Мусив пересвідчитися, що зможе зарядити його для пошуку файлів, який довго триватиме.

— Яких файлів?

— І гадки не маю. Це моя підозра, але вона здається правильною. Якщо з будинку зник лише ноутбук, убивця не хотів, щоб ми щось побачили на його жорсткому диску.

Темні брови Переса поповзли вгору.

— А чи могли Кірк і підозрюваний працювати разом?

— Маєте на увазі команду серійних убивць?

Хлопець кивнув. Ніна замислилася над тим, що чула від Вейда з Кентом про людей, об'єднаних для терору і вбивств.

— Трапляється нечасто, але таке вже бувало, — пригадала звіти про розслідування, які передивилася вчора ввечері. — Якби вони були командою, було б зрозуміло, з ким тусувався вбитий, але у випадку з Кірком це не так. Він жив самотником. Ніколи не був одружений.

— Скидається на те, що його останні стосунки завершилися понад рік тому, — Перес підтвердив її здогад. — Він зустрічався з жінкою, з якою познайомився, коли допомагав купити будинок після її розлучення.

— О... то він був ріелтором із повним набором послуг?

Перес захихотів.

— Гадаю, можна й так сказати.

Ніна повернула розмову до місця злочину.

— Кірк помер, бо знав невсуба, — вона замислилася, підійшла до вікна у вітальні. — У будинку зчинили безлад, аби приховати той факт, що на його комп'ютері містився певний

компромат. — Погляд дівчини прикипів до каміна. — Заждіть-но. А це що? — вона підійшла ближче. — На поличці той самий шар порохів, що й по всьому будинку.

— Ласкаво просимо до Арізони, — розвів руками Перес. — Усім подобається сухий і теплий клімат, але пилюка — наша звична проблема. На будь-якій пласкій поверхні за три дні збирається достатньо порохів, доволі помітних, якщо їх не витирати.

Ніна показала на кілька рамок на полиці каміна

— Тут залишився слід на місці, де стояла світлина. Криміналісти забрали її з певною метою?

Поки Перес телефонував керівникові розслідування на місці злочину, Ніна розглядала решту фотографій. По нетривалій розмові хлопець заховав мобільник до кишені.

— Вони її не брали.

— Отже, взяв убивця.

— Фотографії тут із далекого минулого, — детектив примружився, розглядаючи колекцію. — Ось тут Кірк ще підліток.

— А тут кілька юнаків, — Ніна вказала на іншу світлину в рамці. — Здається, усім від вісімнадцяти до двадцяти п'яти. — Раптом її блискавкою вдарив здогад. — Коли ми брали інтерв'ю в Роберта Кехілла з виправного закладу для неповнолітніх, він сказав, що Кірк допомагав іншим хлопцям знайти роботу по тому, як вони відбували свій термін. — Її переповнював захват. — А що, коли Кірк підтримував контакт із кимось із них?

— Зберігав світлини своїх друзяк-злочинців, — Перес поставився до її припущення скептично. — Навіщо це йому?

Попри відсутність ентузіазму в Переса, Ніна розуміла: на щось натрапила.

— Пам'ятаєте, Кехілл сказав, що сподівався на кардинальні зміни в житті Кірка? А що, як він цим пишався? Для нього це не фотографії друзяк-злочинців, — вона змахнула рукою в бік світлин. — Це фото дітей, яких він врятував. Схожих на нього дітей.

— Тому він давав їм роботу і, можливо, для декого був наставником?

— Саме так вважав Кехілл.

Перес узявся в боки.

— Гадаєте злочинець приходить сюди й забирає комп'ютер, а разом і світлину з полиці, бо на ній вони разом із Кірком?

— А для чого б ще він міг її забрати?

— Це постріл навмання, але припустимо, ви маєте рацію, — погодився детектив. — Як ми можемо дізнатися, хто був на відсутній фотографії?

— Легко, — цього разу Ніна дістала телефон. — Я зроблю фотографії решти світлин і надішлю Брек. Вона роздрукує, а ми зможемо показати Кехіллові й попросити ідентифікувати всіх, кого він пам'ятає з виправного закладу.

Перес швидко збагнув, що до чого.

— І ми зможемо викреслити всіх присутніх на непоцуплених світлинах.

— Саме так, — погодилася Ніна, — а тоді запитаємо, кому ще Кірк допомагав після виходу на волю. Один із тих, кого бракуватиме, й буде нашим підозрюваним.

Детектив усміхнувся.

— Достобіса кмітливо, Герреро.

Розділ 35

За двадцять хвилин Ніна сховала мобільник до кишені.

— Вейд телефонував, — пояснила Пересу. — Кехілл не відповідає на дзвінки, але вони й далі намагатимуться з ним зв'язатися. Бакстон хоче, щоб ми вели допити на місцях, поки решта команди відслідковуватиме інші сліди.

Вони прямували до будинку Терези. Детектив намагався крокувати в ногу з дівчиною.

— Здається, у Терези гості. Вона не казала про це по телефону.

Ніну не дивувало, що Перес так легко спілкується з цією родиною, адже він знався з нею багато років, а його колеги-детективи займалися першою справою. Лише подумала, що хлопець може знати про її родичів більше, ніж вона сама.

Подзвонили в двері втретє й почули сміх. Ніна не знала, чого саме очікувала, коли збиралася сюди, — а тепер, коли виявила, що Тереза, її тітка, аж ніяк не сподівалася зустрітися з галасливим зібранням.

— Заходьте, — зсередини почувся жіночий голос.

Ніна глянула на Переса, знизала плечима й штовхнула двері назустріч гамору, дзенькоту посуду й музики.

Рушила на звук і опинилася у просторій вітальні, суміжній з кухнею. Там юрмилося навіть більше людей, ніж вона уявила за рівнем галасу. Здавалося, що на вечірку тут зібрали три покоління.

Ніна оглянула кімнату. Це були її родичі. Її familia. Те, чого вона ніколи раніше не знала.

Саме це доля вкрала у неї двадцять вісім років тому. Її шлях до примирення з обставинами власного народження тільки починався. Якби Кармен не викрала її зі шпиталю, вона померла б разом із батьками.

Здавалося, доля постановила, що — так чи інак — дорослішати їй доведеться без родини. Колеги та сусіди стали її найближчими людьми.

Перес випередив дівчину, підійшов до пані, якій з вигляду було за сімдесят. Розріз очей і форма підборіддя підказували, що це матір Терези.

Нінина бабуса.

Дівчині довелося відігнати ці думки. Вона з цим упорається. Відмежується від цього.

— Радий вас бачити, пані Сото, — Перес привітався з літньою жінкою.

— Хав'єре, — вона відповіла з теплотою в голосі, стиснула обидві його долоні тендітними руками, схожими на пташині лапки, — я вже казала тобі називати мене Софією.

Скидалося на те, що Перес міг звертатися до неї на ім'я так само просто, як до всіх інших. Ніна поглядом простежила за ним, коли він підійшов до чоловіка Софії, аби потиснути йому руку. Стариган стиснув детектива в abrazo, обіймах, якими обмінюються латиноамериканські чоловіки.

Коли Перес усіх познайомив, Ніна перепросила:

— Бачу, ми вам заважаємо.

Вона оглянула натовп навколо.

— У нас тут невеличка вечірка, лише на кілька годин, з приводу майбутнього народження дитини, — Тереза нечутно з'явилася з кухні. — Ходи сюди, мі'я, — вона звернулася до молодої жінки на останніх тижнях вагітності. — Це моя донька, Селена, а це її чоловік, Тоні.

Жінка дивилася на Селену з гордістю.

Ніна мовби вперше вдивлялася в риси Терезиноного обличчя. Такий самий вигляд мала б її мати, Марія, якби вбивця ще молодою не увірвав її життя. Тереза була чарівна, з гарними карими очима, смаглявою шкірою і густим темним волоссям, в якому вже виднілася сивина.

Груди дівчині стиснуло відчуттям невимовної втрати. Чи дивилася б на неї Марія з материнською любов'ю в погляді? Чи називала б її мі'я?

— Агентко Геррера, — стривожилася Тереза.

Ніна подумки вилаяла себе. Вони прийшли з розмовами про смерть у день, коли вся родина готувалася зустрічати нове життя.

— Усі присутні тут — родичі? — її голос зірвався на останньому слові.

— Гості приїдуть десь за годину, — Тереза підтвердила її здогад. — Ми влаштуємо банч.

Зважаючи на кількість їжі на всіх поверхнях у кухні, вечірка мала бути пишною. Те, що Ніна хотіла обговорити, стосувалося цілої родини, тож, попри обстановку, напевно це була найкраща нагода.

— Ми бачили в новинах сюжет про підміну дітей у шпиталі, — Тереза сама взялася до справи. — Ви прийшли розповісти, що

дізналися, про Маріїну дитину?

Усі змовкли, обличчя освітилися палкою надією. Ніна завагалася на мить. Це ніяк на неї не схоже. Ніколи не задкувала перед жодним викликами. Ні перед кривдниками в дитинстві, ні перед жорстокими злочинцями, ні перед колегами, які вважали її занадто тендітною. Але тут нерішуче застигла перед людьми, які радо привітали б її, якби знали, хто це насправді. Жаль на мить паралізував дівчину. Вона прийшла, щоб їм збрехати. Коли згодом пригадуватимуть цю зустріч, саме таким буде їхнє перше враження про неї.

Усе виявилось значно складнішим, ніж вона уявляла.

— Дякую всім, що дозволили нам увірватися на ваше свято, — почала вона. — Ми хотіли повідомити про новини в нашому розслідуванні фактів смерті Марії та її рідних.

Ніна обачно не називала злочин «Справою Йорони». Ця легенда роками завдавала болю родині. Принаймні частина цього жахіття сьогодні для них завершиться.

Дівчина почала обережно пояснювати:

— Усі ви чули в новинах те, про що ми дізналися: дитину Марії підмінили іншим немовлям у шпиталі в день її народження.

— Отже, це правда? — до неї звернулася Селена. Вона обіймала руками круглий живіт і вигляд мала нажаханий.

— Так, — відповіла Ніна. — Немовля, яке померло в будинку Віктора та Марії Веґа, не було їхньою дитиною. Ми підтвердили це за допомогою ДНК-аналізу.

— То де моя племінниця? — втрутилася Тереза. — Що з нею сталося?

Піт струмував потилицею Ніни, коли вона промовила слова, які репетирувала заздалегідь разом із Вейдом. Брехню, придуману для замовчування головного:

— Ми досі займаємося цим аспектом розслідування. Повідомимо все, щойно дізнаємося.

Тереза перевела погляд на Переса, вочевидь сподіваючись почути більше.

— Отже, інша родина виростила нашу маленьку *princesa*, а їхня дитинка померла?

Ніна зціпила зуби. До цієї кролячої нори вона не готова була впасти. Перес повторив перед зібранням те, що вважав правдою. Дівчину охопило відчуття провини.

— Ми ще збираємо інформацію, — мовив детектив. — Поки що не вдалося відстежити дитину.

Тереза благально дивилася на Ніну.

— Але наша маленька дівчинка десь тут? Вона виросла, правда?

— Скидається на те, — лагідно відповіла Геррера. Почувалася шахрайкою, і їй стало млосно. Вирішила відволікти увагу й змінила тему. — Але в мене є інші важливі новини.

Це спрацювало. Всі замовкли, очі присутніх прикипіли до неї.

— Ми за допомогою детектива Переса відкрили нову справу, — Ніна вдячно кивнула у бік хлопця, — і вважаємо Марію та її родину жертвами вбивці, — вона дозволила фразі на мить зависнути в повітрі, а потім додала: — Марія не вбивала ні чоловіка, ні себе.

— Я це знала, — щокою Терези покотилася одна-єдина сльоза. — Моя сестра ніколи так не вчинила б, — жінка стиснула кулаки. — Як це сталося?

— Зловмисник на місці вбивства все влаштував так, щоб здавалося, ніби Марія вбила чоловіка й дитину, перш ніж накласти на себе руки, — пояснила Ніна.

— Але поліція вела розслідування, — Тереза звернула палкий погляд до Переса, — Марії робили розтин.

— Це було двадцять вісім років тому, — нагадав детектив, — відтоді криміналістика відтоді зробила величезний крок уперед і...

— Але ми казали тому детективові, що Марія на таке не здатна, — не вгавала жінка, — а він нас не слухав.

— Родичі зазвичай заперечують, що люди, яких вони люблять, здатні на злочин, — відповів Перес. — Детектив О'Мейллі оцінив докази, які мав на той час.

Ніна не бачила сенсу в поясненнях щодо знайдених невідповідностей у бризках крові на місці злочину. В майбутньому ще буде чимало часу на взаємні звинувачення.

Тереза залишалася непохитною:

— Той детектив знаходив лише докази, відповідні тому, в що він заздалегідь повірив.

— Він знайшов докази, які ретельно підклали на місце злочину, аби повести його хибним шляхом, — втрутилася Ніна, — включно з любовними листами, знайденими у квартирі. Вони були підробкою.

Здавалося, це заскочило Терезу зненацька.

— У Віктора не було роману? Не було ніякої іншої жінки?

— У нас немає нічого, що свідчило про стосунки поза шлюбом, — підтвердила Ніна. — Записки підкинули, щоб підтвердити мотив убивства.

З Терези ніби випустили все повітря, й вона важко гепнулася на диван. Її чоловік сів поряд і поплескав дружину по руці. Брат, який перед цим назвався Тіто, тихо звернувся до батьків. Ті весь цей час мовчки сиділи на канапі для двох. Ніна дозволила родині обговорити щойно почуте, пережити це в сімейному колі. Їм доведеться не лише змінити свою думку про трагедію Марії, а й переоцінити ставлення до Віктора.

Чоловік Терези, Джон, озвався вперше від прибуття Ніни й Переса:

— Як ви дізналися правду?

— Власне, в цьому чимала заслуга агентки Геррери, — відповів детектив.

Ніна зашарілася.

— Ми з детективом Пересом переглядали матеріальні докази, і я помітила кілька розбіжностей, — вона не вдавалася до деталей і не згадувала про інші злочини, що пов'язувалися з тим самим убивцею.

— Наша Марія не La Llorona, — Тереза витерла очі серветкою, яку простягнув чоловік. — Ми всі ці роки не розмовляли з родиною Віктора, — вона похитала головою. — Як багато заплутаних почуттів.

— Ми збираємося зустрітися і з його сім'єю, — запевнила Ніна.

— Щиро дякую за вашу роботу, — всі очі повернулися до Софії, Терезиної матері, яка тихо промовила ці слова. — Ви

позбавили нас величезного тягаря.

У Ніни щеміло серце від співчуття до літньої жінки, яка вочевидь відчувала відповідальність за свою сім'ю. Дівчина звільнила її від ганьби, на яку та не заслуговувала, але стільки років терпіла.

— Хто це зробив? — запитала Софія. — Ви спіймали його?

— Ми ще не ідентифікували підозрюваного, — Ніна подумки молилася, щоб її команді поталанило з відстеженням Кехілла.

Софія притиснула до грудей руку, схожу на пташину лапку.

— Він досі на волі?

— А це підводить нас до важливої інформації, — згадала Геррера. — Вам не можна ні з ким обговорювати цю частину розслідування. Зрозуміло?

Перес підкреслив серйозність прохання:

— Якщо хочете, щоб злочинця спіймали, мусите дозволити нам розслідувати справу без втручання ЗМІ.

— І підозрюваний не має знати, скільки нам відомо, — додала Ніна. — Будь ласка, не поширюйте інформацію за межами родини до нашої публічної заяви, — вона подумала про Сніда. — А якщо до вас звернуться журналісти, не переказуйте їм того, що почули.

Погляд Софії став суворим.

— Слово честі. Ніхто з нас нічого не розповідатиме, — вона обвела поглядом кімнату в очікуванні підтвердження, й Ніна відчула, що ніхто не наважиться ослуhatися.

Розділ 36

Коли вийшли з будинку Терези, телефон у Ніни блимнув: повідомлення від Вейда. Він знайшов Кехілла, той погодився за годину приїхати до відділку ФБР Фенікса на зустріч з ними. Ніна з Пересом тим часом мали повідомити новини батькам Віктора.

У тихій вітальні Ани та Луїса Веґа за двадцять хвилин по звіті про поступ у справі, Ніна, серце якої краялося, раптом подумала, що цей темний і мовчазний будинок — цілковита протилежність яскравому й галасливому помешканню Терези.

Господарі трохи розповіли про себе. Ніна дізналася, що обоє народилися в Сан-Хуані, в Пуерто-Ріко, й у дитинстві переїхали до Бронкса. Це пояснювало їхній ледь непомітний нью-йоркський акцент. Познайомилися в старших класах і невдовзі по закінченні школи побралися. Коли Ана завагітніла вперше, переїхали на захід, щоб розпочати нове родинне життя у просторішому й менш залюдненому місті. У Феніксі розвивалася будівельна галузь, і Луїс швидко опанував цю справу, зрештою, отримав ліцензію підрядника й започаткував власний бізнес. Планував передати двом синам фірму, що дедалі розросталася, але обоє трагічно загинули, коли кожному було трохи за двадцять.

На стіні над каміном висіли два портрети в однакових чорних рамках. Ніна впізнала Віктора зі статей у новинах й інших світлин, які встигла побачити. Коли почала розглядати другу світлину, Ана нахилилася ближче.

— Це Семюель, — пояснила вона, й у голосі, крім цього м'якого акценту, зазвучали ще й ліричні нотки. — Він був на рік старший за Віктора. Вони завжди були близькими.

Ніна роздивлялася портрет вродливого юнака у військовому однострої. Поряд зі світлиною на стіні висіла засклена вітрина зі складеним у трикутник американським прапором унизу. А в горішній частині на чорному оксамитовому тлі — різнокольорові стрічки, серед яких і Пурпурове серце^[37]. У центрі композиції під орлом на блакитній стрічці з тринадцятьма білими зірками посередині висіла п'ятикутна золота зірка.

— Президент вручив нам це, коли ми з Луїсом побували в Білому Домі, — пояснила Ана. — Ми отримали Медаль Пошани Сема^[38].

Луїс приєднався до дружини й теж став поряд із Ніною.

— Він був солдатом Першого загону сил спеціальних операцій «Дельта», — додав він.

Семюель Веґа служив у елітному підрозділі американської армії. Якби він був живий, Ніна називала б його своїм Дядьком Семом. А ще мала б називати його героєм.

— Віктор загинув 1992-го, а Сема вбили у бою, — напруженим голосом промовила Ана, ледь стримуючи емоції. — Тепер у нас немає ні дітей, ні внуків, — вона сіла й склала руки на колінах. — Решта наших родичів залишилися на сході. Ми тут геть самі.

Подружжю Веґа так і не вдалося оговтатися від горя. Ніна відчула розпач: так хотіла обійняти й розрадити їх!

По всій вітальні стояли світлини синів — хроніка їхнього життя від народження до юнацьких років. Ніна помітила, що

тут немає жодної фотографії з Вікторового весілля або портретів Марії. Але серед світлин на полиці каміна таки дещо знайшла. Маленьку фотографію Віктора в шпиталі з новонародженою донькою на руках.

Дівчина взяла її, щосили намагаючись приховати тремтіння пальців: напевно то була остання світлина її батька.

— Коли зробили цей знімок?

Ана Веґа досі була приголомшена новиною про те, що її сина вбила не дружина, а хтось чужий. На запитання відповів Луїс:

— Десь за годину після народження нашої онуки. Нам уперше дозволили її побачити.

Ана шморгнула носом.

— Вона була така бажана. А коли дізналися, що Марія більше не зможе мати дітей, ми обожнювали нашу маленьку *princesa* ще більше, — вона обперлася на чоловікове плече. — А це... ем... це світлина нашої онуки чи іншої дитини?

Ніна поставила фотографію на місце.

— Поки що ми не можемо бути певні.

Заговорила про дуже високу вірогідність того, що ніхто з родини насправді не бачив рідної дитини Марії.

Не бачив, аж поки Ніна не прилетіла до Фенікса.

— Уся ця жахлива історія лише погіршується, — поскаржився Луїс.

Проте Вікторові батьки досі не знали найгіршого. Невдовзі вони довідаються, що їхній син і його родина стали жертвами не просто злочинця, а серійного вбивці. Коли ЗМІ неминуче схопляться за цю частину історії, все жахіття знову

переглядатимуть у найболючіших подробицях. Зі старих ран позривають струпи, й вони знову стікатимуть кров'ю.

Не встигла дівчина й оком змигнути, як батько Віктора поставив запитання, якого найбільше боялася.

— Що сталося з нашою онукою? Що сталося з маленькою Вікторією?

— Вікторією? — перепитала Ніна.

Луїс кивнув.

— Вони назвали її Вікторія Марія Веґа, — на очах у нього забриніли сльози. — Вікторією на честь мого сина, Марією — на честь її матері.

Ніна застигла: ось ім'я, яке вона мала носити. Не те, яке їй призначили соціальні працівники, а ім'я, подароване батьками, які любили її. Ім'я, яке вона все життя носила б із гордістю. Вже бачила його в цифрових копіях документів про народження й смерть у детектива О'Мейллі, але тоді це не справило на неї враження. А тепер їй відібрало мову.

— Пане Веґа, ми не знаємо, — відповів Перес, — робимо все можливе, аби знайти її.

— Вона жива? — очі в Ани теж були повні сліз.

Ніна відвернулася й проковтнула клубок, що несподівано виріс у горлі. Понад усе хотіла сказати цим людям — своїм родичам, — що їхня давно втрачена онука не лише вижила, а й стоїть перед ними.

Хотіла заспокоїти їх не тільки як фахівець, а й родинному. Але її бажання не мали значення. На неї чекала робота, тож доводилося відкласти свої почуття та братися до справ. Найкраще, що Ніна могла зробити на згадку про своїх

батьків і їхніх родичів, — запроторити злочинця за ґрати. Аби він більше не міг завдавати такого болю іншим родинам.

— Усі ці роки ми так гнівалися на сім'ю Марії, — замислено мовив Луїс, — звинувачували їх за її вчинок. А тепер виявилося, що вона нічого не робила. Вона була невинна.

Ніна опанувала себе, її голос звучав спокійно.

— Розумію, що це було складно.

О, як вона шкодувала, що не може розповісти цим людям значно більше!

— Це гірше, ніж складно, агентко Геррера, — заперечила жінка. — Я знову переживаю найгірший день свого життя.

Луїс обійняв дружину за плечі.

— Але цього разу ми маємо нову надію, — він легенько стиснув її долоню, — десь на світі живе наша внучка.

Ніна спіймала сповнений болю погляд Переса й здогадалася, що вони думають про різне. Детектив вважав, що їхня внучка померла двадцять вісім років тому десь у Меріленді, але Ніна знала правду.

— Ви можете її знайти? — запитала Ана.

— Ми спробуємо, — пообіцяв Перес, — але пошуки можуть тривати довго.

Геррера знала: не можна запитувати про те, що мимоволі спало їй на думку, та несила було втриматися:

— Якби ви могли зараз із нею поговорити, що б ви їй сказали?

Перес здивовано глянув на неї, насупився. Це аж ніяк не вписувалося до розслідування. Жодного сенсу в будь-яких розпитуваннях.

— Ми б сказали, як сильно любимо її, — без вагань відповів Луїс, — як сильно любив її батько. Він рахував дні до її народження. Вони з Марією заощаджували, щоби переїхати до будинку з гарним подвір'ям і почати там нове життя. Він був таким гордим татком. А вона — такою красунею. Ми всі обожнювали її.

Ніна ціле своє життя уявляла, як почує такі слова. Мріяла, як хтось назве її мі'я, донечко. Інші діти знущалися з неї, називали непотребом. Нелюбою, небажаною дитиною, мов якесь лахміття викинутою на смітник. Очі пекло від сліз. Вона кліпнула, щоб відігнати їх. Ставити такі запитання — дурнувате рішення, тепер вона розплачується за нього.

— Перепрошую, — Ніна відкашлялася, — мені потрібно взяти дещо з машини. — Вона розвернулася на сто вісімдесят градусів, вискочила з будинку й підійшла до чорного позашляховика, запаркованого на під'їзній доріжці. Поклала тремку руку на крило й закинула голову, заплющила на мить очі, ковтнула повітря. Здавалося, в будинку пережила напад клаустрофобії. Тягар втрати й горя роками повільно стискав її зсередини.

За спиною почувся низький чоловічий голос.

— Нам потрібно поговорити.

Дівчина розвернулася: згори вниз на неї дивився Перес.

— Я закінчив розмову й попрощався від вашого імені, — сказав він.

— Мені потрібно було ковтнути свіжого повітря, — вичавила з себе Геррера. — Там страшенна задуха.

Детектив примружив темні очі.

— Герреро, що це було?

— У нас немає часу, — кинула вона, повертаючи думки обох до розслідування, — Кехілл уже буде у відділку, поки ми доїдемо.

Перес не здавався.

— Я достатньо довго працюю копом, аби знати, коли від мене щось приховують. А у вас це на лобі написано, — він схрестив руки. — Що ви мені не розповідаєте?

— Я розповіла вам усе, що могла, — дівчина спробувала ухилитися від відповіді, — все, що вам потрібно було знати.

Вимовила звичну фразу федералів, яку ненавиділи копи, й поморщилася. Їй теж доводилося чути ці слова в минулому й божеволіти від обурення.

— Типово, — презирливо кинув Перес. — Поки що гратимемо за вашими правилами, — він нахилився ближче, — але гру не закінчено.

Розділ 37

Ніна взяла теку з обгорткового паперу, яку подав Вейд. Вони стояли в коридорі відділу ФБР Фенікса й тихцем обговорювали стратегію розмови з Робертом Кехіллом. Бакстон уповноважив дівчину провести допит разом із профайлером, поки Перес розповідав решті, про що вони з Геррерою дізналися від обох родин.

Вейд кивнув на зачинені двері кімнати для допитів, у якій на них чекав Кехілл.

— Він не надто зрадив, почувши мене. Бачив сюжет у новинах про вбивство Томаса Кірка й відчувається винним, бо перед цим розмовляв із нами.

Ніна озвалася пошепки:

— Чому б мені не вести розмову? Я можу приспати його настороженість.

— Яка іронія, — кутики вуст Джеффрі ледь здригнулися від стримуваної усмішки, — з нас двох ти значно небезпечніша.

— Лише якщо мушу бути небезпечною, — дівчина затиснула теку під пахвою, розчахнула двері й побачила Кехілла за довгим столом; чоловік так стиснув бляшанку з газованою водою, наче боявся, що вона спробує втекти.

— Дякую, що прийшли, пане Кехілл, — Геррера привітно подала руку.

Чоловік схопився й незграбно потиснув долоні обом федералам.

Ніна поклала теку на стіл і вдала, буцімто розгладжує штани, перш ніж сісти, а насправді ретельно витерла піт Кехілла зі своєї руки.

— У мене було відчуття: якщо я не прийду, ви, друзі, все одно мене відстежите, — на червоному обличчі Кехілла позначилося роздратування.

Це була абсолютна правда, та Геррера не збиралася відхилятися від суті.

— Ми не марнуватимемо вашого часу, — розтягнула губи в посмішці, сподіваючись обеззброїти співрозмовника, розгорнула теку й дістала тоненький стосик світлин, розклала їх на столі перед Кехіллом.

— Ви когось упізнаєте?

— Минулого разу після моєї з вами розмови, вбили людину, — чоловік прикипів поглядом до її обличчя, а не до фотографій. — Побоююся, що відбуватиметься ще більше поганого, якщо й далі говоритиму.

— Вам подобався Томмі, правда? — Ніна дочекалася на короткого кивка. — Тоді ваша співпраця не лише допоможе нам ідентифікувати людину, яка його вбила, а й забезпечить можливість уникнути нових жертв.

Плечі Кехілла трохи розслабилися.

— Ох, гаразд, — він почав розглядати світлину, яка лежала найдалі, ліворуч. На обличчі потроху розквітала усмішка.

— Це Томмі Кірк, яким пам'ятаю його багато років тому, — посмішка зникла. — Не можу повірити, що він помер.

— А хто ці два хлопчика обабіч нього? — запитала Ніна.

Кехілл міцно замружився, ніби хотів витягнути з пам'яті інформацію. По тривалій паузі його повіки рвучко відкрилися.

— Тай Бреннан і Джаред Гарт, — власна пам'ять, здавалося, неабияк його вразила.

Вейд клацав великими пальцями на своєму телефоні, без сумніву, пересилав імена Брек, до штабу, розташованого далі коридором.

— А як щодо цього зображення? — поцікавилася Ніна.

Кехілл відклав першу фотографію, перевів погляд туди, куди вказала дівчина.

— Ах, його я пам'ятаю. Це Данте Коулман. Нам не можна мати улюбленців, але він був одним із моїх, — його риси пом'якшали, він про щось замислився. — Цікаво, що сталося з Данте?

Ніна постукала пальцем по наступній світлині, щоб врятувати розмову від переходу до сентиментальних спогадів.

— А цей?

— У нього було дивне ім'я, — озвався чоловік. — Щось стародавнє... Навіть древнє, — він постукав пальцями по столі, — дайте-но мені подумати.

— Ми можемо повернутися до нього згодом, — запропонувала Ніна. — Пам'ятаєте когось із останнього фото?

Кехілл нахилився до світлини в кінця ряду.

— Чак і Ден. Інші дітлахи називали їх Чіп і Дейл... Але зауважте, спершу слід було переконатися, що вони цього не чують, — кутики його рота смикнулися вгору. — Вам би не хотілося порівнювати цих двох із бурундуками, якщо ви не мріяли отримати прочухана.

Ніна повернула чоловіка до фотографії того, чийого імені йому не вдалося пригадати.

— Можете згадати, хто це такий? Ви казали, що в нього було древнє ім'я.

Кехілл нагнувся, знову втупився у світлину.

— Ага, але не просто древнє, це було античне ім'я. Мені на думку чомусь спадає гладіатор, — він клацнув пальцями. — Спартак. Спартак Сфінкс, — чоловік глянув на Ніну. — Дивнє ім'я, чи не так?

Йому вдалося назвати на ім'я кожного. Це вражало. Тепер, коли колесо спогадів розкрутилося, а пам'ять впевнено повернулася до минулого, настав час найважливішого запитання.

Ніна показала на фотографії.

— Це всі друзі з банди Томмі Кірка?

Кехілл не відповів, мабуть, поринув у думки, тож дівчина лагідно підштовхнула його:

— Чи є ще ті, хто зависав із Томі, але не опинився на цих фотографіях? Може, хтось, кому він допоміг отримати роботу після виходу з виправного закладу?

Чоловік похитав головою, але раптом застиг.

— У їхній компанії був ще один хлопчина, — нарешті мовив він, — Денні Крід.

Геррера кутиком ока вловила рух Вейда, який відправляв це ім'я Брек. Так могли звати людину зі зниклої фотографії. Вона знову звернулася до Кехілла.

— Що ви про нього пам'ятаєте?

— Я здогадувався, що одного дня говоритиму про Денні, — зізнався він, — лише не думав, що з ФБР.

— Ви гадали, що Денні вскочить у халепу після звільнення?

— Дідько, так, — Кехілл завмер, мабуть, не впевнений, що не розбовкав забагато. Трохи подумав і продовжив: — Мені напевно не слід говорити з вами про це, але я вже на пенсії, тому розповім, — він склав руки на грудях. — Я працював у тому закладі двадцять років. Бачив достатньо жорстоких молодиків, але ніколи не боявся нікого з дітлахів... поки не познайомився з Денні.

Цікаво... й несподівано. Ніні страшенно кортіло почути, за який злочин Крід опинився у виправному закладі для неповнолітніх, але вирішила дозволити історії розгортатися органічно, так, як Кехілл хотів її розповідати.

— Чим він вас налякав? — запитала вона.

Чоловік ніби з натугою розчепив стиснуті руки й постукав себе вказівним пальцем по лівій скроні.

— У цього хлопчини було щось негаразд із головою. Він обдурих більшість персоналу включно з директором. Навіть мене переконав... аж поки одного дня, не дозволив побачити, ким є насправді, — погляд Кехілла став дивно очужілим, чоловік ще глибше поринув у минуле. — І це він теж зробив навмисно. Гадаю, він знав, що я наляканий, і це йому подобалося.

Ніна нахилилася ближче до нього: ледь втрималася на краєчку стільця й буквально зависла на межі розуміння.

— Що сталося?

— Цього я ніколи не забуду, — відповів Кехілл. — Ми зі штатним психіатром покликали його до кабінету, аби повідомити, що його батьки померли.

Ніна презирнулася з Вейдом. Саме такі тригери профайлер навчив її шукати в юності підозрюваних.

— І як Денні зреагував?

— Ані сліз, ані горя, жодних емоцій, крім злості. Понад усе він гнівався на свою матір, яку весь час називав «сукою», — Кехілл мимохіть здригнувся, смикнув плечима. — Я подивився йому в очі, й вони були холодні, байдужі. Як у змії. Жодної іскорки людяності. Мені стало шкода малого, який щойно осиротів. Чорт забирай, нам потрібно було повідомити йому, що решта родичів теж більше не хочуть мати з ним нічого спільного.

Крід лютився від згадки про матір. Ніна була майже певна: вони знайшли підхожого кандидата на роль невсуба. А тепер їй потрібно було витягнути більше інформації й приділити основну увагу сприйняттю Кріда Кехіллом, адже скидалося на те, що так найкраще було стимулювати чоловікову пам'ять.

— І як він на це зреагував? — запитала вона.

— Ще дужче розлютився, — відповів Кехілл, — та знову ж таки, винятково на свою матір. Сказав, що це вона винна. Вона налаштувала всіх проти нього, — Кехілл сплотнів, — а тоді він сказав ті слова.

— Які? — Ніна вимовляла якомога менше слів, щоб не увірвати потік інформації.

— До його появи в нашому закладі, я отримав копію протоколу судового засідання у його справі як неповнолітнього,

— почав Кехілл, — хотів прочитати її, щоб зрозуміти, з чим доведеться зіткнутися, адже мене призначили його наставником. Під час суду він жодного разу не визнав, що зробив щось зі своєю сестрою. Спершу я гадав, що так його напоумив державний адвокат, проте хлопець не зізнавався від початку. Запевняв, що це був нещасний випадок, проте люди йому не вірили. Він казав, що засуджений за злочин, якого не скоїв.

Ніна з неабияким зусиллям опанувала свій захват. Час поставити критично важливе запитання.

— За який злочин засудили Денні Кріда?

Кехілл болісно проковтнув клубок у горлі.

— Він убив свою крихітну сестричку наступного дня по її народженні.

Розділ 38

Ніна опанувала себе, щоб слова Кехілла, які спричинили сейсмічний зсув у розслідуванні, не позначилися на її обличчі.

— Денні Кріда засудили за вбивство новонародженої сестри? — мала пересвідчитися, що зрозуміла все правильно.

Кехілл кивнув.

— Але він запевняв, буцімто це сталося випадково, — чоловік нервово повів плечима. — Хай йому грець, він був такий переконливий, що я й сам почав замислюватися. Щойно він прибув до нашого закладу — миттю переконав усіх у тому, що не винен, — Кехілл трохи помовчав. — Так і було до того дня, коли ми повідомили йому, що мати застрелила батька, а потім вистрілила в себе. В кабінеті психіатра з ним говорили тільки я і доктор Новак, а внутрішньої системи відеоспостереження там не було. Денні, мабуть, шокувала новина, чи щось таке, адже нарешті він визнав свій злочин. Заявив, що холоднокрівно вбив сестричку, — плечі в старого знову здригнулися. — Кажу вам, у мене волосся на потилиці стало сторч, коли він розплився у широченній посмішці й розповів нам, як душив те маля.

Ніна спробувала заглушити переляк.

— І що ви зробили?

— Що ми могли зробити? — запитанням на запитання відповів Кехілл. — Наступного дня Денні знову повернувся до свого звичного образу, наче ніколи нічого не казав. Навіть коли доктор Новак порушив цю тему, малий наполягав, що ми неправильного його зрозуміли. Заперечував своє зізнання.

— Він маніпулював вами й доктором, — уперше від початку розмови озвався Вейд.

Кехілл швидко закивав.

— Саме це він весь час робив із усіма. Так розпочинав численні бійки з іншими дітлахами. Доводив до того, що ми починали замислюватися, чи не слід нам записувати кожне його слово. Та його ніколи ні на чому не вдавалося впіймати. Денні ніколи не брав на себе відповідальність, ніколи нікому не допомагав, якщо це не приносило йому певного зиску, ніколи не демонстрував жодної дрібки співчуття до іншого живого створіння.

Ніна спіймала погляд Вейда, той кивнув: це цілком збігалося з оцінкою характеру невсуба, яку він зробив відразу після початку розслідування цієї справи. Дівчина схилила голову на знак мовчазної поваги. Складений ним профіль влучив у самісіньке яблучко.

— Якось до нас потрапив хлопчина з ампутованими після автомобільної катастрофи ногами, — вів далі Кехілл. — Він підсів на знеболювальні, а це призвело до численних крадіжок заради задоволення звички, коли лікарі спробували позбавити його залежності від опіатів. По тому, як він підстрелив когось під час кепсько організованого збройного пограбування, суд відправив його до нас на реабілітацію після лікування від залежності. Гадаєте, Денні дав цьому хлопчині перепочинок? — Кехілл гидливо пирхнув. — Якось я спіймав Кріда, коли він сидів на скаліченому малому, затиснувши йому руки, й лив воду на ганчірку, якою закрив йому обличчя. Я стягнув Денні з нього й запитав, що, з біса, він коїть. І знаєте, що він сказав?

Співрозмовники похитали головами, й чоловік нахилився до них через стіл:

— Йому кортіло випробувати на когось симуляцію втоплення^[39]. Він називав це дослідом, — чоловік скривився. — Я ні на мить не повірив йому. Малий не просто проводив якийсь випадковий експеримент. Він катував іншого хлопчика, тому що заздрив увазі, яку отримав новенький.

— І що ви зробили? — не витримала Ніна.

— Пішов із цим до доктора Новака. Тоді він був єдиним, хто повірив би мені. Жертви Денні були надто нажахані, аби визнати, що він з ними робив, а малий обачно займався таким десь у ванній кімнаті, де не було камер. Доктор Новак сказав мені, що в Денні дисоціальний розлад особистості, який не лікується. Нам залишалося лише спробувати вберегти від нього решту дітей.

— Доктор Новак мав рацію, — втрутився Вейд, — цей розлад не лікується, але є терапія проти нього. Деякі люди з ДРО навчилися жити з ним і не завдавати болю іншим, але їм потрібна мотивація для змін. На жаль, чимало хворих не розуміють, чому вони мають завдавати собі такого клопоту. Люди з ДРО складають лише від одного до трьох відсотків загальної чисельності населення, проте у в'язницях їх від сорока до сімдесяти відсотків.

— Можливо, хтось із дисоціальних людей дає собі раду, — погодився Кехілл, — але не Денні. Доктор Новак сказав мені дещо, й цього я ніколи не забуду. Він сказав: неможливо видресирувати змію, але можна скористатися певними умовами й розвинути деякі її реакції. Саме так я відтоді думав

про Денні. Ми ніяк не могли полагодити його мізки, але могли спробувати розвинути кращу поведінку.

Ніні знадобилася хвилинка, щоб осягнути сказане: психіатр-куратор Денні Кріда порівняв його зі змією.

— Не знаю, що ви розслідуєте, крім смерті Томмі Кірка, — зізнався Кехілл, — але те, що я тут сиджу, свідчить: Денні накоїв значно більше. Скажіть мені, якщо я можу зробити ще щось, аби допомогти вам.

— Власне, ви вже це робите, — запевнив його Вейд. — Ми дуже цінуємо інформацію про його вдачу та підлітковий період, яку ви змогли надати.

— Якщо по правді, після того дня я тримався від Денні якомога далі. Він час від часу лиховісно вищирявся мені й підморгував, наче ми вдвох ділили якусь таємницю. Йому подобалося бачити, як я здригаюся, а іноді це траплялося. Скидалося на те, що йому подобалося лякати інших дітей, лякати мене, — вираз обличчя Кехілла знову став очужілим. — Варто мені про це подумати — шкіра досі береться сиротами.

— І як такий хлопець, як Томмі Кірк, міг потоваришувати з Денні Крідом? — Ніна не змогла приховати подиву.

— Дуже просто, — пояснив Кехілл. — Денні в кожному бачив або жертву, з якої можна знущатися, або корисний інструмент, яким можна маніпулювати. Томмі був на кілька років старший, тож Крід ніколи не вважав його об'єктом для насильства. Натомість використовував його. Висмоктав із нього все, як робив із усіма. А ще, думаю, Томмі міг узяти Денні під своє крило, бо повірив, що той постраждав через несправедливе

звинувачення. — Ніна не перебивала, тож чоловік пояснив свою думку: — Денні вмів бути чарівним, коли хотів.

— Чи можете ви розповісти нам ще щось про нього? — запитала дівчина.

— Будьте обережні, якщо він щось задумав, — сказав Кехілл. — Денні кмітливий і слизький мов слід равлика.

— Я пам'ятатиму про це, пане Кехілл, — запевнила Ніна. — Дякую за те, що прийшли. Ви неабияк допомогли нам.

— Що він накоїв? — вигляд у чоловіка був такий, наче насправді йому не хотілося чути відповідь.

Геррера не спіймалася на приманку.

— Називаймо його просто фігурантом справи, та й годі.

Кехілл підвівся з таким виразом обличчя, ніби підтвердилися його найгірші побоювання. Ніна з Вейдом провели його до дверей і рушили до штабу.

Геррера штовхнула двері й побачила, що Бакстон телефонує, а Перес перебирає свої нотатки. Її погляд упав на Брек з неприродно розпашілим обличчям і скуйовдженим волоссям. Вона сиділа перед своїм комп'ютерним терміналом щось набирала на клавіатурі, а Кент стояв поряд і вдивлявся в екран.

— Поки ви розмовляли з Кехіллом, я швиденько погуглила Кріда, — звернулася дівчина до Ніни.

Кент випростався.

— І результатів ціла купа.

Ніна нетерпляче очікувала підтвердження.

— І?

— В архіві знайшли статтю з газети «Арізона Дейлі Стар», — Брек почала читати з екрана: — «Прес-секретар поліції Тусона

кваліфікував смерть Дарлін Крід, новонародженої доньки Патриції та Стенлі Крідів як убивство. Дванадцятирічного сина подружжя, Деніеля, заарештували сьогодні вранці. Джерела в Офісі прокурора підтверджують дискусії про те, чи слід судити хлопця як дорослого».

Ніна стиснула щелепи. Не запитала в Кехілла, скільки років було Кріді, коли він уперше потрапив до того закладу.

— Коли вийшла стаття? — запитала вона.

— Першого березня тисяча дев'ятсот вісімдесят четвертого, — відповіла Брек. — Тут написано, що вбивство сталося напередодні.

Геррера подумки підрахувала.

— Тисяча дев'ятсот вісімдесят четвертий був високосний, тож...

— Убивство він скоїв двадцять дев'ятого лютого, — очі Вейда зробилися майже чорними. — Гадаю, ми знайшли початковий момент, — він погладив підборіддя, — а тепер пошукаємо каталізатор стресу.

— Дванадцять років, — Брек похитала головою, — чорт забирай.

— Є чимало прикладів, коли ще молодші діти скоювали навмисне вбивство, — озвався Кент. — Таке трапляється нечасто, та це однозначно не щось нечуване.

— Заждіть-но, — Ніна спробувала поглянути на події в ретроспективі. — А коли саме сталося вбивство з самогубством батьків Деніеля Кріда?

Брек побарабанила по клавіатурі й відповіла:

— Двадцять дев'ятого лютого тисяча дев'ятсот вісімдесят восьмого.

Знову двадцять дев'яте лютого. Черговий фрагмент головоломки став на місце.

— Наступний високосний рік був тисяча дев'ятсот дев'яносто другий, — нагадала Ніна, — рік «Справи Йорони». Крідові тоді було двадцять років.

— І всі ці вбивства відбувалися не просто у високосні роки, а саме двадцять дев'ятого лютого, — додав Кент. — Між ними рівно по чотири роки.

— І всі до одного привели нас до сьогоднішнього дня, — додав Бакстон.

Він завершив свій телефонний дзвінок і приєднався до обговорення. Перес теж відклав свою роботу й дослухався.

— Де зараз Крід? — запитала Ніна. — Є інформація про його злочини в дорослому віці?

Брек відкрила чергову вкладку й проскролила екран донизу. Її світло-руді брови насупилися, дівчина клацнула, відкрила ще одну вкладку. А тоді ще одну.

— Що сталося? — Геррера почала хвилюватися.

— Я заходжу в глухий кут. Про нього немає записів після виходу з виправного закладу для неповнолітніх, по тому, як йому виповнилося вісімнадцять, — дівчина обвела колег поглядом. — Деніель Крід — примара.

Розділ 39

Ніна взялася руками в боки.

— Мусить бути якийсь спосіб, щоб знайти Кріда. Що з ним сталося після виходу з виправного закладу? Він мусив якось заробляти собі на життя. Родичі йому стовідсотково не збиралися допомагати.

— Зажди, — перебив її Вейд, — Кехілл сказав, що Кірк знаходив своїм друзякам роботу в «Джекстон Сек'юріті»... А Крід був одним із них. Можемо почати звідти.

Бакстон збадьорився.

— Я бачив рекламу «Джекстон Сек'юріті». У них є представництва по цілій країні.

Перес обійшов стіл, наблизився до групи.

— Я бачив їхню філію у Феніксі, в старому місті. Це новий будинок, із якого видно канали.

— Їхній сайт, — після швидкого пошуку в інтернеті оголосила Брек. — Вони встановлюють системи сигналізації. Стверджують, що мають двісті тисяч корпоративних і приватних клієнтів від узбережжя до узбережжя.

— Ось, — Ніна тицьнула пальцем в екран, — погляньте на емблему внизу сторінки.

Вейд підійшов ближче й примружився.

— «Джекстон» стовідсоткова дочірня компанія «Рубрик-Нерухомість, інкорпорейтед».

Ніна всміхнулася.

— Бах!

— І в цих двох компаній спільна клієнтська база? — перепитав Бакстон.

Вони зачекали дві нескінченні хвилини, поки Брек відкривала звіти у справі з місця злочину, скоєного двадцять вісім років тому.

— Мені вдалося підтвердити встановлення системи сигналізації від «Джекстон» у чотирьох із восьми випадків. Єдиний будинок, про який нам нічого не відомо, — місце злочину з першої справи, — вона завагалася на мить, уникаючи Ніниного погляду, й додала: — Зі «Справи Йорони».

— Перес може цим займатися, — запропонувала Геррера, надто зосереджена на знайденому рушієві справи, аби відволікатися на її останні слова. — Можливо, відповідальний за неї детектив нічого не записав про це або не запитував.

Детектив О'Мейллі відволікався під час того розслідування.

Перес дістав свій смартфон.

— У мене є телефон О'Мейллі. Надішлю йому повідомлення.

— А я додам це до списку запитань агентам з інших міст, — пообіцяв Кент.

Ніна хотіла знайти обхідний шлях. Те, що виведе на гарячий слід.

— Чи можемо зв'язатися з відділом кадрів «Джекстон Сек'юриті» й попросити підтвердження, що Крід працює на них?

— У відділі кадрів такої великої компанії можуть не погодитися на співпрацю, — зауважив Бакстон. — І щонайменше забажають знати, чому ми розпитуємо.

— Це має бути простий запит, — наполягала Ніна. — Нам не доведеться витратити час на отримання ордера. Якщо вони не

бажатимуть співпрацювати, ніхто їх не змусить, але ми не пояснюватимемо причин.

— А що, як він там працює, і з відділу кадрів йому повідомлять, що ми ним цікавилися? — припустив Кент.

— Якщо Брек не може знайти жодного його сліду, велетенські шанси, що він там більше не працює, — визнала Ніна. — Дідько, людині з таким психічним здоров'ям із роками могло погіршати. Можливо, він покинув роботу й тепер живе відлюдником та підіймається на поверхню лише раз на чотири роки.

Кент здавався розгубленим.

— Гадаєш, він там більше не працює? Тоді навіщо запитувати про нього?

— Тому що «Джекстон» — наша єдина стартова точка просто зараз, — пояснила Геррера. — Якщо вони підтвердять його працевлаштування у вісімнадцять, можемо попросити ордер на доступ до їхніх записів і отримати адресу, дату народження та номер соціального страхування, — дівчина підборіддям кивнула в бік Келлі. — А з такою інформацією його легко буде відслідкувати.

Бакстон обернувся до Брек, яка так само горбилася над клавіатурою.

— Тобі щось вдалося знайти?

— Я проганяю його під офіційним ім'ям, користуючись віком, але Геррера має рацію. Дата народження та соціальний номер чудово допомогли б. Намагаюся витягнути це із записів, але ж суд стосувався неповнолітнього, тому перед нами постає чергова перешкода.

— У мене є інша ідея, — втрутилася Ніна. — Можемо зателефонувати на їхній звичний номер і попросити Кріда. Тоді не доведеться діяти через відділ кадрів із офіційним запитом від ФБР. Просто пересічна людина хоче зв'язатися з кимось із компанії. Це не порушує нічийх прав, і нам не потрібно просити жодних дозволів на розмову.

— А якщо він там, і вони з'єднають з ним? — запитав Бакстон.

— Покладемо слухавку і складемо стратегію допиту, — Ніна знизала плечима. — Принаймні знатимемо, де він.

Вейд погладив підборіддя.

— Якщо ми не збираємося робити нічого, просто запитати про нього — це має бути неофіційно.

По тривалій паузі Бакстон обернувся до Ніни.

— Уперед.

Вона дістала свій телефон і погуглила компанію, а потім її філію у Феніксі. Натиснула на екран, щоб зателефонувати й торкнулася іконки гучномовця, аби всі могли чути розмову. Після п'ятого дзвінка відповіли дівочим голосом:

— «Джекстон Сек'юріті», — дівчині мало б бути не більше двадцяти й у голосі звучала відверта нудьга.

Ніна озвалася життєрадісно, навіть легковажно:

— Чи не могли б ви з'єднати мене з Деніелем Крідом?

— З ким?

— Із Деніелем Крідом. Здається, він працює у філії Фенікса.

— Зачекайте сек., — гучне плямкання; дівчина жувала гумку. Пауза тривала доволі довго. — У нас тут немає нікого з таким іменем.

Ніна спробувала інший підхід:

— А можете подивитися, чи не працює він в іншому офісі? У Флегстеффі чи Тусоні? Або навіть у іншому штаті?

— Не зна'.

— Ви не знаєте, чи працює він в іншій філії? Чи ви не знаєте, як це перевірити?

— І те, й те, — знову плямкання. — Слухайте, я тут тіки третій день.

— А можете дізнатися, чи можна перевірити це у вашій системі?

— Як?

Ніна насилу стрималася.

— Може... запитати у когось, хто там довше працює?

— Повисіть, — операторка втомлено зітхнула, перш ніж перевести їхній дзвінок на утримання.

Вони чекали цілу хвилину. Брек і далі вела комп'ютерні пошуки, Перес дістав із невеличкого холодильника в кутку пляшку води, а Вейд радився про щось із Кентом і Бакстоном. Ніна майже здалася й готова була від'їднатися, коли на лінії почувся лункий чоловічий голос.

— Це Клей Фордж, директор філії Фенікса. Чим я можу вам допомогти?

Ніна знову перемкнулася на ввічливість.

— Я намагалася з'єднатися з одним із ваших працівників, але не впевнена, в якій саме філії він працює. Чи можна якось дізнатися?

— Авжеж, — запевнив Фордж, — у мене є доступ до загальної бази працівників. Із ким ви намагаєтеся зв'язатися.

— Із Деніелем Крідом.

Почулося клацання клавіатури, й чоловік відповів:

— Згідно з нашими записами, у «Джекстон Сек'юріті» ніколи не працювала людина з таким іменем.

— Справді? Я познайомилася з ним лише вчора ввечері. Запевняв, що він — велике цабе у вашому відділі продажів, — Ніна перейшла на тон розчарованої жінки, яку знову обдурич чоловік з не надто шляхетною метою. — Подумала, що все це занадто гарно звучить, аби бути правдою.

Директор додав у відповідь нотку співчуття:

— Складно дізнатися, кому можна вірити, пані...

Він затнувся, й Геррера не закінчила за нього речення.

— Дякую за ваш час, пане Фордж. Ви неабияк мені допомогли.

Вона від'єдналася й подивилася на команду.

— Якщо Крід ніколи не працював на «Джекстон», і Брек не може знайти жодного його сліду деінде — чим він займався відтоді, як йому виповнилося вісімнадцять?

— Маєш на увазі, крім того, що вбивав людей? — виправила її Келлі.

Вейд замислився.

— Можливо, нам слід припустити, що Крід не є невсубом.

П'ять пар очей втупилися в нього. Він підняв руку, ніби для захисту.

— Гаразд-гаразд... це мусить бути Крід. Більше ніхто так ідеально не збігався з профілем.

— Чому ми не можемо його знайти? — запитав Бакстон. — Обміркуймо варіанти. Як людина може зникнути?

— Він не помер, — відповіла Ніна. — Він десятиліттями активно полював на цілі родини. Можливо, весь час переїжджає.

Брек помотала головою, струснула довгими рудими кучерями.

— Навіть якщо він переїхав, я б десь знайшла його слід.

Геррера замислилася над власною історією. Вона офіційно змінила ім'я у сімнадцять, підвела жирну риску піз минулим і обрала новий курс. Той день, коли вийшла із зали суду як Ніна Геррера, став її новим стартом. Можливо, Крід зробив те саме.

Дівчина звернулася до колег.

— Подумайте, через що він пройшов після виправного закладу. Його рідні померли. Далекі родичі не хотіли мати з ним нічого спільного. Він став парією для суспільства. Йому потрібне було перезавантаження.

— Хочеш сказати, він став іншою людиною? — запитав Кент.

Усі тут знали її історію.

— Саме так було зі мною.

Бакстон насупився.

— Якби у нас була точна дата його народження та номер соціального страхування, Брек змогла б знайти докази офіційної зміни імені.

Келлі не здавалася збентеженою.

— Дайте-но мені перевірити документи окружного суду в Тусоні того року, коли йому виповнилося вісімнадцять, і подивимося, чи подавав хтось запит на офіційну зміну імені. Якщо він подавав документи до іншої інстанції, це не допоможе, але нам може поталанити.

Бакстон опустив погляд на свої записи.

— Поки агентка Брек це перевірятиме, обміркуймо наступні кроки.

— Детектив О'Мейллі щойно відповів на моє повідомлення, — Перес дістав телефон. — Каже, що в будинку Веґа була встановлена сигналізація... Скидається на те, що попереднього власника двічі грабували. Якщо вірити О'Мейллі, Марія та Віктор не активували сигналізацію, після придбання житла. Була це «Джекстон» чи ні, детектив не знає.

— Ми знову повертаємося до того, що родини жертв переїздили й мали сигналізацію, — втрутився Кент. — У цьому щось є.

— Ось тому ж я й була впевнена, що Крід працює на «Джекстон», — мовила Ніна. — Зв'язків забагато для того, аби це виявилось збігом.

Усі замовкли, кожен поринув у роздуми.

За кілька хвилин Брек вдарила кулаком по столі.

— Джекпот! — обличчя в неї світилося від захвату. — У мене є запит до окружного Суду Піми щодо офіційної зміни імені Деніеля Кріда.

Команда з'юрмилася навколо неї.

— У записах буде його дата народження і соціальний номер, — сказала Брек. — Так мені вдасться відслідкувати його, — вона клацнула на відсканований документ. — Святе лайно.

Ніна глянула на миготливий курсор і відчула викид адреналіну. Озирнулася через плече на Вейда, який застиг у неї за спиною.

— Його день народження, — дівчина вказала на екран, — двадцять дев'яте лютого.

— Бінго! — тихо вигукнув Джеффрі.

Це вже був справжній поступ.

— І як тепер звуть Кріда? — не витримала Ніна.

Брек прокрутила екран донизу, застигла й гучно втягнула повітря.

— Що? — в один голос вигукнули Ніна з Вейдом.

Келлі перевела погляд на Ніну.

— Клей Фордж, — видихнула вона.

Розділ 40

Клей Фордж поклав слухавку. Час утілювати в життя запасний план. Він витягнув шухляду й понишпорив у пошуках резервної фальшивої посвідки. Порізав палець об ніж для паперу.

Клей вилаявся, відсмикнув руку. На шкірі виступила велика червона крапля. Він посмоктав пучку; запах і смак крові підняв не поверхню давній, надійно захований спогад. Йому виповнилося шістнадцять. Малого гівнюка, який скорчився на мокрих кахлях, слід було провчити.

У пам'яті зринув образ — він усією вагою притиснув хлопчача до підлоги, підніс руку для чергового удару кісточками пальців. Малий боягуз заверещав. Двері рвучко розчахнулися, гупнули об стіну, до хлопчачої ванної кімнати ввірвався пан Кехілл.

— Що, з біса, ти коїш? — обличчя в пана Кехілла було рожеве мов свиняча дупа.

Малий придурок надригався від плачу.

— Я захищався, — Денні заздалегідь приготував історію, — він на мене накинувся.

Наставник перевів погляд на другого хлопчину.

— Це правда?

Той перестав кричати, але не відповів.

Денні відвернувся від пана Кехілла, зазирнув прямісінько в нажахані очі малого й ледь ворухнув губами: «так».

— Ну? — перепитав наставник.

— Е-е-е... так, — нарешті вичавив із себе малий.

Пан Кехілл розтягнув їх і відіслав малого до медкабінету. Глянув своїми химерними, вицвілими очима в обличчя Денні:

— Ходи зі мною.

Той знав, що це запрошення не на вечірку-сюрприз з нагоди дня народження. Ніхто все одно не пам'ятав, що в нього сьогодні саме такий день. Його це влаштовувало. Цікаво, чи купився пан Кехілл на його заяву про самозахист? І що станеться, коли ні? Напевне, йому на тиждень заборонять дивитися телевізор. А якщо він зламав малому пройди носа, то, можливо, на місяць.

Пан Кехілл завів його до кабінету й зачинив двері.

Денні обернувся й побачив доктора Новака, штатного мозкоправа, який уже зручно влаштувався в кутку. Якщо цей псих Новак тут, то Кехілл, напевно, шукав Денні, коли почув гамір у ванній. Щось відбувалося.

Він згорбився на стільці, схрестив руки на грудях і обвів обох чоловіків поглядом, який мав повідомити їм, куди мають іти.

Кехілл зітхнув і розчесав пальцями волосся.

— Мені слід було знову ізолювати тебе від решти, але обставини склалися так, що нинішню подію доведеться залишити без уваги.

Він випростався.

— Які обставини?

Ініціативу перебрав на себе Новак:

— Немає простого способу повідомлення таких новин, тож не ходитиму околяса.

— Ну? — Денні ненавидів ці зволікання. Вагання — знак нерішучості. Або слабкості.

— Твої батьки сьогодні вранці загинули, — тихо повідомив Новак.

Він не відразу осягнув ці слова.

— Це була автомобільна аварія чи щось таке?

— Ширитимуться чутки, — відповів Новак. — Упевнений, незабаром ти почуєш про це.

Знову невпевненість. Денні зціпив зуби.

— Почую що?

Доктор нарешті зустрівся з ним поглядом.

— Побоююся, що твоя мати вбила твого батька, а потім укоротила собі віку.

Він застиг, на мить приголомшений, намагався переварити інформацію. Новак спробував наблизитися й простягнув руку, ніби збирався взяти за плече.

— Не торкайся до мене, бляха.

Рука відсмикнулася мов обпечена.

Денні зосередив погляд на мозкоправові, який вочевидь вирішив повідомити йому ще щось.

— Як саме сука це зробила?

— Твоя матір, — виправив його Новак.

— Су-ка, — він підкреслив кожен склад, аби додати виразності.

Доктор вів далі, ніби й не чув.

— Твоя матір скористалася револьвером, який, мабуть, уже давно купив батько.

Він пам'ятав ту пушку. Батько зберігав її в тумбочці біля ліжка.

Спробував отримати пояснення:

— Вона випадково застрелила його, а тоді наклала на себе руки через відчуття провини?

— Е-е-е, ні, — Новак знову відвернув погляд, — вона залишила записку з поясненням.

І тоді він здогадався.

— Можу вгадати, що там було написано.

Це, здавалося, здивувало доктора.

— Можеш?

— Сьогодні двадцять дев'яте лютого, — пояснив Денні, — й це нарешті штовхнуло суку за межу.

— Не розумію, — зізнався Новак.

— Тоді ти або хріновий мозкоправ, або не завдаєш собі клопоту читати чийсь справи, — кинув хлопець. — Двадцять дев'ятого лютого рівно чотири роки тому померла моя сестра.

Чоловіки багатозначно презирнулися.

Новак відкашлявся.

— Я розумію, як це засмутило твою матір, вона...

— Суча записка звинувачуватиме в усьому мене. Звинувачуватиме мене в її вчинках.

— Ну, на тобі теж лежить певна відповідальність, — заспокійливим тоном нагадав Новак. — Тобі слід навчитися відповідати за свої вчинки. Це частина процесу...

— Мої вчинки? — він скочив на рівні. — Не мій вчинок, а нещасний випадок.

— Суд вирішив інакше, — доктор знову підвівся йому назустріч.

— І тому я тут. Мені ніхто не вірить.

Кехілл і собі скочив зі стільця; колір його обличчя змінився з рожевого на червоний.

— Ти більш ніж десять хвилин притискав подушку до обличчя новонародженої дитини. Це не нещасний випадок.

Він не слухатиме це суб'єктивне лайно.

— Мені було дванадцять!

— Достатньо дорослий, або розуміти, що коїш! — не стримався Кехілл. — Як і просто зараз, коли ти вибивав душу з того хлопчини у ванній. Ти влаштував йому показову розправу.

Він мало не вищирився. Принаймні хтось догнав, чого хотів Денні.

— У цьому вся проблема, — додав Новак. — Ти ніколи не брав на себе відповідальність за те, що робив. Якби ти просто зізнався...

— І що тоді? Дозвольте мені забратися звідси? — Денні підняв руки. — Хочете зізнання? Гарзд. Я вбив свою сестричку наступного дня після її народження.

Так довго стримувані слова полилися з нього гарячковим потоком.

— Як тільки я залишився з нею сам аж на десять хвилин, я тримав ту подушечку, аж поки вона не перестала звиватися. А тоді почекав ще трохи, аби переконатися, що вона таки здохла, — він підійшов до Новака так близько, що відчув запах кави у його подихові, — ось. Тепер задоволені?

— Ні, — доктор сплотнів. — Ні, не задоволений.

Поколювання в пучці повернуло Форджа з минулого до сьогодення, й він пожбурих ніж у відчинену шухляду. То був перший і єдиний раз, коли він у чомусь зізнався. І більше ніколи не повторить цієї помилки.

Утім, слова, якими він звернувся до Новака й Кехілла, дали свій результат. Відтоді вони трималися подалі від нього. І всі інші дітлахи в центрі теж його боялися. Вони були вівцями: щосили притискалися одне до одного, шукали захисту від вовка в своїй отарі.

Завдяки сучій передсмертній записці його боялася навіть рідня. За два роки по тій розмові його випустили, й далекі родичі дали зрозуміти: йому краще не наближатися. Решта персоналу не чули, що він сказав Кехіллу й Новаку, і Денні користувався своїм новим статусом сироти для власного зиску, грав на їхньому співчутті. Іноді, коли кортіло отримати якісь надзвичайні привілеї, навіть витискав із себе сльозу. Виправний заклад став його тренувальним майданчиком, і він навчився всього, що хотів знати й уміти.

Саме того дня він узявся складати плани на майбутнє. Плани, що, як він щойно збагнув, поламала примха долі.

Рука наткнулася на гаманець з фальшивою посвідкою. Дістав його з шухляди, підвівся й запхав до кишені. Гінчаки взяли його слід. Вони вже шкрябалися під його дверима, та досі він на крок їх випереджав.

Фордж узяв слухавку й натиснув кнопку, щоб з'єднатися з безмозкою операторкою у фойє.

Нарешті вона відповіла.

— Еммо, відповідай на мої дзвінки. Я на тиждень-два їду з міста, — розпорядився він.

— А пані Гарнер займатиметься вашими...

— Так, під час моєї відсутності скеровуй усіх до неї.

Він схопив серветку, щоб зупинити кров, яка знову виступила з пальця, тоді дістав зі свого набору флакон і ганчірку та ретельно витер усі поверхні. Задоволений роботою, схопив кейс і вийшов з кабінету, можливо, востаннє.

Фордж і гадки не мав, як саме опинився на мушці у федералів, але тішився тим, що кілька днів тому переїхав до готелю під іншим іменем. Доведеться додати до свого маскування ще кілька шарів. У нього досі були переваги, про які вони не здогадувалися, й він збирався сповна цим скористатися.

Фаза друга: викинути ФБР з їхньої гри.

Розділ 41

Ніну накрило хвилею жаху.

— Ти хочеш сказати, що Деніель Крід змінив ім'я на Клей Фордж?

Брек аж мову відібрало; вона лише кивнула.

Ніна обвела поглядом команду: зрозуміла, якої величезної помилки припустилася. Що вона накоїла?

Перш ніж дівчині вдалося сформулювати вибачення, озвався Бакстон.

— Агентко Герреро, дзвінок зробила ти, але це було моє рішення. І вся провина лежить на мені.

— Але це я тиснула, сер.

— Ми всі хотіли домогтися поступу в розслідуванні, — озвався Кент. — Послухайте, в армії мене перш за все навчили, що посеред бою не марнують часу розмірковування, з чого почалася війна. Спершу бийся, аналізуватимеш потім.

— Він має рацію, — погодився Вейд. — Реальність така, що Форджеві відомо: хтось телефонував йому на роботу, аби розпитати про Деніеля Кріда, й назвав його справжнє ім'я. Зараз можна припустити, що він убив Томаса Кірка, отже, знає, що ми встановили цей зв'язок.

— А після дзвінка він, мабуть, гадатиме, що нам ще не відоме його нове ім'я, — підказав Кент, — але підозрюватиме, що ми невдовзі довідаємося про зміну імені.

— І знатиме, що його час спливає, — додала Ніна. — Як він реагуватиме?

— Людина з такою особистістю захоче тримати все під контролем, а він відчуває, що пастка стискається, — відповів Вейд. — Убивство Кірка підтвердило, що він відчув загрозу та готовий вийти за межі власної моделі. А це експоненційно підсилить його почуття.

— А ми щойно засвітили свої карти, — вів далі Кент. — Він уже, напевно, забіг далеко. Я б саме так і зробив.

— Чи слід мені попросити патрульних зазирнути до нього в офіс? — Перес звернувся до Бакстона. — Там менш ніж за п'ять хвилин можуть бути наші люди.

— Ні, — без вагань відмовився Бакстон. — Офіційно нам бракує підстав для його затримання. Та й ордера нема. Поквапливий арешт — чи навіть контакт із поліцією — і ціле розслідування скомпрометоване.

— Мені доводилося тягати на допити підозрюваних зі значно меншими підставами, — зізнався Перес.

Але Бакстон був непохитний.

— Пан Фордж може бути відповідальний за вбивства у Феніксі, але багато інших смертей сталися в інших містах по цілій країні. Нам слід скористатися всіма запобіжними заходами й оформити справу так, аби витримала перевірку в будь-якій інстанції.

Вираз обличчя детектива свідчив про готовність сперечатися, але він передумав.

— Дасте мені знати, якщо зміните думку, — кинув він. — Вікно можливостей зачиняється швидко... якщо досі не зачинене.

— Я знайшла його домашню адресу в Месі, — зі свого місця перед комп'ютером гукнула Брек. — Це передмістя Фенікса. Зараз завантажую його світлину з водійського посвідчення.

— Голосую за те, щоб негайно поїхати до Меси й навідати його, — запропонувала Ніна.— Якщо він уже заворушився, не хочу давати йому ще більше часу на втечу, поки ми записуватимемо свідчення та полюватимемо на федерального суддю.

— Підтримую Герреру, — озвався Кент. — Якщо він удома, спробуємо поговорити. Якщо його немає або він відмовиться розмовляти, можливо, вдасться дізнатися щось від сусідів.

— Ненавиджу думку, що він утече з міста й ми навіть не встигнемо встановити контакт, — додав Вейд. — Цьому чоловікові майже тридцять років вдавалося прослизати крізь усі тріщини в системі.

Бакстон підняв руку.

— Для цього потрібні планування й підготовка, — нагадав він. — Ми не можемо просто вискочити й мчати за тим чоловіком.

— Нам необхідно якомога швидше простежити за ним, — попередила Ніна. — Чому б не попросити команду порятунку заручників відділу Фенікса наглянути за будинком, поки ми не отримаємо ордера?

Центральний штаб команди порятунку заручників розташовувався в академії ФБР у Квантіко, але мав свої групи в кожному місцевому відділі по цілій країні. Попри назву, команду залучали до справ з різноманітних причин винятково з необхідністю розвідки.

— Мені це подобається, — похвалив Ніну Кент. — Фордж, мабуть, зараз прямує додому, готовий спакувати манатки й утекти. Навіть не наближаючись до нього, команда з порятунку заручників може простежити за його пересуванням.

— Я пришвидшу процес, — Бакстон дістав телефон.

Поки начальник бурмотів щось у слухавку, Брек вивела зображення зі свого комп'ютера на великий екран. Ніна побачила збільшене водійське посвідчення для Арізони. Уважно роздивилася фотографію. Нібито сподівалася побачити щось демонічне. Натомість виявила привабливого чоловіка. Про його внутрішню зіпсутість свідчили тільки очі. Дівчина пригадала слова Кехілла й у душі погодилася з ним — очі холодні, байдужі. Без крихітки тепла. Зміїні.

— Він високосник, — промовив Вейд, не звертаючись ні до кого конкретно.

Ніна перевела на нього погляд.

— Перепрошую?

— Так називають дітей, народжених двадцять дев'ятого лютого, — пояснив профайлер. — Іноді їх ще називають вискочками.

Ніна пригадала, що Брек повідомила їм дату народження Форжа, коли знайшла запит на зміну імені. Це був черговий зв'язок із убивствами, проте команді ще не вдалося довідатися, який у цьому криється сенс.

— То чому злочини Форджа щоразу припадають на день народження? — запитала вона.

У тиші, що запала після цих слів, її раптом блискавкою протнув здогад: — Кехілл казав, що його батьки померли, коли

йому було шістнадцять, але, мабуть, забув, що вбивство із самогубством сталося просто на його день народження. Двадцять дев'яте лютого випадає раз на чотири роки, тому...

— Його мати вбила батька двадцять дев'ятого лютого, — перебив Кент. — Число шістнадцять кратне чотирьом.

Вейд обернувся до Брек.

— Ти казала, Фордж убив свою новонароджену сестру, коли йому було дванадцять, правда?

Дівчина кивнула.

— Двадцять дев'ятого лютого.

— На свій дванадцятий день народження, — повторив Вейд. — Мусить бути якийсь стрес-чинник, каталізатор, що змусив його вбити сестричку саме того дня.

Поки профайлер поринав у психологію злочину, Ніна знову зосередилася на ретроспективі.

— А на наступний день народження Форджа, який припав на двадцять дев'яте лютого, його мати вбила батька, — вона крокувала кімнатою, одноманітні рухи допомагали розмірковувати вголос. — Це стало початком моделі, адже наступного двадцять дев'ятого лютого, коли Форджу виповнилося двадцять, він убив родину Веґа.

— І відтоді це повторювалося, — додав Кент.

— Нам слід радіти, що він високосник, — зауважила Брек, — інакше вбивав би чийсь родину щороку й ми мали б значно більше жертв.

Бакстон закінчив розмову, кинув погляд на екран і звернувся до групи:

— Команда з порятунку заручників виїде до будинку Форджа за кілька хвилин. Вони будуть у цивільному. Я проінструктував їх: спостерігати, але не наближатися до підозрюваного.

Ніна прагнула надійних доказів, необхідних для того, щоб клацнути кайданками на руках Форджа.

— Я хочу отримати ордер і взяти у нього мазок із рота, щоб порівняти ДНК із невідомим зразком, знайденим на місці злочину в будинку родини Веґа, — вона на мить замислилася. — А ще хочу обшукати його будинок і перевірити, чи немає там кросівок Nike, таких, як ті, що побували на двох останніх місцях злочину.

— Ми суворо дотримуватимемося букви закону, — повторив свої настанови Бакстон. — Копатимемо, поки не назбираємо достатньо доказів для ордера на обшук. А ордер на обшук дасть нам свідчення, необхідні для ордера на арешт, — він роззирнувся кабінетом. — Пані та панове, у нас є підозрюваний, — накази так і посипалися. Спершу для Брек: — Я хочу дізнатися про Клея Форджа все можливе від підгузків до розлучень.

Він обернувся до Кента:

— Зв'яжіться з усіма агентами в інших містах, які знову відкрили старі справи, повідомте новини. Нехай перевірять, чи вплине ім'я Форджа в поліційних протоколах, можливо, його з якихось причин допитували. А ще подивіться, чи вдасться знайти докази його перебування в усіх містах незадовго до вбивств. Бронювання готелів, оренда автомобілів, квитки на літаки, штрафи за порушення правил дорожнього руху, арешти за незначні правопорушення, — чоловік помахав рукою в

повітрі, — що завгодно. Якась частина цієї інформації буде доволі старою, її не вдаватиметься відслідкувати, але докладіть усіх зусиль.

— Нам слід так само уважно перевірити попередні місяці, — припустив Кент. — Він міг подорожувати до обраних місць заздалегідь, аби все там рознюхати. Злочини базувалися на ретельних пошуках і плануванні. Йому необхідно було познайомитися з районом, де все мало відбутися, а ще — з процедурами місцевої поліції, адже вони різняться від штату до штату.

— Погоджуюся, — кивнув Бакстон.

Брек насупилася.

— Я думаю, чи підтвердить історія місцезнаходження на телефоні перебування Форджа двадцять дев'ятого лютого неподалік будинку Дойлів... Або за кілька тижнів до того, якщо він за ними спостерігав.

Ніні знайомий був цей шлях. Юридичні перешкоди складно подолати.

— Ми можемо відслідкувати його нещодавні пересування, скориставшись даними з автівки та телефона, але доведеться заповнювати окрему форму для отримання інформації з цих носіїв.

ФБР могло відслідкувати місцеперебування підозрюваного за допомогою GPS-даних із телефону чи автомобіля, перевірити його банківську активність, аби довідатися, де й коли він мав доступ до коштів або користувався кредитками. З Бюро могли також розіслати орієнтування всім постам, аби поліція по цілій

країні шукала втікача. Фордж раптом виявить, що не може ні з ким зв'язатися, купити щось або пересуватися країною.

Проте таке суттєве обмеження чиеїсь свободи означало також порушення конституційних прав, отже, з точки зору юристів тут зависока планка. Доведеться записувати свої свідчення, підкреслювати ймовірні підстави для арешту Форджа, та, зрештою, звинуватити його у вбивстві. Впоравшись із цим складним завданням, вони муситимуть надати свідчення й переконати суддю, щоб він підписав ордер. А для повної перевірки всіх варіантів, що спадали на думку Брек, знадобляться окремі форма й ордер на обшук.

— Усе, що ми маємо, — другорядне, — поскаржилася Ніна. — Нема нічого, що безпосередньо пов'язувало б його з певним місцем злочину.

Вони опинилися в ситуації з «Пастки-22»^[40], якої страшенно боявся будь-який офіцер правоохоронних органів. Їм потрібні докази для отримання ордера, але без ордера неможливо зібрати докази.

Брек змінила тактику.

— До речі, я про доступ до інформації. Коли невсубом був Томас Кірк, ми мали теорію, нібито він для пошуку потенційних жертв користувався базою даних «Рубрик-Нерухомість». Адже його компанія була пов'язана з продажами будинків. То як щодо Клея Форджа? Як саме він обирав родини жертв?

Чудове запитання.

Брек вела далі:

— Згідно з профілем Форджа у LinkedIn, він працює на «Джекстон Сек'юріті» з вісімнадцяти років. Вона вказала на великий настінний екран, де світлина з водійського посвідчення після клацання мишки змінилася його фотографією з LinkedIn. — А тепер він опинився на посаді директора з продажів філії Фенікса.

— Продажі, — повторив Вейд, — як я й думав. Поб'юся об зклад, у цьому він теж з біса талановитий.

— Компанія, що працює по цілій країні, на кшталт «Джекстон» мусила б мати спільну базу даних з усіма офісами, — зауважила Ніна. — Фордж міг розпочинати свої пошуки просто з власного кабінету.

— Це могло би пояснити, як саме він знешкодив сигналізацію в будинку Дойлів, — погодилася Брек. — Він знається на електроніці. Можливо, навіть здогадався, як отримати доступ до вже встановленої системи сигналізації, аби спостерігати за людьми всередині. Він знав, коли вони вдома, хто присутній і коли вони засинають.

Кент почервонів.

— У мене є сигналізація. Думка про те, що хтось хакне її, аби слідкувати за мною, мені не до вподоби.

— Мені це теж не до вподоби, — втрутився Бакстон, — проте це чимало може пояснити.

У Ніни теж була сигналізація, плюс резервна система — галаслива вісімнадцятирічна дівчинка-геній з хибним уявленням про чужі особисті кордони, яка слідкувала за ситуацією із сусідньої квартири.

— Фордж розпочав із встановлення сигналізації. Пізніше він зрозумів, що може заробити більше на продажах, адже зроду має до цього хист.

— А це підводить нас до іншого пункту, — додала Брек. — Якщо хочемо довести, що Фордж мав доступ до бази даних та, ймовірно, до систем спостереження, потрібно мати дозвіл на перегляд файлів «Джекстон».

— Поки що ми до цього не дійшли, — заперечив Вейд. — Я все одно хотів би почати з допиту без утримання під вартою, аби перевірити, чи вдасться нам просунутися далі половиною поля суперника, перш ніж звернемося до судді.

Бакстон похитав головою.

— Ми не можемо виходити за межі. Кілька хвилин тому я назвав Форджа підозрюваним. Зараз він уже не просто фігурант справи. Поговоримо з ним, коли справа надійно триматиметься купи.

Бос перестраховувався. Для допиту без утримання під вартою довелося б від початку підкреслювати, що співрозмовник може будь-якої миті піти. Це юридичний танець, а Бакстон хотів переконатися, що наступний крок не виявиться хибним. Тож Форджа вони допитають, коли матимуть все, що свідчитиме проти нього.

Він обернувся і вичікувально подивився на Брек.

— Що ще в тебе є з особистого життя Форджа?

— Чотири роки тому він розлучився, — відповіла Келлі. — Його колишню дружину звать Гейл Гоув. Вона на десять років молодша за нього. Залишила йому будинок у Месі та переїхала

до Скоттсдейла. Здається, знову вийшла заміж, а от Фордж залишився самотнім.

— Цікаво, що нам може розповісти пані Гоув, — замислено сказав Вейд. — Нам слід і до неї завітати.

— Віддаю це завдання тобі. І візьмеш із собою агентку Герреру. — Він подивився на решту. — Поки вони розмовлятимуть із колишньою дружиною пана Форджа, ви зазирнете під кожну диванну подушку та переконаєтеся, що нам вдасться знайти достатньо підстав, аби подати запит. Коли ці двоє повернуться, проведемо нараду, заповнимо пробіли у профілі та якнайкраще оформимо справу.

Ніна взяла свою сумку й повернулася до Джеффрі.

— Розмова з тією, що колись ділила ліжко й домівку з безжальним серійним убивцею, буде... інформативною.

— Я вже не раз це проходив, — заспокоїв її профайлер. — Кожна розмова викликала зачудування, але ніколи не дивувала.

Розділ 42

За тридцять хвилин Ніна з Вейдом сиділи у блискучій сучасній кухні Гейл Гоув. Гейл, висока білявка з поставою балерини, рухалася мов наляканий кролик. Запросила їх до просторого будинку в стилі модерн середини століття, який уже два роки ділила з новим чоловіком.

Подала гостям по пляшці французької газованої води з холодильника під кухонною стійкою і сіла на вільний стілець за столом.

— Добре, що мого чоловіка немає вдома, — сказала жінка. — Він засмучується щоразу, коли я згадую про Клея.

— Засмучується? — Ніна подумала: чи не вскочила Гейл до чергового невдалого шлюбу. — Що ви маєте на увазі?

— Не те, що ви подумали, — жінка вловила занепокоєння в Ніниному голосі. — Він не б'є мене й нічого такого. Він просто... ну, я розповідала йому історії про своє життя з Клеєм. Не надто гарні історії. Після розлучення я проходжу психотерапію.

Чотири роки терапії! Отже, Гейл мала над чим попрацювати.

— Чи не хотіли б ви поділитися якимись із цих історій? — запитала Ніна.

Гейл здригнулася.

— Ні, якщо це означає, що я повинна свідчити проти нього чи щось таке.

— Отже, він скоював злочини, про які вам відомо? — Геррера насторожилася.

— Ой, усе пішло кудись не туди, — Гейл змахнула руками. — Послухайте, чому б вам спершу не розповісти мені, в чому тут річ?

Ніна звично ухилилася від відповіді:

— Клей — фігурант одного розслідування. І нам потрібно трохи інформації про його минуле.

— Фігурант, — жінка скривилася. — Я знаю, що це означає.

— Пані Гоув... — почав був Вейд.

— Будь ласка, називайте мене Гейл.

Профайлер спробував ще раз:

— Гейл, усе, що ви розповісте нам про Клея, неабияк допоможе нам зрозуміти його.

Жінка стиснула губи.

— Щастя вам. Мені знадобилося п'ять років шлюбу, щоб посправжньому зрозуміти його, а після цього ще рік, щоб від нього піти.

— Із цього й почнемо, — запропонував Вейд. — Як ви познайомилися, як вам вдалося зрозуміти його?

— Ми познайомилися, коли одна з моїх подруг купувала будинок. Ріелтор порадив установити сигналізацію від «Джекстон Сек'юріті».

— А цей ріелтор був із «Рубрик-Нерухомість»? — поцікавилася Ніна.

Гейл нахилила голову набік і ніби замислилася.

— Так, звідти. Я пішла з подругою на зустріч із представником охоронної фірми, яким виявився Клей. Це було десять років тому, перш ніж він почав дертися вгору кар'єрними сходами.

На мить вона замовкла, та ніхто не озивався і пауза затягнулася. Минуло пів хвилини, Гейл сьорбнула води й знову заговорила:

— Клей був привабливий і чарівний. Він казав усі правильні речі, був дуже турботливим і мав чудове почуття гумору. Все негайно закрутилося. Не встигла я й оком змигнути, як у моєї подружки з'явився дім із сигналізацією, а в мене — наречений.

— Скільки ви зустрічалися до заручин? — запитав Вейд.

Ніна збагнула, що він перевіряє, чи був цей роман справді таким бурхливим.

— Близько місяця, можливо, трохи менше, — Гейл повела плечем. — Спершу він усім подобався. Моя родина вважала його милим. Ми побралися за кілька місяців після заручин, і Клей знайшов для нас красивий будинок у чудовій громаді в Месі. Я хотіла велику родину, але він і далі відмовлявся від дітей.

Вейд напружився, нахилився вперед.

— Що саме він казав про дітей?

— Казав, що малюки завдають чимало клопоту, а йому потрібна моя допомога для просування вгору. Весь час повторював, що матимемо дітей, коли він очолить філію і на нього працюватимуть багато підлеглих.

Ніна розуміла, чому Вейд запитав про це. Хоч би що Фордж розповідав дружині, він, без сумніву, не хотів змагатися з новонародженим за її любов.

— Я знала, що на це знадобиться чимало часу, — вела далі Гейл. — Я значно молодша за нього, але мій біологічний годинник цокав. Коли мені виповнилося тридцять, ми почали серйозно сваритися через це.

— Він бував жорстоким? — лагідно запитала Ніна.

— Фізично ні, але він доводив мене до божевілля.

— Це як? — Геррера ледь пришвидшила темп.

— Казав щось, а згодом заперечував, — пояснила Гейл. — Іноді про щось важливе, наприклад, про наші фінанси, а деколи — про дрібниці на кшталт прання.

Під поглядами двох мовчазних федералів жінка знітилася.

— Гаразд, наведу вам приклад.

Ніна зачекала, поки господиня ковтне води, вочевидь збираючи докупі думки, щоб найкраще проілюструвати свої стосунки з колишнім чоловіком.

— Якось він послав мене по молоко і яйця, — почала Гейл. — Я купила ще дещо й за пів години повернулася додому. Він почав кричати на мене. Казав, що я забула купити його пива. Я в жодному разі не могла про це забути. Такої помилки ніколи не припустилася б. Ну, він накрутив себе до люті й гупнув кулаком по гіпсокартонній стіні прямісінько біля моєї голови. Я перепросила й побігла по пиво, — її голос зробився дивно тихим. — Саме тоді я збагнула, що слід забиратися звідти до дідька.

— Це дуже важлива інформація, — Ніна подякувала і перейшла до теми, від якої сподівалася того, що знадобиться для отримання ордера. — А як ви відзначали дні його народження?

Вона ретельно сформулювала запитання. Якщо Гейл опише усамітнені вечери чи подарунки, які підносила, коли він прокидався вранці, — справа під серйозною загрозою. З іншого боку, коли виявиться, що чоловік їхав геть із міста на свій день

народження раз на чотири роки, версія про його подорожі різними містами, де відбувалися злочини стане цілком вірогідною.

— Він поводився справді дивно, — зізналася Гейл. — Знаєте, він народився двадцять дев'ятого лютого, — обоє кивнули, — і ставився до цього дуже чутливо. Ніколи не хотів святкувати зі мною. Якщо по правді, то в свій день народження він завжди їздив у відрядження. Згодом я збагнула, що так він відзначає свій справжній день народження — раз на чотири роки, а не першого березня, як у звичайні роки.

Гейл підтвердила те, навколо чого вибудовувалася справа проти Форджа. Ніні ледь вдалося стримати посмішку. Вона достобіса добре знала, чим саме Фордж займався кожні чотири роки, проте її цікавило, чи здогадується про це Гейл.

— І куди він їздив? — безневинно поцікавилася дівчина.

— І гадки не маю, — відповіла Гейл. — Йому просто кортіло забратися з міста. Я думала, це щоб не влаштовувати пишних святкувань. Зазвичай, коли він приїжджав додому, в мене був торт і подарунок чи щось таке.

— А після повернення з відряджень його поведінка якось змінювалася? — запитав Вейд.

Гейл тонким пальцем постукала по підборіддю.

— Можливо, він був трохи спокійніший. Складно описати. Після повернення не реагував так особливо на різні речі.

— Особливо? — перепитав Вейд, підштовхуючи жінку до пояснення.

— Він просто божеволів через найменші дрібниці. Коли повертався додому, килим мав бути щойно вичищений. Але —

уявіть собі — він наполягав, щоб на килимі були смуги.

— Смуги? — перепитала Ніна.

— Знаєте, сліди, які залишає пилок, такі смужки на килимі. Коли косиш траву на газоні теж такі залишаються. Він хотів бачити їх щодня. Там не мало бути слідів ніг, він волів бачити на килимі прямі лінії.

Геррера подумки додала до психологічного опису Форджа позначку «манія контролю»^[41].

— Меблі теж мали стояти ідеально, — Гейл, нарешті як слід «розігрілася». — Після того, як я пилюсила підлогу, він вимірював усі відстані, аби переконатися, що все стоїть на тих ідеальних місцях, де він поставив. Мені щодня доводилося посувати меблі, аби прибрати під ними, а тоді ретельно повертати їх на місце, щоб вони точно вишикувалися вздовж стін. Біля кожної стіни мав залишатися однаковий за розмірами вільний простір.

Геррера скосила око на Вейда, а той мав такий вигляд, ніби прикусив язика.

— Мій терапевт сказав, що Клей страждав від obsесивно-компульсивного розладу^[42], — додала жінка.

— Чи відомо вам, що у нього за межами міста було якесь майно? — Ніна шукала інформацію про місця, де Фордж міг би ховатися, якщо вирішить утекти. — Куди він міг би податися, щоб трохи змінити обстановку?

— Мені про це нічого не відомо. Він завжди подорожував у справах і під час відряджень зупинявся в готелях.

Ніна повернулася до попереднього запитання. Цього разу не ходила околяса:

— У вас будь-коли виникала підозра, що Клей замішаний у якихось злочинах?

— Ніколи.

Геррері кортіло дізнатися, чи відомо Гейл про минуле Форджа.

— Ви зустрічалися з кимось із його родичів?

— Його батьки загинули в автокатастрофі, — відповіла жінка. — Мені було так його шкода. І він не мав поблизу жодних родичів.

Отже, так Фордж пояснив нареченій відсутність родини. Ніні здавалося дивним те, що Гейл ніколи його більше про це не розпитувала. Мабуть, негідник цілковито її контролював.

Дівчина змінила тему.

— Чи не могли б ви намалювати нам план будинку в Месі?

— Авжеж, але нічим не можу допомогти з підвалом.

— Чому ні?

— Мені не дозволялося заходити до підвалу.

Ніні по-змовницькому їй посміхнулася.

— І вам ніколи не було цікаво зазирнути туди бодай одним оком?

— Ви жартуєте? Клей довідався би про це, й мені довелося б достобіса багато заплатити за свою помилку. Він завжди якимось чином дізнавався, що я робила.

Геррера підозрювала, що всевидющим оком Форджа була встановлена в будинку електронна система спостереження. Вона зачекала, поки жінка взяла у Вейда записник і накреслила план будинку, де колись жила з Форджем.

Упоралася й подала блокнот Ніні.

— Це найкраще, на що я здатна. Я не художниця.

Дівчина запевнила, що план допоможе їм, подякувала, й вони з Вейдом рушили до вхідних дверей.

Перш ніж вийти, Ніна потиснула руку Гейл і простягнула їй візитку.

— Зателефонуйте, якщо згадаєте більше подробиць.

Жінка прошепотіла:

— Досі не знаю, в чому річ, і розумію, що ви не можете мені розповісти, але я це скажу. Хоча й набила синців, зате дізналася, що за красивою усмішкою Клея Форджа ховається холодний, розважливий розум. Не думаю, що він колись кохав мене. Навіть не впевнена, чи знає він взагалі, що таке кохання.

Ніна повторила її слова Вейдові, коли вони сіли до позашляховика.

— Ця жінка страждала від жахливого насильства, і я сумніваюся, що вона розповіла нам про все, — зауважив Вейд. — Вона досі здається наляканою.

— Я рада, що вона проходить курс психотерапії, — погодилася Ніна, — адже це стане Гейл у пригоді, коли все набуде розголосу й вона виявить, що була дружиною вбивці-психопата.

Розділ 43

Ніна на мить відірвала погляд від дороги, щоб глянути на Вейда. Кутиком ока помітила: він щось читає на телефоні.

— Є звістка від Бакстона? Розвідка вже вирушила до Форджа?

— Вони відправили половину команди до нього на роботу, а другу половину — додому, — відповів Джеффри. — Якщо вірити співробітниці на рецепції «Джекстон Сек'юріті», Фордж пішов з роботи за дві хвилини після нашого телефонного дзвінка. Сказав, що їде з міста, — він похитав головою. — У нас не було жодних шансів на те, щоб застати його на робочому місці.

Ставка на телефонний дзвінок до «Джекстон» виявилася програшною.

— А вдома?

— Вони сидять там, але Фордж не показувався.

Ніна проїхала повз вантажівку, що повільно тягнулася дорогою.

— І вони впевнені, що додому він не приходив?

— Наскільки це можливо.

— Цей чоловік думає наперед, — визнала Геррера. — Як гадаєш, він заздалегідь забезпечив собі схованки та фальшиві посвідки?

Вейд трохи подумав.

— Він береться до планування за кілька місяців, перш ніж скоїти вбивство. Імпровізації йому вдаються погано. Подивися, що сталося з Томасом Кірком.

— Фордж припустився критичних помилок, — погодилася дівчина, — які зрештою допомогли нам його ідентифікувати.

— Я б хотів завітати до його району, перш ніж повернемося у штаб, — сказав Джеффри. — Не стукатимемо йому в двері, нічого такого, але я можу краще зрозуміти його, коли подивлюся на середовище, в якому він живе.

Ніна не думала, що бос на таке погодився б.

— Бакстон, мабуть, запропонував би нам попросити в розвідки світлин і відео, скинутих на наш сервер.

— Із Бакстоном я домовлюся. Немає нічого кращого за огляд *in situ* ^[43].

— Авжеж, неодмінно говори латиною, — Геррера криво всміхнулася. — Це справить на нього враження.

Вейд засміявся й дістав телефон. Ніна з'їхала на шосе 202 Ред Маунтейн у бік Меси, бо очікувала, що Джеффри переможе в суперечці.

По тривалих перемовинах із босом Вейд від'єднався.

— Нам слід триматися подалі від команди розвідки в цивільному, щоб не нашкодити їхньому прикриттю. Вони сидять у припаркованому синьому седані за одну вулицю від цілі.

Вони трохи помовчали, аж поки Ніна не помітила, що Джеффри розглядає її.

— Як ти тримаєшся, Герреро? — лагідно поцікавився він.

— Ти про що?

Він не відповів, лише вигнув посивілу брову. Доктор Джеффри Вейд, психолог, влаштував для неї персональний

прийом. Спершу Ніна хотіла ухилитися, та вирішила, що гарний слухач їй не завадить.

— Важко було зустрітися з моїми родичами, — слова «моїми родичами» здавалися чужими на смак. Я дивилася на обличчя Терези, точнісінько таке, як у Марії. Як... у моєї матері.

Вейд не відповів.

Вона уявила собі татових батьків, їхній темний і порожній дім, який програвав порівняно з домівкою Терези.

— А родина Веґа просто знищена горем. Уявити не можу жах від втрати обох дітей.

Джеффрі нарешті озвався.

— Тому ти повернешся в їхнє життя й станеш їхнім благословенням. Ти можеш дати їм те, чого вони досі були позбавлені.

Ніна зізналася в тому, що пожирало її зсередини:

— Як вони ставитимуться до мене, коли дізнаються, що я збрехала? Вони хотіли знати, що сталося з їхньою зниклою онукою, а я стояла просто перед ними й дужче роз'ятрювала рани. Нагадувала про всі втрати й позбавляла будь-якої надії.

— Ми говорили про це, коли погодилися поки що зберігати твої родинні зв'язки в таємниці, — нагадав Вейд. — Ти не могла поділитися з ними інформацією.

— Не впевнена, що вони приймуть таке пояснення, — у горлі почав збиратися клубок, — що взагалі приймуть мене.

— Усі родини долають чимало викликів, — Джеффрі говорив із упевненістю, якої Ніна не поділяла. — Тобі це не знайоме, тому що ти ніколи не мала власної сім'ї, — він завагався на

мить. — Ти ніколи не відчувала, що таке безумовна любов, адже так?

Дівчина похитала головою, бо не довіряла власному голосові.

— Ти — їхня кров, Ніно, — тихо нагадав Вейд. — Знаю, що тобі не так просто це зрозуміти, але, повір мені, це достобіса багато значить.

Ніна проковтнула емоції, що зібралися в горлі клубком, і перейшла до наступної дразливої теми:

— Перес починає щось підозрювати.

— Чому?

— Він детектив, — нагадала Ніна. — Щось відчув, коли ми були вдома у Веґа. Взявся розпитувати, але я його відшила.

— Зможеш розповісти йому про це за слушної нагоди. Коли закінчиться наше розслідування.

— Він гніватиметься на мене.

Вейд уважно подивився на дівчину.

— А це має значення, тому що він... не байдужий тобі?

— Припини цей сеанс психоаналізу, Вейде.

— Мені ясно як день, що в нього є до тебе почуття, проте не можу прочитати твоїх думок стосовно цього хлопця.

— Романтичні стосунки просто зараз мене не цікавлять.

— Це не відповідь, але я прийму її, — відповів профайлер. — Зараз невдалий час для початку стосунків на відстані... Та й узагалі будь-яких стосунків, якщо вже на те пішло. — Коли Ніна глипнула на нього, він закінчив думку: — Ти й так повністю завантажена... Немає місця, куди можна запхати ще щось.

Знову запала мовчанка. Ніна розглядала офісні будівлі й торговельні центри з високими арками та кам'яними фасадами. Помітила потрібний з'їзд і полишила шосе.

— Гарне місто.

— З того, що мені вдалося знайти в інтернеті, Меса — комбінація старовини й сучасності. Поки що в перехідному стані. Це один із найновіших районів.

— Нумерація будинків за зростанням, — за кілька хвилин сказала дівчина, коли вони повернули на вулицю, де мешкав Фордж. — Непарні номери праворуч, а парні — ліворуч.

— Ми вже наближаємося до його будинку. Сповільнюйся.

Ніна глянула через плече.

— Ти ж розумієш, що в елітному районі на кшталт цього хтось напевно зателефонує до поліційного відділку Меси, щоб повідомити про підозріле авто, якщо ми тут зависатимемо надто довго.

— Дивися, — Вейд кудись вказував пальцем. — Це його найближчий сусід.

То був опецькуватий чоловік із зализинами, який котив з подвір'я на вулицю великий синій смітник.

Ніна помітила, що схожі контейнери стояли на початку респектабельних під'їзних доріжок майже біля кожного будинку. Примружилася й розгледіла на стінці смітника три стрілки, що сплелися в трикутник.

— Мабуть, завтра забирають сміття на переробку, — вона спостерігала за незграбними пересуваннями чоловіка, поряд із яким підстрибував на брукованій доріжці громіздкий бак.

Гладун силкувався втримати його й разом із баком розхитувався з боку в бік.

Нарешті бідолаха виволік смітник на вулицю, підкотив його до такого самого синього контейнера біля під'їзної доріжки Форджа, пошкандибав назад до свого будинку й зачинив за собою двері.

Дівчина пригадала, як Брек поцупила її бляшанку з-під води у «Залі засідань» Квантіко.

— Фордж живе самотньо, чи не так?

— Згідно з дослідженнями Брек, так і є, — Вейд примружився. — Що ти задумала?

— Час для старого доброго копирсання у смітті, — вона підняла руку, щоб випередити можливі заперечення, щойно він розтулив рота. — Офіційно нам не можна заходити на територію його власності, але його смітник стоїть на громадській вулиці. — Дівчина помовчала, поки визрівала її думка. — Він відмовився від контролю вмісту контейнера, отже, не вважає те, що лежить усередині, чимось приватним.

— Технічно ти права, але...

— Бакстон буде неймовірно щасливий, коли ми повернемося зі зразком ДНК Форджа, який збігатиметься зі знайденим у «Справі Йорони», — запевнила Ніна. — Підозрюваний випарувався. У нас немає ліпшого способу отримання того, що необхідне для ордера, ніж надійний збіг ДНК. Хтозна, як довго доведеться чекати дозволу на обшук його кабінету? І навіть якщо наші криміналісти потраплять туди сьогодні, там доведеться зіткнутися з численними сторонніми забрудненнями.

— А що буде, коли той його сусід, побачить, як ми копирсаємося в смітнику, наче пара заблукалих енотів, і викличе поліцію?

— Ми заберемося звідси до їхнього приїзду, — запевнила Ніна. — Дай мені набір для збирання доказів. Потрібні кілька пакетиків і латексні рукавички.

Вейд смиренно зітхнув і відчинив дверцята.

— Давненько я вже не опинявся на мушці, коли люди в однострої кричали, щоби показав посвідчення особи, — він удав замріяного. — Навіть трохи сумую за цим.

Джеффрі підняв з підлоги біля заднього сидіння наплічник і подав Ніні. Вона дістала все необхідне, й обоє неквапом рушили до під'їзної доріжки Форджа.

Дівчина штовхнула профайлера ліктем і вказала на мініатюрну камеру, націлену прямісінько на них.

— Ось такий режим невидимок, — поскаржилася вона, натягаючи рукавички. — Він, мабуть, просто зараз дивиться на нас зі свого мобільника.

Вейда це, здавалося, не стурбувало.

— Зважаючи на те, що сьогодні сталося в «Джекстоні», я б сказав, що ми втратили елемент несподіванки, коли зробили той дзвінок.

Ніна помітила, що він сказав «ми», й гідно поцінувала той жест, проте досі відчувала особисту відповідальність. За десять хвилин вони повернулися до позашляховика з чотирма пакетиками для збирання доказів як нагородою за свої зусилля.

Геррера стягнула рукавички, запхала до невеличкої пластикової торбинки, продезінфікувала руки й завела автівку.

— Чому б нам не зателефонувати й не попросити Переса зустрітися з нами в лабораторії та пришвидшити справу?

Вейд натиснув кнопку швидкого виклику й підняв мобільник до вуха.

— Ми з малою щойно або вирішили всю справу... або просрали її так, що вже нічого не виправимо.

Розділ 44

Попри свої нещодавні слова в розмові з Вейдом, Ніна готувалася отримати прочухана від розгніваного Бакстона. Утім, по тому, як вони пояснили всі обставини, начальник погодився, що місія з копірсання у смітнику виявилася виправданою та ефективною.

Перес зателефонував до криміналістичної лабораторії Фенікса й поговорив із докторкою Ледфорд, яка отримала від Ніни матеріали та погодилася пришвидшити порівняння їх із невідомим зразком зі «Справи Йорони».

Дорогою з лабораторії до відділку дівчина обмірковувала спустошення, яке залишав по собі Клей Фордж. Усі, хто опинявся поряд із ним, страждали — його новонароджена сестричка, батьки, чоловік, який потоваришував із ним, і його колишня дружина.

Щойно увійшла до штабу, почула, що Вейд розповідає решті команди про їхню розмову з Гейл. Коли він закінчив, Ніна підсумувала власні враження:

— Особисто я вважаю Форджа чорною дірою, що засмоктує все і всіх, хто наблизиться впритул, проте покладаюся на думку психологів-криміналістів.

— Чорна діра — точний опис психопатичного нарциса, який не проходить лікування, — погодився Кент. — Емоційно він перетворюється на пустку, але має потужну здатність приваблювати жертв, яких зрештою руйнує, якщо їм не вдається вийти з його орбіти.

— Я гадав, що нарциси — самозакохані люди, які вважають себе кращими за інших, — озвався Перес.

— Це розповсюджена хибна думка, бо вони здаються пихатими, — пояснив Джейк. — Правда ось у чім: нарциси до такої міри не впевнені в собі, що надмірно це компенсують.

— Нарцисизм — це розлад самооцінки, — додав Вейд. — Такі люди живуть у постійному страхі, що всі бачать їх наскрізь. Вони не можуть упокоритися з тим, що хтось інший привертає увагу або отримає визнання за певні досягнення, адже бояться, що це зменшить вагомість їхніх власних здобутків. Вони маніпулюють іншими людьми, тому що ніколи — й за жодних обставин — не можуть визнати, що не мали рації чи припустилися помилки. Це стосується будь-якої найнікчемнішої дрібниці. Вони бояться виказати бодай якусь слабкість.

— Отже, ви кажете, що за всіма вихваляннями та брехнею ховається особистість, страшенно налякана тим, що нею можуть знехтувати? — перепитав Перес.

— Бінго, — похвалив його Вейд. — Але поєднайте це з дисоціальним розладом особистості й отримаєте справжній рецепт катастрофи. Візьміть щойно описані риси та втисніть їх у людину з надзвичайними розумовими здібностями, нездатну до каяття. Вона не відчуває ані найменшої симпатії до інших і безжально прибирає всіх, хто опинився у неї на шляху.

— А ще не забувайте про здатність зачаровувати людей і маніпулювати ними, — нагадав Кент. — Це супер-сила нарциса.

— І як це стосується Клея Форджа? — поцікавився Бакстон.

Поки Ніна та Вейд розмовляли з Гейл, Бакстон перерозподілив свою команду включно з Пересом для конкретизації розрізнених фактів численних розслідувань, що розповзлися цілою країною і розтягнулися майже на три десятиліття.

— Пам'ятаючи про ці особисті риси, можемо впевнено стверджувати, що дещо збило злочинця зі шляху, — Вейд склав пальці дашком. — По-перше, початковий чинник стресу, який, як нам тепер відомо, припадає на його дванадцять років. Батьки принесли додому новонароджену сестричку, якої він не хотів. Хлопчик побачив загрозу та позбувся її.

— Дідько, — не стрималася Брек, — цей чолов'яга додає дисоціальному розладові особистості ще більшої дисоціальності.

— По тому, як його засудили до перебування у виправному центрі для неповнолітніх до досягнення вісімнадцятирічного віку, ми без подиву дізнаємося про самозакохану й схильну до насильства особистість у тих умовах, — вів далі Кент. — По суті, він міг вважати необхідною поведінку, яка підноситиме його над рештою.

— Він чинить тиск на персонал і цькує інших дітей, — правив своєї Вейд. — Якщо вірити Кехіллові, це сходило йому з рук — він обдурював більшість дорослих, аж поки не зіштовхнувся з другим чинником стресу, від якого на фасаді з'явилася тріщина.

— Другим чинником стресу стало повідомлення, що обоє його батьків загинули від рук матері, — озвалася Ніна й додала:

— і це сталося на його шістнадцятий день народження, наступного високосного року після першого злочину.

— Підозрюю, що двадцять дев'яте лютого так само стало тригером для його матері, — припустив Кент. — Думка про річницю народження її сина та роковини смерті доньки, мабуть, приголомшила її. По суті, того дня вона втратила обох дітей і не змогла з цим упоратися.

— Мати, за чию любов він так ревно боровся. Коли народилася сестра, мама відвернулася від нього, але тепер померла, тож він не міг помститися безпосередньо їй, — пояснив Вейд. — Натомість він знаходить їй заміну — влаштовує місця злочинів так, аби вони зображували його матір-лиходійку. Він переконує ціле суспільство, що звинувачувати слід її. Навіть власна родина відвернеться від неї. Її ненавидітимуть і засуджуватимуть усі, як було з ним після його вчинку.

Ніна розуміла паралельну природу помсти, яку вигдав схиблений Фордж. Слухала Вейда, а всередині наростала образа.

— На місці злочину він знущається з жінки, яка уособлює його матір. Він переконується, що кожна з них перед смертю дізнається: всі, кого вона любила, всі, хто щось для неї важив, — померли.

Ніна подумала про емоційні й фізичні страждання Марії Веґа перед тим, як Фордж убив її. Уявляла обличчя Марії, пригадала риси Терези. Її тітка теж страждала разом із усією громадою, коли поповзли чутки про La Llorona. Фордж,

напевно, відчув екстаз, коли його план так чудово спрацював. Дівчина заціпеніла: Вейд говорив про її родину. Про її матір.

Не відразу зауважила, що профайлер звертається до неї:

— Помста, яку він обирає, за межами жорстокості. Це садизм, — промовив чоловік.

Між ними проскочила іскра розуміння. Всі присутні слухали уважно, але здавалося, що він розмовляє лише з Ніною.

— Протилежність любові — не ненависть. Протилежність любові — байдужість. Фордж так байдужий до власної матері, що це взагалі важко уявити.

Кент дійшов власного висновку.

— Фордж відчував не любов до матері, а перш за все боявся втратити її або ділити з кимось. Зі слів Гейл зрозуміло, що для нього понад усе — контроль. Він не хотів ділити її любов з майбутніми дітьми, навіть власними.

Вейд обернувся до Бакстона.

— Коли ми нарешті спіймаємо цього чолові'ягу, не можна зосереджуватися на тому, що він зробив із родинами, адже вони не мають для нього жодного значення. Це лише замітники. Він сприймає їх як щось не більше за манекенів, розставлених для його вистави.

— То на чому нам зосередитися? — запитала Ніна.

— На єдиному, що його цікавить, — пояснив Вейд. — На ньому самому.

Кент кивнув на знак згоди.

— Ми запитаємо, як це вплинуло на нього. Мусимо почути, що він може розповісти. Все крутиться довкола нього.

— Ну, ми не можемо допитати того, кого не знайшли, — нагадав Бакстон. — Зосередьмося на тому, де слід шукати Форджа.

Ніна зраділа, що тема змінилася. Вона цінувала можливість зазирнути у мізки вбивці, але перевагу віддавала діям.

— Можемо припустити, що зараз він активно ухиляється від зустрічі з нами, — озвалася вона.

— Не варто марнувати людські й матеріальні ресурси й залишати групу розвідки біля його будинку, — вирішив Бакстон. — Я відкличу прикриття і заміню спостереження кількома камерами, розташованими в місцях, важливих для розробки стратегії. Не сумніваюся, що злочинець бачив нас біля своїх дверей через систему спостереження і знає, що ми його шукаємо, — шеф помовчав. — Ми володіємо чималими ресурсами, та спершу необхідно отримати ордер на арешт, — він глянув на Переса. — Є новини від докторки Ледфорд із лабораторії?

— Вона щойно мені написала, — детектив усміхнувся, і його рівні білі зуби яскраво спалахнули на тлі засмаглої шкіри.

— Зразки, які ви вдвох дістали зі сміття, збігаються з ДНК-зразками зі «Справи Йорони», що розслідувалася двадцять вісім років тому.

— Спіймався, — оголосила Ніна, — тепер можна писати запит.

— Це слід зробити мені, — запропонував Перес. — Обидві справи по Феніксу в юрисдикції мого відділку, — його усмішка розпливлася ширше. — Папери можна віднести до адвокатської контори округу Марікопа. Мене там знають. А коли заручуся

їхньою підтримкою, піду до окружного судді по ордери на арешт і на обшук. Ще раз підкреслюю: ці люди працюють зі мною не перший рік і знають, що мені можна довіряти.

Погляд Бакстона посвітлішав.

— Як гадаєте, скільки часу на це знадобиться?

Перес знизав плечима.

— Якщо всі разом попрацюємо над швидким оформленням документів, мені, напевно, вдасться прокрутити це за день.

Бос усміхнувся, що траплялося нечасто.

— Це достобіса спритно, швидше ніж вдалося б нам у разі звертання до американського адвокатського бюро та федерального судді, — він тицьнув пальцем у Переса. — Виконуйте, — і повернувся до Брек. — Поки детектив Перес працюватиме над цим, зможеш підготувати орієнтування для всіх постів із кількома фотографіями Форджа в різних образах? І не забудь включити в опис його попереднє ім'я. Це має привернути до нас трохи медійної уваги, коли прийде час покінчити з усім.

Кент пирхнув.

— Коли поширяться чутки, цей чоловік не зможе купу накласти так, щоб нам хтось не зателефонував.

Ніна впіймала косий погляд Вейда й здогадалася, про його думки. Пропозиція Переса означала, що перевагу у цій справі матиме його відділок, а це давало змогу уникнути згадки її імені в документах, що стосуватимуться арешту.

— До справи, народ, — Бакстон перервав їхній мовчазний діалог, — це буде довгий день.

Розділ 45

Після виснажливого, але продуктивного дня, проведеного з командою у штабі, Ніна готова була вирушати до готелю. Дорогою обговорювали, що вдягнути, аби зазирнути до мексиканського ресторану, порекомендованого Пересом. Заїхали на паркування, захоплені розмовою про напої, що найкраще пасують до гострої їжі. Ніна переповідала почуте від детектива про маргариту з опунції, тобто з плодів кактуса, коли Кент перебив:

— Що відбувається? — він дивився крізь бічну шибку позашляховика.

Дівчина простежила його погляд і помітила знайому постать.

— Це той журналіст, — сказала вона, — Джеймс Снід.

Він підбігцем наближався до їхньої машини, а слідом ледь устигав оператор.

— Скидається на засідку, — буркнув Бакстон і відчинив водійські дверцята. — Я дам цьому раду.

Бос вийшов і зайняв оборонну позицію, а решта вишикувалися обабіч.

— Джеймс Снід, Шостий новинний канал, — повідомив журналіст, — я тут, щоб отримати ваш коментар. Ми готуємо сюжет до випуску о шостій вечора.

Ніна глянула на годинник — п'ята.

— І що це за сюжет? — Бакстон насупився.

Снід витріщився на Ніну.

— Я отримав інформацію про спеціальну агентку Герреру. Здається, вона має особистий зв'язок зі «Справою Йорони».

Пульс у Ніни шаленів. Що винюшкував цей Снід?

Бакстон кинув на неї швидкий погляд і знову зосередив увагу на журналістові.

— Який зв'язок?

Ніна силкувалася зіграти ввічливу допитливість, наче й гадки не мала, що палець Сніда застиг над ядерною кнопкою.

— Наша команда новинарів ретельно перевірила інформацію, отриману від мого джерела, — повідомив журналіст. — Ми впевнені в її точності й просуватимемо наш сюжет. Я лише даю вам можливість це прокоментувати, — він подав знак чоловікові позаду, і той закинув камеру на плече та націлився на команду.

Бакстон насторожився.

— Я не зможу коментувати, поки не дізнаюся, про що йдеться.

Геррера напружено спостерігала: чи зуміє шеф упоратися? Він не відшивав журналіста. Вочевидь бажав отримати більше інформації, тому й терпів нахабство Сніда.

— Як вам відомо, ми ретельно висвітлюємо нещодавній поступ у «Справі Йорони» включно з гарячою історією про підміну малюків у шпиталі. Сьогодні вранці моє джерело повідомило мені справжнє ім'я вцілілої дитини.

Ніна по черзі глянула на кожного з колег: її шок віддзеркалювався у відсутньому виразі кожного обличчя.

Брови Бакстона поповзли вгору, але він стримався й не визнав, що ФБР не володіло цією інформацією.

— Як ви можете бути певні, що ваше джерело не помиляється?

— По-перше, раніше воно завжди було надійним, — заявив Снід. — По-друге, нам передали документи, які підтверджують його заяву.

— Які документи? — Бакстон, луною повторив першу Нініну думку.

Дівчина зрозуміла: бос шукає можливості відбитися від будь-якого отриманого Снідом документа. Документа, який чомусь прогавило ФБР. Він вигидає будь-що, аби не зганьбити Бюро.

— Приміром, свідоцтва про народження, — пояснив Снід. — Їх можна знайти онлайн. Моє джерело передало мені свідоцтво про народження доньки Марії та Віктора Веґа. А також копію свідоцтво про народження доньки Кармен Кардона. На додачу, мені надано чинну адресу пані Кардона у Вашингтоні округу Колумбія, та інформацію, що невдовзі по народженні доньки вона вивезла дитину на територію Колумбійської метрополії.

Снід зробив драматичну паузу. Ніна відчула краплі поту на чолі. Потяг жаху мчав прямісінько на неї, а вона була прив'язана до рейок і не могла втекти. І не могла нічого вдіяти, лише мовчки слухала.

— Моє джерело запевняє, що пані Кардона покинула свою доньку в смітнику в північній Вірджинії, — повідомив Снід. — І нарешті, зі мною поділилися сюжетами місцевих новин про латиноамериканське немовля, врятоване зі смітника в Рестоні двадцять вісім років тому.

Ніна не могла не оцінити красу гри: правоохоронці користувалися тими самими методами підтвердження

інформації з анонімних джерел. Цей журналіст надто досвідчений, щоб ризикувати власною репутацією заради повторення пліток.

Бакстон стиснув щелепи, й Ніна зрозуміла: він дійшов того самого неминучого висновку, що й вона суботнього вечора.

— Усім відомо, що агентку Герреру врятували зі смітника в Рестоні двадцять вісім років тому, — вів далі Снід. — Ми всі знаємо її історію, нещодавно активно висвітлену в ЗМІ. Скільки новонароджених дівчаток латиноамериканського походження опинилися в такому скрутному становищі саме в той час? Ми провели розслідування. Відповідь: одна, — журналіст вказав на агентку, — Ніна Геррера. Славетна Діва-войовниця з ФБР.

Бакстон позадкував, коли Снід тицьнув у нього мікрофоном.

— Я не можу підтвердити жодної частини вашої історії, — відповів він. — Не знаю, хто вас інформує, але нам знадобиться час, аби...

Снід глянув на годинник.

— Я складаю все до купи негайно, і ми вийдемо у прямий ефір за п'ятдесят п'ять хвилин, — він зробив крок уперед. — Маєте, що сказати? Це ваша нагода вирішити все якнайкраще.

— Зараз не маю жодних коментарів, — відрубав Бакстон.

Снід тицьнув мікрофоном у напрямку Ніни.

— А як щодо вас, агентко Герреро?

Назвати його паскудою просто зараз не можна було, тож Ніна дала єдину можливу відповідь:

— Без коментарів.

Снід забрав мікрофон і сягнув рукою до кишені куртки.

— Повідомте мені, якщо передумаєте.

Бакстон узяв запропоновану візитку.

— Чи можете ви подумати про затримання сюжету до перевірки інформації?

— Просто зараз моя інформація ексклюзивна, — нагадав Снід, — і довго це не триватиме. Я виходжу в прямий ефір о шостій.

Команда розпрощалася з журналістом, увійшла до готелю в напруженій тиші та піднялася ліфтом на свій поверх. Ніна з колегами рушили за Бакстоном. Його спина була напружено випростана й він грізно чеканив кроки до свого номера. Скидалося на те, що там відбудеться спеціальна нарада.

Бакстон переконався, що двері зачинені, й накинувся на Ніну:

— У його словах є хоча б дрібка правди?

І знову необхідність прийняття рішень. Погляд мимоволі кинувся до Вейда, Кента й Брек. Вона не брехатиме своєму начальникові, але, хай йому грець, сформулює все так, аби захистити команду. Ніна пригадала їхню нещодавню розмову. Потрібне вірогідне заперечення. Збагнула, що й Бакстонові може запропонувати прикриття. Ніна застигла за міліметр від межі й почала обережно добирати слова:

— Те, що він сказав, здається правдою, сер. Коли ми допитували Кармен Кардона, вона говорила іспанською. Я переклала її слова, як «поцілувала дитину», та вона могла вжити слово «сміття». Вона ридала, її було складно зрозуміти. Якщо вона мала на увазі, що викинула дитину до смітника, це мало б трапитися у Вірджинії, де вона зустрічалася з... клієнтом.

Кожне слово було правдою. Ніна лише не повідомила, коли все збагнула.

Бакстон насупився.

— І звідки хтось міг про це довідатися?

Цього разу навіть ухилятися не довелось.

— І гадки не маю, сер.

Його темні очі втупилися в неї, ніби оцінювали.

— Агентко Герреро, завтра вранці ти щонайперше підеш до криміналістичної лабораторії Фенікса, — нарешті бос прийняв рішення. — Зробиш ДНК-тест, і ми дізнаємося правду.

Вона не сперечалася.

— Поки чекатимемо на результат, — вів далі Бакстон, — ти не проводитимеш допитів і не писатимеш жодних запитів у цій справі.

Ніна втупилася у свої черевики.

— Так, сер.

— Агентко Герреро, — Бакстон дочекався, поки вона зустрінеється з ним поглядом, — якщо твоя ДНК покаже збіг, ти сідаєш на наступний літак до Вашингтона.

Розділ 46

Ніна бігла підтюпцем уздовж Сьомої вулиці в старому місті. Замість того, щоб піти до номера й спакувати все до неминучого від'їзду наступного дня, схопила привезений із собою спортивний костюм і стартувала. Сподівалася, що довга пробіжка центром міста заспокоїть розхитані нерви.

Що більше віддалялася від готелю, то частіше думки поверталися до двох віднайдених родин. Як вони зреагують на ці теленовини? Кортіло навідатися до них особисто, попередити про сюжет, перш ніж він вийде в ефір, але Бакстон заборонив. У Ніни всередині все здригалось, коли вона уявляла лагідне обличчя Терези Сото й нажахані очі Ани Вега. Чи зізнається вона в своїй брехні? Завжди можна вдати, буцімто під час останньої розмови з ними ще нічого не знала.

Несподівано Геррера збагнула, що з приховуванням правди скінчено. Покладено край вірогідним запереченням. Кінець брехні.

Навіть якби Брек не перевірила потай її ДНК, глибоко в душі Ніна й без лабораторного результату знала правду. Вона прийняла зважене рішення: довіряти своїй новій команді. А вони чітко дали зрозуміти, що хочуть, аби Ніна продовжувала розслідування разом із ними. Вона могла б піти до Бакстона й зізнатися, тоді він негайно відсторонив би її від справи... Як щойно. Проте вона нічого не розповіла шефу. Команда вигадала спосіб відмежувати її біологічні зв'язки від розслідування до тієї

миті, коли це вже не мало б значення. Це працювало... аж поки за єдину мить не вибухнуло їй просто перед носом.

Вона не звинувачуватиме жодну з родин, якщо ці люди не забажають більше її бачити. Вирішила, що спершу спіймає невсуба, а тоді вже розмірковуватиме про все інше. І в цьому процесі, напевно, зруйнувала свій єдиний шанс на возз'єднання зі своєю справжньою родиною.

Засмучена дівчина завернула за ріг: прямувала на захід уздовж Ван-Бюрен-Стрит, перейшла до останнього етапу пробіжки. Сподівалася, що дасть лад власним думкам, перш ніж повернеться до готелю, проте й далі займалася самозвинуваченнями.

Із думок її вирвало тоненьке дзижчання. Закинула голову й побачила, що над нею пурхає невеличкий дрон. Не знала, які обмеження накладає на такі пристрої місто Фенікс, і замислилася, чи дозволені польоти в густонаселених зонах. Рушила за дроном, а він зигзагом полетів геть і зник у провулку між двох будинків на протилежному боці вулиці.

Низький чоловічий голос, що пролунав десь позаду, налякав Ніну.

— Ти переслідуєш його, Герреро?

Дівчина мало не заточилася. Мовчки дала собі прочухана за те, що відволіклася на дрон, і кинула похмурий погляд через плече на Кента, який наздогнав її легким пружним кроком.

— Яку частину фрази «я хочу побути на самоті», ти не зрозумів? — поцікавилася вона.

Він іронічно посміхнувся.

— Здається, жодної.

Роздратована тим, що він скористався її короткочасною втратою контролю над ситуацією, Ніна пришвидшила темп. Кент просто рушив розмашистим кроком, який без зусиль допомагав не відставати від її бігу. Випередити його не вдавалося.

— Для чого ти тут?

— Я тренуюся.

Геррера вирішила підіграти хлопцеві.

— І що це за тренування?

— Бути морським котиком — це не просто вихваляння й круті татухи.

Ніна страшенно поважала досвід Кента в елітних військах, але й гадки не мала, до чого він хилить.

— Наша група працювала разом кілька місяців, — вів далі Джейк, — але сценарій із порятунку заручника в алеї Хоґана минулого тижня, підказав мені, що ти досі не збагнула.

— Не збагнула чого?

— Чому Брек влаштувала тобі ДНК-аналіз, чому Вейд вигадав, як тобі залишитися у справі, чому ми всі погодилися на цей план... і чому я зараз тут із тобою.

Ніна кинула на нього щиро зацікавлений погляд.

— І?

Хлопець важко зітхнув.

— Пам'ятаєш сигнал біди, про який я тобі розповідав?

Як вона могла забути таку історію?

— Гаряча точка?

Кент кивнув.

— Ми — частини команди. Ми прикриваємо спини одне одного. Ми довіряємо одне одному наші життя... чи — що значно важливіше — нашу кар'єру.

— Твої пріоритети трохи застарілі, — відповіла Ніна, — але я зрозуміла, про що йдеться. До того ж, ніяк не второпаю, яким чином я пов'язана з командною роботою, адже завтра повертаюся до округу Колумбія. Сама.

— Убивці, яких ми переслідуємо, не керуються жодними правилами чи нормами. На відміну від нас. Іноді нам доводиться врівноважувати ці обмеження власною людяністю, інакше ризикуємо перетворитися на тих, на кого полюємо. Ми не роботи, а люди. Ми відчуваємо, переймаємося, кохаємо.

Ніна обмірковувала його слова, перш ніж відповісти.

— Ти хочеш сказати, що ви знайшли обхідний шлях, аби залишити мене у справі, бо розуміли, наскільки вона важлива для мене?

— Я вивчав людей, навчався читати їх, — Кент не пригальмував, щоб оминути ліхтар. — Під час спецоперацій моє життя й успіх місії часто залежали від цих навичок.

— І що ти читаєш зараз?

— Біль, — і додав лагідніше: — Ніно, мені прикро через твою втрату.

— Так ми кажемо під час допитів вцілілих родичів жертв, — дівчина підняла погляд на Джейка. — Я... я не... річ у тім, що я ніколи їх не знала.

— Ось саме в цьому й річ, Ніно, — у його кобальтових очах світилося співчуття. — Ти втратила не лише батьків, яких ніколи не бачила, а й життя, якого не знала. Життя, яке мало

бути сповнене любові, доброти й родинного тепла. Натомість ти зазнавала насильства, нехтування й поневірянь від однієї чужої тобі родини до іншої.

Геррера відвернула погляд, зосередилася на вулиці перед ними. Коли хлопцеві слова осіли в свідомості, її накрило хвилиною розуміння велетенської втрати. Він мав рацію. Вона була черговою жертвою у цьому сценарії. Намагалася знайти дотепну відповідь, аби приховати біль, який залишили в серці слова Кента, але на думку нічого не спадало. Невже він кількома реченнями підсумував її дитинство, вичавив із нього весь смуток, усю самотність і палкі бажання, стисло пояснив ситуацію... Та все одно залишив так багато запитань без відповідей.

Кент потягнувся до неї, ледь торкнувся пальцем голого плеча й побіг поряд. Дівчина інстинктивно відсахнулася, знічена цим свідченням теплого ставлення. Він торкнувся надто близько до одного з численних рубців, які вкривали її спину.

— У мене теж є шрами, Ніно, — Кент опустив долоню; його руки вже просто рухалися в такт крокам. — І так сталося, що твої я вважаю гарними. Це знаки твоєї внутрішньої сили.

Ці слова мало не розчавили її. Якби ж вони були правдивими! Натомість вона відчувала, яка емоція ховається за ними. Яка мотивація.

Жалощі.

Вона ніколи цього не прийме, не терпітиме того, хто жалітиме її, як і не слухатиме брехні.

Вона не була гарною. Її жахливі рубці нагадували про минуле, від якого не вдавалося втекти, хоч би як швидко й далеко вона бігла.

Ніна опанувала себе.

— Твої жалощі не потрібні мені, Кенте, — навмисно скористалася прізвищем, аби відсторонитися.

— Гадаєш, я тебе жалію? — він не повірив.

Як вона могла описати почуття, які ледве розуміла? Як могла пояснити ретельне зведення стін довкола себе? Завжди почувалася небажаною. Родина викинула її, вона зростала однією з тисяч безіменних дітей у системі опіки. Її цькували старші діти, над нею вчиняли насильство дорослі, а підлітком вона зазнала нападу злочинця. І лише два дні тому дізналася, що мала родину й батьків, і вони любили її, до того, як їх убили. А тепер Кент висловлював почуття, які вона ледве могла збагнути. Цього виявилось забагато. Надто швидко. Надто приголомшливо.

— Повір мені, — просив Кент, — ти геть неправильно зрозуміла.

Він простягнув руку й притримав Ніну за лікоть, щоб зупинити. Зустрівся з нею поглядом.

— Ніно, я...

Його слова перервав тріск пострілу з потужної гвинтівки.

Розділ 47

Інстинкт переміг. Ніна кинулася на Кента, відштовхнула його вбік, коли друга куля влучила в стіну будинку точнісінько там, де вони щойно стояли. За мить дівчина відчула на собі його важке тіло. Джейк притиснув її до землі, за інерцією покотився з нею до найближчої тумби завбільшки зі смітник.

Затиснута під його тулубом, Ніна витягнула шию, щоб зазирнути за тумбу, й відсахнулася, коли чергова куля відірвала шмат цементу й засипала її обличчя крихтами.

— У нас немає ні зброї, ні бронежилетів, — насилу вичавила вона, — а моя тактична ручка не надто допоможе під час стрілянини. Ми — легка здобич.

На дорозі поряд із ними зі скреготінням гальм зупинилася машина. Перехожі кинулися навтьоки, із криком розбіглися найближчими крамницями, розпачливо втікаючи з лінії вогню.

— Це великокаліберна гвинтівка, — видихнув Кент. — Він стрілятиме, поки не знищить цементове укриття. Якщо не рухатимемося — загинемо.

Кент мав значно більше досвіду боїв у міських умовах. Ніна примружилася, намагаючись крізь куряву, що осідала на обличчя, розгледіти кращий прихисток.

— Якщо встигнемо до того будинку з протилежного боку провулку, опинимося в сліпій зоні.

Кент простежив її погляд.

— Прийом. Він стріляє звідкись із протилежного боку вулиці. Я піду перший і відвертатиму на себе вогонь. А ти

триматимешся по інший бік від мене. Рушаємо на рахунок три.

Він збирався скористатися своїм тілом, як живим щитом, аби захистити Ніну на шляху до укриття.

На хрін це.

Кент відірвався від неї, ледь піднявся, потім скулився за рештками жалюгідного укриття й почав відлік:

— Один.

Ніна приготувалася.

— Два.

Дівчина зібрала докупі думки. Якщо хтось і приверне вогонь снайпера на себе, це буде вона. Вона нижча, в неї складніше влучити.

— Три, — сказала вона раніше за Кента й помчала вперед.

Досягла рогу будинку; ззаду лунали постріли та лайка Кента. Його великі ступні гупали за нею.

Дісталися одночасно, притиснулися до стіни.

Джейк лютував.

— Якого дідька, Герреро?

Усередині вирував адреналін, Ніна ледь відхекалася.

— Ти завбільшки як антилопа-гну. Я краще могла відволікти.

— А ти помітила, що він весь час цілився у тебе? Ти була його основною мішенню.

Тож це був не якийсь божевільний стрілець чи один із масових убивць, справжнього прокляття багатьох міст і селищ. Звісно, службової зброї вона з собою не мала, та мусила докласти всіх зусиль, аби зупинити цього мудака, поки він не вбив якогось безневинного перехожого.

Чергова куля дзенькнула об найближчий металевий ліхтар. Після заходу сонця насунули сутінки, й цього разу Ніна помітила, як змигнув приціл. Попри відлуння пострілів від навколишніх будинків, вдалося визначити місцезнаходження стрільця.

Геррера смикнула підборіддям у його напрямку.

— Він у провулку праворуч від того будинку.

— Поліція вже їде, — зауважив Кент, щойно звуки сирен розірвали повітря. — Снайпер утікає.

Стрілець, ледь освітлений останніми променями, підвівся з коліна. Рвучко обернувся, й Ніна розгледіла тільки його спину, перш ніж він зник у глибині провулку.

Дівчина глянула на Кента.

— Мусимо прослідкувати, куди він пішов. Якщо має машину, дізнаємося, яка вона з вигляду й куди рушила.

Величезна долоня Кента стиснула її руку.

— А якщо немає машини, він завершить справу, перш ніж ми отримаємо бодай якийсь шанс.

Її погляд упав на його руку й знову повернувся до обличчя. Ніна докірливо вигнула брову.

Він розчепив пальці.

— Гаразд, але зробимо це разом.

Не можна було гаяти часу.

— Він уже добіг кінця провулку. Ходімо на протилежний бік вулиці, поки не сів у авто.

Дівчина побігла, Кент швидким кроком ішов поряд між автомобілів, застряглих на широкому бульварі. Нічого дивного в тому, що поліція не змогла втрутитися вчасно.

Вони підбігли до будинку поряд із місцем, де Геррера помітила приціл. Наступна будівля теж була висока, через неї в провулку лежала глибока тінь. Отут кілька хвилин тому ховався стрілець. Ніна знову почула лайку Кента й легко здогадалася, про що він думає.

Фатальний перешийок.

Усіх офіцерів правоохоронних органів вчать пильнувати, коли вони опиняються в так званих звуженнях, місцях де озброєний нападник може непомітно заховатися й залягти на дно у вичікуванні. Цей темний провулок був ідеальним місцем для засідки.

Ніна приготувалася йти вперед, коли на її плече лягла важка рука. Цього разу Кент схопив її без ніжності й прошепотів на вухо:

— Ми підемо туди разом, Герреро. Як команда. Зрозуміло?

Майнула думка, що варто не погодитися — і Кент затримає її на місці. Ніна швидко кивнула й кинулася вперед. Кент біг зовсім близько — вона чула його глибоке розмірене дихання. Поки мчали провулком, очі звикли до мороку, й дівчина побачила знайому постать. Чоловік сідав у машину на протилежному боці. Коли завівся мотор, Ніна щодуху кинулася напереріз. Чоловік у седані рушив з місця й кинув на неї погляд. На частку секунди їхні очі зустрілися, та він натиснув на газ і залишив за собою вищання шин і хмару їдкого диму.

— Ти побачила водія? — запитав Кент.

— Так, — Ніна подивилася на нього, — це був Клей Фордж.

Розділ 48

Червоні та сині спалахи розітнули густі сутінки — нарешті під'їхала поліція. Ніна дістала мобільник із бічної кишені своїх бігових шортів зі спандексу.

— Нам потрібно дати поліції опис автівки, інформацію про підозрюваного та останній відомий напрямок руху, — звернулася вона до Кента.

— Я зателефоную 9-1-1, — Джейк уже набирає номер, — а ти повідом Бакстону.

Коли він швидко заговорив у слухавку, звертаючись до диспетчера, Ніна натиснула кнопку швидкого виклику шефа.

— Старший спеціальний агент Бакстон.

— Сер, ви, напевно, чуєте сирени, — дівчина змусила себе говорити повільніше. — Кент приєднався до мене на пробіжці. Хтось стріляв у нас із великокаліберної гвинтівки.

Бакстон теж заговорив поквапливо, ковтаючи звуки:

— З вами обома все норм?

Ніна запевнила, що обоє неушкоджені, стисло переповіла хід подій.

Бос терпляче вислухав і відповів:

— Я з командою спускаюся на паркування. Зустрічаємося там, де й раніше, — і від'єднався.

Кент і собі закінчив розмову з диспетчером.

— Поліція Фенікса влаштовує штаб на західному паркуванні готелю. На нас чекають там зі звітом і заявою. Патрульні оточать цей сектор.

Ніна розвернулася, збираючись повернути назад провулком, і помітила на землі купу мотлоху.

— Що це таке?

Джейк простежив її погляд.

— Схоже на дрон.

Ніна присіла, щоб роздивитися краще.

— Ця штука з дзижчанням літала навколо, коли ти мене наздогнав. Мабуть, упала.

Білий пластмасовий корпус пристрою розбився, зсередини стирчали металеві нутроці. Червоно-чорні смугасті дроти лежали на асфальті, наче яскраві коралові змійки. Думка про отруйних плазунів нагадала Ніні слова Роберта Кехілла: «Я подивився йому в очі, й вони були холодні та байдужі. Як у змії».

Вона глянула на Кента.

— Цей дрон належить Форджу. Він скористався ним, щоб відстежити мене.

— Дрон потрібен для аналізу, — Кент нахилився до уламків. — Із нього можна витягнути чимало інформації про...

— Ні! — Дівчина схопила його за руку. — Не торкайся.

— Маєш рацію, — Кент знову дістав телефон. — Про всяк випадок ліпше викликати сюди ЗВН.

Ніна сумнівалася, що відділ Знешкодження вибухонебезпечних набоїв знайде якусь бомбу, та з Форджем пильність не завадила б.

За кілька хвилин до них підійшли двоє патрульних офіцерів. Вони встановили загородження на вході й виході з провулку та

зайняли свої пости по обидва його кінці, аби тримати подалі допитливих роззяв, поки не приїде команда ЗВН.

Ніна подякувала й пішла до паркування готелю. Кент наздогнав її та пішов поряд.

— Він знає, що я його бачила, — сказала вона. — Мабуть, покине машину й зброю та змішається з натовпом десь на найближчих вулицях.

— Та це все одно наша найкраща можливість. Мусимо впіймати його, поки не втік далеко. Що сказав Бакстон?

— Зустрічаємося з командою неподалік того місця, де поліція влаштовує штаб.

На паркуванні вже чекала команда ФБР і Перес. Усі юрмилися в тому самому кутку, де нещодавно зустріли журналіста.

Брек помахала рукою.

— Народ, із вами все гаразд?

— Нормально, — заспокоїла її Ніна, — виявилося, що влучити в рухому мішень дуже складно.

Вона пригадала, як Кент несподівано схопив її за руку, затримав на частку секунди, перш ніж пролунав перший постріл. Якби не це, Фордж узяв би її на мушку.

— На нас чекають у штабі, — повідомив Кент. — Потрібно оформити заяву в поліції.

— Розкажіть усе мені, — Перес випередив Бакстона, — а потім я піду до штабу й передам деталі. Ви можете залишитися тут, із командою. Колеги переглядають відео з камер спостереження за навколишніми вулицями й намагаються відслідкувати його автівку за допомогою дорожніх камер, тож

поліція просто зараз страшенно заклопотана спробами затримання злочинця.

Ніна була вдячна, що не муситиме залишати команду, адже група мала багато чого обговорити. Перекидатися ідеями корисно: так легше здогадатися, на який наступний крок наважиться злочинець. І ці ідеї могли полегшити роботу поліції.

Вейд вислухав детальну розповідь про події та звернувся до Кента:

— Фордж цілився у вас обох?

— Мене він цілковито ігнорував, — упевнено заявив Джейк.

— Цілився тільки в Герреру.

Ніна не була аж так у цьому впевнена, та зрозуміла, що Кент краще міг помітити, куди влучали кулі. Завдяки бойовому досвідові та подальшій службі у ФБР він легко міг відслідковувати траєкторію ворожого вогню.

Вейд кивнув, ніби очікував саме такої відповіді.

— Ви сказали, що Фордж начебто влаштував засідку неподалік готелю.

— Він засів там і вичікував, — погодився Кент. — Напевно, влаштувався між тими двома будинками, коли побачив, що Геррера вийшла на пробіжку, і скористався дроном, аби стежити за нею. Стрілець причаївся у місці, де, як він знав, жертва виявиться незахищеною й рухатиметься відомим їй маршрутом. Він знав, що вона повернеться до готелю. Єдине, чого він не врахував, — що до Ніни приєднаюсь я.

— Отже, Герреру як ціль обрали свідомо, — Бакстон не запитував, це було ствердження.

— Але звідки він знав, що я збираюся на пробіжку? — Ніна тицьнула себе пальцем у груди. — Я сама про це не знала ще за п'ять хвилин до виходу.

— Можливо, він стежив за готелем, — припустила Брек. — Пригадайте, як Снід накинувся на нас на паркуванні. Напевне, всім відомо, що тут під час відряджень живуть правоохоронці.

Та в Ніни все одно щось не сходилося.

— Мені складно повірити, що він паркувався в кінці вулиці, жив у машині та цілодобово керував цілим флотом дронів, які спостерігав за готелем, чекав такої нагоди. Це не має сенсу.

— Справді, у дронів обмежений час польоту. Для постійного стеження довелося б час від часу їх змінювати. Зрештою, хтось повідомив би про це, — Келлі глянула на Ніну. — Він знав, що ти будеш на вулиці сама, але я не можу збагнути, звідки.

Бакстон глухо мовив:

— Може, він платить комусь у готелі, аби той повідомляв, коли ми приходимо чи йдемо?

— Хоч би що він робив, — додав Кент, — йому не просто поталанило. Він якимось чином вистежив Герреру та мало не вбив її. — Хлопець узявся в боки. — Зрештою, ми довідаємося, як він це зробив, та мене більше цікавить, чому.

— Є лише одна причина, зважаючи на те, що нам відомо про його особистість і природу злочинів, — втрутився Вейд. — Геррера для нього — незавершена справа, ниточка, яку слід перерізати.

Ніна почула, як хтось покликав її на ім'я.

— Агентко Герреро! — Снід гукав до неї через майданчик, із за стрічки загородження. — Можете прокоментувати

стрілянину? Це якось пов'язане зі «Справою Йорони»? Стрілець цілився у вас?

— Цей тип серйозно? — здивувався Кент. — Звідки він дізнався, що ти якось пов'язана з випадковою стріляниною у старому місті?

— Напевно, слухає поліційну хвилю, — припустила Ніна. — Чимало журналістів так роблять. Коли ми розмовляли з тими двома хлопцями в однострої, я чула їхню рацію. Диспетчер передавав орієнтування на підозрюваного й повідомив, що той розшукується за спробу вбивства федерального агента, тож...

Снід викрикнув наступне запитання:

— Клейд Фордж — головний підозрюваний у «Справі Йорони»?

— Він його на ім'я називає, — сухо зауважила Ніна.

— Ось і результат координації в повідомленнях громадськості, — пробурмотів Бакстон, розвертаючись до командного автобуса. — Потрібно попросити їх перевести всю поліційну комунікацію щодо цієї операції на безпечний канал.

— Я бачу на місці їхнього речника, — повідомила Брек. — Поліція Фенікса відповість на всі запитання ЗМІ, проте вони жадають коментаря від ФБР, адже до справи залучені двоє агентів, — вона обернулася до Бакстона. — Як ви збираєтеся дати цьому раду, сер?

— Ми зробимо спільну заяву з поліційним відділком Фенікса, коли матимемо точну інформацію про події, — відповів бос і звернувся до Ніни: — Агентко Герреро, чому б тобі не повернутися до номера, аби прийняти душ і переодягнутися? Попроси кількох копів у однострої тебе

провести. Мені потрібно перемовитися кількома словами з агентом Кентом. Він невдовзі приєднається до тебе.

Ніхто не прокоментував рішення начальника. Бакстон вважав, що завжди слід мати охайний вигляд, проте Ніна здогадалася про справжню причину його несподіваного бажання прибрати її з місця подій, і йшлося аж ніяк не про чепурний вигляд.

Вона почала відволікати команду від розслідування.

Розділ 49

Ніна вийшла з душі й почула, як вібрує телефон на гранітній стільниці в кухні. Невже це Бакстон телефонує з повідомленням, що поліція спіймала Форджа? З тіла ще крапало, коли вона схопила мобільник, не глянувши на вхідний номер.

— Геррера.

У відповідь почувся пронижливий голос Б'янки.

— Ніно, якого хріна?

Дівчина не стримала усмішки. Що більше переймалася її сусідка-підліток, то огидніше поводитися.

— На Східному узбережжі вже пізно, тобі давно вже спати час, Бі.

— Спати? — Б'янка обурено підвищила тон. — Якийсь псих скористався тобою, аби повчитися стріляти, а ти питаєш, чи почистила я зуби й чи надягнула піжамку? — коротка пауза. — Серйозно, що там, з біса, відбувається у Феніксі?

— Звідки ти знаєш, що сталося на іншому кінці країни менш ніж годину тому?

— Двоє слів, — відповіла дівчинка, — гугл, сповіщення.

Можна було не дивуватися. Тією самою тактикою користувалася Брек, щоб відслідковувати сюжети про їхнє розслідування в новинах та соціальних мережах. Утім, на відміну від Б'янки, вона була спеціальною агенткою, призначеною до роботи з цією справою.

Ніна спробувала розрядити обстановку.

— Ти колись думала про роботу на ЦРУ?

— Ага, ось просто зараз, — огризнулася Б'янка. — Я ніколи не пройду їхньої перевірки.

— Навіть не запитуватиму, чому.

— Повернімося до суті: що відбувається? — не вгавала дівчинка. — Пані Гомез доведеться відкоркувати резервну пляшку текіли, коли вона про це почує.

— Вона не мусить про це чути, — заперечила Ніна. — Якщо ти їй нічого не скажеш.

— Та ти вже буквально в усіх соцмережах. Хтось залив відео, як ви з тим красунчиком у стилі «солдата Джо»^[44] ухиляєтеся від куль.

— Що? — Ніна не могла не зачудуватися миттєвим розповсюдженням в інтернеті критично важливої інформації. Люди ніколи б не додумалися ділитися такими відеозаписами з правоохоронцями, лише щоб набити собі лайків у соцмережах. — Мені потрібне те відео, Бі. Може, поліція його ще не бачила. Вони зайняті переслідуванням стрільця.

— Я надішлю тобі посилання, сама зможеш подивитися.

— Гарзд, відправляй, чекатиму, — дівчина пригадала, з ким саме розмовляє. — А якщо знайдеш інші завантажені стріми, їх теж.

— Ображаєш...

— Дякую, Бі.

У двері між номерами легенько постукали. Ніна накинула готельний халат, перетнула кімнату, відчинила й побачила Кента, який теж щойно вийшов із душу, але вже вдягненого.

Він щосили старався не опускати погляду нижче її обличчя.

— Як тримаєшся?

Свист куль з гвинтівки налякав Ніну, але вона не була тендітною квіточкою.

— Зі мною все гаразд, Кенте. Саме збиралася вдягнутись і спускатися.

— Я зачекаю там, на канапі, — хлопець без запрошення пройшов повз неї. — Можеш одягатися у ванній, а тоді разом підемо вниз.

Цікаво, це Бакстон наказав йому не відклеюватися, чи він сам напросився?

— Не потребую няньки, — заперечила Ніна. — Чи тілоохоронця.

Джейк підняв руку й показав їй чорний пластмасовий пристрій, ніби трохи збільшений мобільник.

— Отримав це від Переса, щоб слідкувати за розмовами поліції. Ввімкну на повну гучність, аби тобі у ванній було чути, — він рушив до м'якого куточка й влаштувався на канапі.

Ніна збиралася наполягати, щоб Кент вийшов із її номера, але він увімкнув радіо. Дівчина почула гамір, якісь уривки розмов — поліція Фенікса оточувала старе місто в пошуках Форджа. Кент спритно підчепив її на гачок.

Вона почовгала до шафи, де оглянула колекцію строгих ділових костюмів, привезених із собою. Сірий, чорний чи темно-синій? Такий багатий вибір.

Узяла вішак із сірим брючним костюмом, доповнила його шовковою червоною блузкою і наостанок дістала з комода набір білизни. Повернулася до ванної, але дверей не причинила, аби

чути поліційну хвилю. Не схоже було на те, що копам пощастило дізнатися про місце перебування Форджа.

Згадалася недавня стрілянина. Звідки він знав, що Ніна вийде на вулицю сама та виявиться беззахисною перед нападом? Як зауважила Брек, він не міг відправляти до готелю дрони й сподіватися на малоймовірну слухну нагоду. І як сказав Кент, Фордж не встиг вчасно влаштувати засідку зі своєю гвинтівкою, аби перехопити її на початку пробіжки, але зміг відстежити на зворотному шляху.

Скидалося на те, що він знав забагато й вочевидь підгодовував інформацією Сніда. Але звідки дізнався, що слід перевірити її минуле та пов'язати її зі «Справою Йорони»? Спершу успішно вивів із розслідування, а тоді намагався вбити, коли залишилася сама.

Уже вдягнена, Ніна широко відчинила двері ванної. Кент і досі сидів на канапі й слухав спотворену перешкодами інформацію. Він так насторожено прислухався, й дівчина стривожилася. Щось у цій ситуації, гризло її, мов жучок. Коли останні двоє слів луною відгукнулися у свідомості, вона застигла. «Як жучок».

Фордж був фахівцем з електроніки. Він установлював охоронні системи, які забезпечували аудіо- та відео-нагляд. Усі в місті знали, де саме вони зупинилися. Чи ж складно було йому отримати доступ до її готельного номера?

Кент побачив, що Ніна вийшла та підвівся з канапи.

— Готова?

Він вимкнув портативне поліційне радіо, й кімнату заповнила тиша.

Ніна завмерла, паралізована здогадом. Якщо Фордж якимось чином підслуховував розмови команди, можливо, вони зможуть відстежити сигнал і заманити його в пастку. Не можна робити нічого, що могло б сполохати його і позбавити їх найкращої можливості у визначенні місця, де він ховається.

Де Фордж міг установити пристрій? Ніна обвела поглядом кімнату. Невдовзі по тому, як стала агенткою, вона отримала завдання: перевдягнутися прибиральницею і встановити жучки в кабінеті головного виконавчого директора, який, прикриваючись власним бізнесом, перераховував гроші терористичній організації. Дотримуючись інструкцій техніків, вона скористалася пожежною сигналізацією, торшером і настільним годинником, аби мати надійні джерела струму. Такі пристрої не потребували батарейок і не могли відмовити в невдалий момент.

— Герреро? — Кент зробив крок до неї.

А що, як Фордж встановив ще й мініатюрні камери та може також спостерігати за ними? Як непомітно подати колезі сигнал, що вона хоче пошукати жучків?

Це неможливо. І все залежить від кількох наступних хвилин.

Ніна широко посміхнулася Кенту.

— Мені потрібно... е-е-е... — подивилася на стіл і помітила лампу. — Мені потрібно залишити записку прибиральникам. У нас закінчився туалетний папір.

Підійшла до столу й сіла. Взяла ручку, поклала перед собою невеличкий записник із логотипом готелю, а тоді нахилилася вперед і вдала, ніби намагається ввімкнути лампу.

— Щось не так, — зазирнула під широкий абажур. — Світло не вмикається.

— Дай-но глянути, — Кент підійшов ззаду.

Ніні кортіло задушити хлопця його краваткою.

— Просто лампочка не до кінця закручена, я впораюся, — вона застромила голову ще глибше, обхопила лампочку пальцями й розкрутила. Розуміла, що має близько десяти секунд, перш ніж Фордж щось запідозрить, якщо слухає або дивився на них.

Коли Ніна нахилила лампу, погляд за щось зачепився. Крихітний смугастий червоно-чорний дротик стирчав із металевого корпусу біля цоколя.

Поза шкірою пішов мороз. Дротик нагадував коралову змію.

Думки шалено застрибали; Ніна закрутила лампочку, вирівняла лампу й ввімкнула її.

— Проблему вирішено.

Чіткі кольори оголених дротів були мало не його підписом. Та як Форджеві вдалося потрапити до кімнати, коли їх там не було? Вона перевдягалася прибиральницею, аби встановити жучки. А що, як...

Думка завдала майже фізичного болю. Персонал готелю. Пригадала посильного, який швидко нахилився зав'язати шнурок, коли вона вийшла з ліфта кілька днів тому, і відвернувся. Агенти ФБР теж часом користувалися цим. Люди в уніформі залишаються анонімними, зливаються з оточенням, їх не помічають як шпалери.

— Закінчила свою записку? — нетерпляче спитав Кент. — Нам час іти.

Ніна абияк нашкрябала в записнику кілька слів і підвелася.

— Візьму зброю і посвідку.

Дістала з шафи наплічник і зібралася, обмірковуючи ситуацію. Чи були такі самі жучки в номері Кента? Цілком імовірно. Нічого не може сказати, поки не переконається, що вони відійшли подалі не лише від номера, а й від готелю.

Фордж від початку знав усі деталі розслідування, а вони все не так розуміли. Їм потрібен був не корок, аби перекрити витік, — потребували дезінсектора, який нищить жучків.

Розділ 50

Ніна кинулася коридором тридцять першого поверху до ліфта, й коли двері зачинилися за Кентом, кілька разів гупнула по кнопці «Ф», щоб спуститися до фойє.

Поки спускалися, Джейк розглядав дівчину, й вигляд мав занепокоєний.

— Ніно, що, в біса, з тобою коїться?

— Нічого. Просто хвилююся перед зустріччю з командою.

— Ти взагалі здаєшся схвильованою.

Вона відмахнулася.

— Не влаштовуй мені психоаналізу.

Двері ліфта відчинилися, й Ніна вискочила. Кент не відставав, здавалося, хотів щось сказати, але змусив себе стриматися.

Свою команду вони побачили біля заведеного командного автобуса поліції Фенікса в кутку майданчика. Вже ввімкнули прожектори, аби всі детективи й патрульні могли обмінятися звітами з місць пошуків стрільця.

Ніна нетерпляче дочекалася, поки Бакстон закінчить розмову з начальником патрульних, який подякував йому та повернувся до вщерть заповненого командного автобуса.

— Є якісь сліди Форджа? — запитала вона й відчула, що захекалася.

— Він — справжній привид, — відповів бос. — Міські камери показали, як він покинув свою автівку на Гранд-авеню. Патрульні щойно перевірили порожній автомобіль, нелегально

запаркований на узбіччі. Гвинтівка залишилася усередині. Відео підтверджують, що він рушив пішки вздовж Рузвельт-стрит на захід. Зайшов до притулку для безхатків. Поліція Фенікса всіх там перевіряє, але Фордж, мабуть, схопив чийсь куртку й вислизнув, перш ніж будівлю оточили.

— Команда ЗВН перевірила дрон, — додала Брек. — Жодної вибухівки. Криміналісти перевірять його, щоб дізнатися, що зможемо відновити, але надії небагато.

Ніна більше не могла чекати.

— Я знаю, як можна його виманити, — вона жестом покликала решту команди за собою в куток майданчика, подалі від галасу.

Роззирнулася, переконалася, що вони самі, стишила голос:

— Я знайшла пристрій для підслуховування, встановлений у настільній лампі в нашому номері. Із нього стирчали червоно-чорні електричні дроти, точно такі самі...

— Як ті, що в дроні, — закінчив її думку Кент. — Ось чому ти так дивно поводитися.

— А де зараз той пристрій? — запитав Бакстон. — Ти його деактивувала?

— Я вирішила, що ми можемо ним скористатися, аби виманити Форджа, тому залишила жучок на місці, — відповіла Ніна. — А він там, мабуть, із дня нашого заселення, — вона дала їм трохи часу, аби всі збагнули, що розслідування було від початку скомпрометоване. — Ми намагалися зрозуміти, як йому вдалося влаштувати засідку, якщо я вирішила піти на пробіжку менш ніж за десять хвилин до виходу, — вона повернулася до Брек. — Єдина, кому я сказала про це, була ти.

— У нашому номері, — простогнала Келлі. — А я сказала Кенту, де ти, коли він зайшов за кілька хвилин.

— Сходиться, — втрутився Кент. — Якщо Фордж підслуховував нас, у нього було вдосталь часу, аби відправити дрон і знати, коли ти повертатимешся до готелю. Також він припустив, що зброї у тебе не буде. Ти була сама, вразлива, й нічого не підозрювала.

Бакстон глянув на Ніну.

— Ти щось казала про те, як виманити його?

Вона була впевнена, що бос раніше планував посадити її на лаву запасних, а ось тепер скидалося на те, що вирішив відтермінувати виконання вироку. Час повною мірою скористатися своїм таланом.

— Фордж хоче завершити розпочате з моєю родиною двадцять вісім років тому. Він спостерігає і слухає, що відбувається в готельному номері. Чому б нам не скористатися з цього?

— Що саме ти задумала?

— За кілька хвилин ми повернемося до наших кімнат. Усі говоритимемо про стрілянину, обговорюватимемо майбутній сюжет зі мною сьогодні о двадцять третій у випуску новин. Старший спеціальний агент Бакстон накаже мені сісти на завтрашній рейс до Вашингтона. Я сперечатимуся.

— Принаймні ти будеш у своїй ролі, — пробурмотів Бакстон.

— Завтра вранці ви всі поїдете до відділку поліції Фенікса, але я залишуся в готелі, щоб спакувати речі, — вона мить вагалася, поки переконалася, що подумки узгодила всі деталі. У неї буде єдиний шанс на те, щоб переконати всіх. — Коли всі

підуть, мені зателефонує інформатор, а я перемкну його на гучний зв'язок, аби Фордж теж чув розмову.

Вигляд у Бакстона був такий, ніби він очікував чого завгодно, крім цього.

— Звідки у тебе візьметься інформатор в Арізоні, якщо ти працюєш із Вірджинії?

— Нізвідки, — погодилася Ніна. — Але Фордж цього не знає. Ми можемо вдати, буцімто інформатор працював на мене, коли я була у Феніксі кілька місяців тому. Фордж напевно знає, що я не так давно займалася в цьому місті важливою справою. Звучатиме правдоподібно.

— І чому цей таємничий інформатор телефонує тобі, агентко Герреро?

— Інформатор скаже, що у нього є термінові дані в новій справі, але він не хоче розповідати про це телефоном, — вона махнула рукою. — Байдуже, що це буде, щось із внутрішнім тероризмом чи щось таке.

Бакстон стиснув губи.

— Продовжуй.

— Я скажу, що незабаром їду, й попрошу довести мене з готелю до аеропорту, аби ми могли поговорити дорогою. Але він занадто боїться зустрічатися зі мною в громадському місці, тож хоче зустрітися десь дорогою до Скай-Гарбор, де навколо буде менше людей.

Бос заплющив очі й закинув голову, ніби намагався опанувати себе.

— Скажімо, — суто теоретично, — я схвалю цей... план, — він знову опустил погляд на дівчину. — Що буде далі?

— Ми домовимося про місце десь між готелем і аеропортом, де небагато перехожих, — вела вона далі, — наприклад, у районі складів. Після цього відправимо на місця наших людей і влаштуємо засідку.

— Почекаємо, поки Фордж дістанеться туди, а тоді схопимо його?

— Так, але я мушу по-справжньому поїхати на місце зустрічі, якщо він раптом стежитиме, — Ніна подумала про технічні навички Форджа. — Він напевно має більше дронів, і весь час переконуватиметься, що бачить мене, перш ніж з'явитися там.

— Дозволь мені переформулювати, — Кент здавався налаштованим більш скептично, ніж Бакстон. — Ти хочеш влаштувати з себе наживку?

Дівчина знизала плечима.

— Як ще можна впіймати рибку, якщо не насадити наживку на гачок?

— Він не рибка, — нагадав Вейд. — Як сказав Кехілл, він змія. І він відчує, що це пастка.

— Те, як ми все влаштуємо, залежить від нас, — заперечила Ніна. — Якщо це не спрацює, він не впіймається і ми нічого не втратимо.

Кент узявся в боки.

— А що, як він відправить до тебе іншого вбивцю?

— Фордж завжди працює сам, — Геррера глянула на Вейда в очікуванні підтримки.

Профайлер кивнув, але запитав.

— Чому ти думаєш, що він піде на це?

— Він гадатиме, що це востаннє я залишуся сама, перш ніж вилечу з міста. Якщо не дотягнеться до мене завтра вранці, муситиме переслідувати аж до округу Колумбія, а там на нього чекають відкриті ордери на арешт. Він не може сісти на літак, орендувати автівку чи навіть купити автобусний квиток, не здійнявши тривоги. Його мобільність тепер страшенно обмежена, і він це знає.

Здавалося, що Кента це не переконало.

— У нього напевно є підроблена посвідка або й дві, і він ховатиметься, аж поки не зможе дотягнутися до тебе, коли ти цього не очікуватимеш.

— Ти озвучив мою точку зору, — відповіла Ніна. — Я краще знешкоджу його зараз, поки готова і маю план, а не житиму рік чи два, озираючись через плече.

— Вона має рацію, — погодився Вейд. — Він ще не закінчив справу, — профайлер повернувся до Бакстона. — Існують два варіанти розвитку подій. На наших умовах або на його. І я краще здивую його, ніж дозволю йому здивувати нас.

Бос насупився.

— Агентка Геррера не може брати участь у розслідуванні, поки ми не отримаємо результатів ДНК-тесту завтра вранці.

— З технічного погляду я нічого не розслідую, — зауважила Ніна. — Це окрема тактична операція.

Темне обличчя Бакстона напружилося: він обмірковував ситуацію. Ніна просила його порівняти потенційну можливість нарватися на неприємності з судовим процесом і потенційну небезпеку для одного з його агентів.

Коли він неохоче кивнув, Ніна зрозуміла: вирішено.

— Ми кинули на цю справу наших найкращих людей і співпрацюємо з відділком поліції Фенікса, — нарешті заговорив Бакстон. — Я хочу скористатися всіма нашими активами, — він примружився. — Цей план має бути залізобетонним.

Дівчина стримала усмішку. Стрілянина закінчилася чимось добрим. Найближчим часом їй не доведеться повертатися до Вашингтона. Для майбутнього кримінального провадження знадобляться її покази як єдиного свідка, який однозначно може відправити Форджа за ґрати. Якщо його спіймають.

Ніна подумки дала собі стусана. Коли його спіймають.

Розділ 51

Дівчина зустрілася поглядом зі спеціальним агентом Бредом Гарпером, цілковито розуміючи, що керівник команди з порятунку заручників відділу ФБР Фенікса не надто задоволений її діями. Згода на операцію пройшла всі необхідні інстанції, й тепер вони зібралися разом із загоном для спецзавдань поліцейного відділку на їхній території, щоб разом опрацювати деталі. На жаль, упродовж минулої години ці деталі щораз більше дратували Гарпера.

— Мене в цій операції не влаштовує жодна частина, — повідомив він і скосив погляд на Брек. — Вам пощастило відслідкувати сигнал приймача інформації з пристрою для прослуховування?

— Фордж розумний, — відповіла Брек. — Бездротовий сигнал перестрибує з місця на місце. Я не можу визначити джерело, не протестувавши жучок фізично. Нам відомо, що він ретельно готується, тож у кімнаті буде не один жучок. Дізнавшись, що ми задумали, він негайно вимкне їх. Це називається дублюванням, ми теж робимо те саме, коли ставимо... — дівчина зашарілася й повернулася до Ніни. — Святе лайно, а що, як він установив у нашій ванні приховану камеру?

Геррера вже давно не переймалася, бачив Фордж її голою чи ні. Завдяки останньому гучному розслідуванню це вже й так бачили всі, хто мав доступ до інтернету.

— Якщо по правді, це найменше мене турбує, — відповіла вона Келлі й звернулася до Гарпера: — Ця операція — наш

єдиний шанс на арешт Форджа, перш ніж він уб'є ще когось.

Ніна озвучила ставки.

Та скидалося на те, що Гарпера вона не переконала.

— Ми здаємо гарну позицію, — заперечив він, — самі себе заганяємо в тактично незручне становище.

Ніна взялася відстоювати свою думку. Знову.

— Фордж уже раз скористався дроном. Висока ймовірність того, що для розвідки він застосує ще один. І якщо це зробить, ми спіймаємо його.

Вона запропонувала оточити трикілометрову зону навколо місця зустрічі, адже доступні у вільному продажі дрони можуть віддалятися приблизно на півтора кілометри від оператора. Якщо Фордж прийде на місце особисто, вони його схоплять. Якщо він відправить дрон, слід оточити територію, щоб спіймати його там. Їй подобалася логіка операції, та Гарпер вочевидь заповзівся й далі вишукувати недоліки.

— Я розумію, чому ми не можемо виставити контрснайперську команду на даху, та мені це все одно не подобається, — він потер потилицю. — Фордж уже використовував великокаліберну гвинтівку. Цей сучий син, напевно, має ще одну, тож може дістати вас із тисячі двохсот метрів. Він демонструє схильність до атак зі значної відстані.

— Немає досконалих операцій, — Бакстон заступився за Ніну, — але цей план передбачає активні дії, і це мені подобається.

Гарпер запитально глянув на нього. Старший спеціальний агент перетнув кімнату й вказав на приклеєне до стіни фото Форджа.

— За нашим профілем, пан Фордж і далі має переслідувати агентку Герреру.

— То чому тоді ми пропонуємо її на тарілочці? — впирався Гарпер.

— Тому що він уже влаштував одну засідку на неї, — нагадав Бакстон. — Він досі на волі та може атакувати будь-де й будь-коли, але якщо ми влаштуємо пастку, можливо, вдасться заманити його туди, де зможемо контролювати ситуацію. — Бос змахнув рукою в бік тактичного персоналу в чорному, вишикуваного на протилежному кінці приміщення. — Ми візьмемо його зараз, тому що належно підготувалися, й він не матиме іншої нагоди для несподіваного нападу, бо зараз у нас під рукою всі ресурси.

— А чому ми не можемо дати агентці Геррері охорону? — запитав Гарпер. — Я можу призначити когось зі своєї команди...

— Ви готові цілодобово охороняти мене протягом наступних чотирьох років? — перебила його Ніна. — До останніх подій Фордж саме стільки вичікував між убивствами. Він уже демонстрував свою кмітливість і ретельне планування.

Бакстон підійшов ближче до Гарпера й стишив голос.

— Я прийняв рішення. Ваша команда допоможе нам, чи мені слід покладатися на тактичну підтримку спецпризначенців поліції Фенікса?

Ніна стримала усмішку. Ще ніколи не бачила нечистої гри Бакстона. Його ультиматум дав бажаний результат. Він і на мить не засумнівався в цьому.

— Ми допоможемо, — пробурмотів Гарпер і звернувся до решти присутніх. — Сподіватимемося, що Фордж спіймається

на гачок, якщо все піде саме так, як очікувалося. Команди повинні заховатися на своїх місцях ще до того, як Геррера отримає дзвінок від детектива Переса.

Вони домовилися, що Перес зіграє роль анонімного інформатора. Кент готовий був добровільно взятися до виконання Ніниного задуму, але Бакстон побоювався, що Фордж упізнає його після стрілянини в старому місті. З іншого боку, Перес легко міг замаскуватися і злитися з місцевими латиноамериканцями.

Керівник спецпризначенців поліції підтвердив свою підтримку.

— Якщо знадобиться, моя команда може кілька годин залишатися на своїх позиціях.

— Так довго не доведеться, — запевнив Вейд. — Перес зателефонує Геррері, й вона чітко повідомить, коли відлітає її рейс. Ми переконуємося, що о цій годині справді є літак, на той випадок, якщо Фордж перевірятиме інформацію. Таким чином скоротимо час, упродовж якого він може діяти, до вузького вікна.

— Щойно його авто проїде повз нашу зону контролю, заблокуємо всі в'їзди та виїзди, — додав Гарпер. — Він зможе заїхати, але не зможе вирватися з оточення.

Ніна засміялася.

— Схоже на пастку для тарганів.

Її підтримали сміхом, але Гарпер і далі супився.

— Ми встановимо дорожні шипи та периметри з мішенями, а за кілька кілометрів чатуватиме повітряний підрозділ. Форджу нікуди подітися.

— Обговоримо заходи безпеки для агентки Геррери, — запропонував Бакстон.

— На ній буде два бездротові передавачі, — повідомив Гарпер, — основний і запасний. Один активується голосом, а другий буде ввімкнений постійно. Також вона чутиме в навушнику старшого спеціального агента Бакстона.

Геррера подивилася на крихітний пристрій. На шиї не буде зрадницького скрученого дроту. У вусі передавач невидимий.

— Все устаткування має залишатися у сумці під замком на той випадок, якщо Фордж має змогу спостерігати за вами, — нагадав Гарпер і подав дівчині невеликий чорний наплічник. — Начепите комунікатори дорогою до місця зустрічі, в машині, коли він вас не бачитиме.

Ніна взяла сумку; чоловік вів далі.

— Ми вже прочесали місце операції. Геррера й Перес зустрінуться біля бічної стіни будівлі. Там є бетонний стовп, яким за необхідності можна скористатись як прикриттям, — він обвів поглядом приміщення. — Щойно хтось із вас помітить підозрюваного, ми дозволимо йому потрапити в периметр, а тоді розпочнемо процедуру захоплення.

Озався сержант поліції:

— Якщо на територію увійде хтось із цивільних, команда Браво перехопить їх. Дехто з членів тактичної команди надягне поверх устаткування спецпризначенців комбінезони комунальників Фенікса. Вони відповідальні за скерування будь-кого, хто наближатиметься до зони операції, в безпечне місце. Пояснюватимуть, що працівники газової компанії ремонтують газопровід і наступні кілька годин вулиці будуть перекриті.

— Розділімося, — запропонував Бакстон і кивнув у бік Гарпера. — Ви з сержантом поліційного відділку Фенікса можете вдосконалити своє розташування, а ми тим часом порепетируємо телефонний дзвінок.

Ніна з Пересом накидали сценарій телефонної розмови: детектив зателефонує агентці, назветься інформатором, і попросить зустрічі. Відповісти на дзвінок вона мала з готельного номера, де його зміг би перехопити жучок.

Перес притиснув до вуха уявний телефон, і вони почали репетирувати свої репліки.

— Гм, — озвався Вейд за хвилину, коли розмова закінчилася, — нам доведеться попрацювати над цим сценарієм.

— Так, я теж не готовий на це купитися, — підтримав його Кент.

— Це не Шекспір, — Ніна взялася в боки. — Єдине, що нам потрібне, — переконати Форджа, що я опинюся в певний час у певному місці, буду там сама, а навколо не тинятимуться свідки.

— Мені це не подобається, — не здавався Кент. — Я хочу бути на місці з Геррерою.

— Там буде Гінзберг, вдаватиме з себе водія таксі, — нагадала Ніна. — А ще зі мною буде Перес.

— Але ви будете незахищені, — не вгавав Кент.

— Я все одно не матиму прикриття, — Ніна відмовилася наражати на небезпеку більше людей, ніж необхідно. — У цьому й суть. Це робить мене привабливішою мішенню.

— Ми контролюватимемо територію, — нагадав Вейд. — Контролюватимемо все на місці подій.

— Перегляньмо розклад, — перебив їх Бакстон. Він помітив, що Кент збирається продовжити суперечку. — Нам потрібно дати панові Форджу достатню фору, аби він дістався до місця зі своєї схованки.

— Припускаю, що його барліг десь близько, якщо Геррера досі залишається його ціллю.

— Тоді, як щодо надання Форджеві півгодини? — запропонувала Ніна.

— Цього може виявитися замало, — застеріг її Вейд. — Фордж покинув машину і знає, що ми його шукаємо. Нам потрібно дати йому час, аби він дістався місця... Я б сказав, що варто дати годину — якщо буде менше, він може вирішити, що не встигне. Геррера йому потрібна, але водночас у нього манія контролю. Він мусить відчувати, що зможе скоординувати свій замах, інакше не проковтне приманку.

Приманку. Тобто Ніну.

— Зупинимося на годині, — Бакстон завершив цю частину обговорення. — Всі наші плани мають бути остаточно узгоджені тут, адже в готелі вважатимемо, що він може спостерігати за нами з тієї миті, коли переступимо поріг.

Цілком тверезий погляд на ситуацію.

— Підготуватися слід уже сьогодні, — все-таки стояла на своєму Ніна.

Бакстон кивнув.

— Коли піднімемося нагору, я зайду в номер Геррери й повідомлю, що відсторонив її від справи й вранці вона має повернутися до округу Колумбія.

— Ми вже домовилися, що я сперечатимусь, бо хочу й далі брати участь у розслідуванні, — додала дівчина.

Бакстон ледь помітно всміхнувся.

— Коли я вийду з кімнати, можеш скільки завгодно пащекувати про мене з Брек. Розкажи їй, як хотіла залишитися. Це змусить Форджа повірити, що ти вхопишся за дзвінок інформатора, аби залишитися в справі.

Брек стиснула губи.

— Мені моторошно від того, що Фордж слухатиме нас, — а може, й дивитиметься.

— Спробуй поводитися природно, — попросила Ніна.

Келлі нахилила голову набік.

— Ти пробачиш мені, якщо я сьогодні ввечері не ходитиму в душ?

Ніна знизала плечима.

— Якщо в нас у ванній прихована камера, він уже вдосталь надивився.

Брек почервоніла.

— Обов'язково потрібно було нагадати.

Ніна, зайнята розмовою з Брек, не відразу помітила наближення худорлявого чоловіка в латексних рукавичках.

— Що ви робите з цією штукою? — вона дивилася на довгу білу ватяну паличку у нього в руці.

Бакстон озвався раніше за чоловіка.

— Він тут за моїм запитом, агентко Герреро, — бос подав незнайомцеві знак, мовляв, робіть свою справу.

Ніна могла забути про наказ Бакстона про зразок ДНК для порівняння з родиною Вега, але він цього не забув. Вона

неохоче розтулила рота й дозволила лаборантові взяти мазок білою пластиковою трубкою.

Бакстон підкреслено уважно спостерігав.

— Хоча планування тактичної операції в розпалі, відповіді нам все одно потрібні.

На жаль, Ніна вже знала відповідь.

Розділ 52

Наступного ранку рівно о восьмій дівчина самотньо сиділа за столом готельного номера перед увімкненою лампою з пристроєм для прослуховування. Решта команди вирушила до відділу ФБР Фенікса пів години тому. Телефон завібрував. Час починати виставу.

Вона натиснула іконку, увімкнула гучний зв'язок.

— Геррера.

Почула голос Переса.

— Hola, агентко Герреро, це я.

— Хто це?

— Це Пабло, — Перес щедро приправив свою мову мексиканським акцентом. — Пам'ятаєте, коли ви були у Феніксі минулого разу, я передав вам ту інформацію. Я зберіг ваш номер.

— Звідки вам відомо, що я у місті?

— Я бачив новини. Ви тут через ту «Справу Йорони».

Ніна чітко дотримувалася сценарію:

— Послухай, Пабло, я не маю часу на розмови. Скоро від'їжджаю.

— Вам захочеться зустрітися зі мною, перш ніж полетіти.

— Чому?

— У мене є інформація.

— Про що?

— Не хочу говорити про це телефоном. Це серйозна фігня. Ці хлопці терористи.

— Я можу попросити когось із моєї команди ФБР поговорити з тобою.

— Ні. Я розмовлятиму тільки з вами.

— Пабло, у мене рейс за три години.

— Ціла купа часу, щоб спершу зустрітися зі мною. Біля аеропорту Скай-Гарбор є промислова зона. Приїдьте і вислухайте мене. Якщо вирішите, що це не нагально, встигнете на свій рейс.

Ніна вдавано зітхнула.

— Гаразд... де і коли?

— На розі Джаспер і Арройо є склад. Вранці там нікого немає. Чекатиму на вас там за годину.

— Я приїду, але не надовго.

— Ви не пошкодуєте, — Перес від'єднався.

Розділ 53

За сорок хвилин після телефонної розмови з Пересом Ніна трохи відійшла від готелю, оминаючи стоянку таксі. Поліція Фенікса знайшла для агента Гінзберга з місцевого відділу ФБР конфісковане жовте таксі, на якому він мав її везти до місця зустрічі. Дівчина помітила автівку, що чекала на узбіччі Другої вулиці, й заскочила всередину.

— Якщо хочете води, в холодильнику є пляшечка, — Гінзберг зустрівся з нею поглядом у дзеркалі заднього огляду. — Я завжди приїжджаю підготованим.

Ніна кивнула й відповіла заздалегідь узгодженою фразою, яка мала повідомити агентів, що все йде за планом:

— Ніщо так не наганяє спрагу, як спека у Феніксі.

Усі розмови вони продумали під час зустрічі напередодні, коли планували операцію; кожен мав діяти згідно зі строгими протоколами контрспостереження, аж поки не переконається, що можна спілкуватися вільно.

Геррера нахилилася, відкрила маленький холодильник і дістала чорний пристрій завбільшки як колода карт, увімкнула його. Під час наради Брек показала, як користуватися детектором сигналів. Фордж побував у їхньому готельному номері, отже, міг підкинути жучки, трекери чи камери також у її багаж або в тактичне спорядження.

Ніна ретельно перевірила сканером сумку та одяг. Сигнал прозвучав, лише коли пристрій наблизився до голови Гінзберга.

Він постукав по вуху.

— Я вимикаюся.

Сканер перестав пищати. Ніна кивнула Гінзбергу.

— Ми чисті.

Він знову постукав по вуху, щоб увімкнути передавач.

— Ми чисті, — повторив для команди й знову обернувся до дівчини. — Сьогодні вранці ми тонували бічні й задні вікна. Можете вдягати мікрофон.

Коли він повернув на північ, виїхав на Сьому вулицю й повів таксі в нещільному потоці машин, Ніна дістала сумку з замком, отриману вчора від Гарпера.

— Усе минуло добре? — поцікавився Гінзберг.

Ніна ще не начепила своє аудіо-обладнання, але знала, що агент цікавиться від імені всіх, хто слухає їх по той бік системи. Якщо послуговуватися оперативними термінами, коли команда годину тому вийшла з готелю, Геррера залишалася для них «темною», тож решті кортіло дізнатися, як минула телефонна розмова з Пересом.

— Я чула Пабло виразно, — відповіла вона достатньо гучно, аби пристрій Гінзберга вловив її голос. — Можемо починати.

Після гарно відрепетируваної розмови з Пересом, Ніна влаштувала так само гарно відрепетирувану виставу, коли виходила з готелю. Якщо Фордж якимось чином спостерігав за нею, потрібно було зобразити все так, наче телефонний дзвінок несподівано змінив її плани. Адже інших причин для перевдягання в оперативний костюм у неї не було.

У чорному однострої з такою самою футболкою, затягнута військовим паском із пласкою кобурою при боці, Ніна котила

свою валізу готельним фойє. Образ доповнювали напівавтоматичний глок, бронежилет і чорні тактичні черевики.

Вона вставила й активувала навушник.

— Перевірка мікрофона.

Лунко зазвучав голос Бакстона:

— Прийом, агентко Геррера.

— Прийом, сер.

— Добре. Ми вже на позиції. Відтепер користуватимемося нашою комунікаційною системою.

Гінзберг їхав мовчки, й дівчина слухала балачки членів тактичної команди й групи розвідки. Коли вони востаннє перевіряли розташування на місцях, Ніна пригадала слова Переса про те, що ЗМІ використовують сканери, аби слухати розмови копів. Фордж був фахівцем з електроніки. Чи міг він теж цим займатися?

— Він не може перехопити нашу хвилю, чи не так? — запитала вона, не звертаючись ні до кого конкретно.

— Ми на безпечній хвилі, вона зашифрована.

Ніна відчула полегшення, та все одно залишалася настороженою. І далі слухала розмови, поки автівка наближалася до промзони. Гінзберг зупинився на безлюдному перехресті, де Перес, також відомий як Пабло, запропонував зустрітись.

Геррера вийшла, наблизилася до рогу будинку, який бачила під час вчорашньої наради на фотографіях, і тихо повідомила:

— Я на місці.

— Ми наглядаємо за вами, — запевнив Гарпер. — Що бачите?

Ніна відповідала тихо, майже не ворушила губами на той випадок, якщо Фордж спостерігав за нею в режимі відео-трансляції.

— Жодного руху. В зоні видимості жодного транспорту, але він міг зупинитися десь неподалік і прийти пішки або взяти таксі.

— Гаразд, повідомляйте мені про розвиток подій.

— Наказ прийняла.

Ніна тинялася довкола, час від часу поглядала у протилежний кінець вулиці, начебто чекала на Пабло. Огляділася: чи не помітно якихось слідів тактичної групи ФБР або поліції. Вони чудово впоралися зі своєю роботою — вулиця здавалася цілковито безлюдною. Якщо Фордж стежив за нею, він не міг побачити жодних слідів присутності сторонніх.

Збігли п'ятнадцять хвилин. Ніна вдала, що чухає носа, аби прикрити рух губів, і озвалася:

— Можливо, він чекає, поки з'явиться мій інформатор.

Перес відповів негайно.

— Вирушаю до вас.

— Ні, — їй не хотілося наражати детектива на небезпеку, — дамо йому ще трохи часу. Якщо Фордж запустить дрон, хочу, аби він бачив, що я сама.

Вона й далі крокувала туди-сюди тротуаром. У голові почали зароджуватися сумніви. Де, в біса, той Клей Фордж?

Розділ 54

Фордж натиснув педаль газу, повернув до житлової зони в центрі Фенікса. Гидливо похитав головою. Це все вистава. Невже вони вважають, що вистежують аматора? Буцімто достатньо сховатися в затінку за кілька районів на тій самій вулиці, аби залишатися непоміченими!

Він слухав телефонну розмову Ніни Геррери й готував дрон до польоту над зоною зустрічі. Якийсь час вагався, адже точка виявилася надто близько до аеропорту. Люди схильні до скарг телефоном, якщо бачать дрони поряд зі злітними смугами, а йому не з руки привертати увагу. Ось тоді він і згадав.

У «Джекстона» був контракт на охорону однієї з будівель у просторій промзоні поряд зі Скай Гарбор. Він дістав спеціальний ноутбук, який забрав із дому, та під'єднався до порталу, що стільки років служив йому вірою і правдою. Цей сайт давав доступ через чорний вхід у детальні бази «Джекстона» та можливість віддаленого маніпулювання системами.

Менш ніж за тринадцять хвилин він керував інстальованою на даху охоронною камерою поблизу перехрестя, де буцімто мала чекати Ніна. Побачив автівки спецпризначенців, з яких виходили цілі групи чоловіків у чорному. Вони перемовлялися за допомогою навушників. Це все, що він мав знати. А тепер можна повернути ситуацію на свою користь.

Фордж глянув на годинник. Дев'ята ранку. Вона вже мала прокинутися. Він натиснув кнопку дзвінка й почув човгання за

дверима.

Задзижчав інтерком.

— Хто там?

Він підняв до камери загорнутий у коричневий папір пакунок, прикрив ним обличчя.

— Доставлення для Селени Фернандес, — Фордж демонстративно подивився на пакунок. — Тут записка наклеєна, в якій сказано, що це подарунок з нагоди народження дитини.

Двері відчинилися. На нього дивилася жінка на останніх тижнях вагітності.

— Від кого це?

Чоловік назвав ім'я, що точно мало викликати довіру.

— Від Терези Сото.

— Навіщо моїй матері надсилати мені ще один подарунок для малюка?

Він знизав плечима.

— Вам необхідно розписатися за пакунок, — підняв угору телефон, повернув екран так, аби продемонструвати порожню риску для підпису та її написане друкованими літерами ім'я знизу.

Селена важко зітхнула, відігнала з порогу кота, вийшла за двері й зачинила їх за собою, щоб не випустити малу тварюку.

Вони залишилися вдвох на закритому подвір'ї. Фордж знав, що чоловік Селени на роботі. Вона зовсім сама. Вразлива. Жирний соковитий хробак для його гачка.

Ніна Геррера влаштувала для нього пастку. А тепер сама потрапить до його пастки. Різниця лише в тім, що його тенета

смертельні.

Час переходити до третьої фази. Заключної.

Розділ 55

Ніна не хотіла визнавати поразку. Минула майже година, й напрошувався єдиний висновок: або Фордж не спіймався на гачок, або не чув їхньої телефонної розмови.

— Він не прийде, — озвався в навушнику Бакстон. — Збираймося і перегруповуймося.

Геррера подивилася на годинник.

— Ще п'ять хвилин.

Цього разу в комунікаційній системі пролунав голос начальника спецпризначенців.

— Ви вже казали це чверть години тому. І за пів години до того, — в його голосі чулося роздратування. — Операція скомпроментована. Наказую згорнути її.

Бакстон зібрав усіх на коротку доповідь у штабі, влаштованому в одній із муніципальних будівель на тій самій вулиці. Обговорили ранкові події. Обидві команди спецпризначенців завантажили своє устаткування й вирушили на власні бази. Група з ФБР і Перес залишилися, щоб домовитися про наступні кроки.

— Запишіть це на мій рахунок, — звернулася до всіх Ніна. — Я беру на себе всю відповідальність. Нам доведеться дочекатися наступної нагоди, щоб знайти Форджа.

Бакстон неспокійно совався на стільці.

— Агентко Геррера, можеш більше цим не перейматися.

Ніна застигла.

— Ви про що?

— Кілька хвилин тому мені зателефонували з лабораторії, — тихо відповів Бакстон.

Усі погляди прикипіли до Ніни. Те, що вона знала й сама.

— Ти — біологічна дитина Віктора та Марії Веґа, — повідомив Бакстон. — І більше не можеш працювати над цією справою. Як я вже казав раніше, тобі потрібно повернутися до Вашингтона.

Аналітична частина її мозку розуміла причини цього рішення, але емоційна ремствувала проти його несправедливості.

— Сер, я все одно можу допомогти. Залишуся у поліційному відділку Фенікса й...

Бакстон підняв долоню.

— Це не обговорюється. Вертайся в готель і збирай речі. Наступний рейс до аеропорту Даллеса — за чотири години. І ти будеш на борту.

— Сер, мені хотілося б мати можливість підтвердити новини моїм... родичам.

— Я розумію, агентко Геррера, але твоє життя зараз на кону. Для твоєї власної безпеки та заради збереження цілісності операції тобі не можна навідуватися ні до кого з родичів, поки пан Фордж не опиниться під арештом. — Він поклав руку дівчині на плече, хоча рідко виказував емоції. — Я особисто повідомлю їм. Не лякатиму розповідями про твою ситуацію. Поясню, що невдовзі ти зможеш до них навідатися.

Їй кортіло самій усе їм розповісти. А тепер її позбавили навіть цієї можливості.

Бакстон забрав руку.

— Решта вирушають до штабу. Агент Кент відвезе тебе назад у готель. Там можеш перехопити щось у бістро й перевірити, чи нічого не забула в номері. — Бос презирнувся із Джейком, — він проведе тебе в аеропорту, посадить на літак.

Ніна підозрювала, що Кента призначили її охоронцем. Наїжачилася, але прикусила язика.

— До речі, щодо готелю, — озвалася Брек. — Що там із жучком у нашому номері?

— Залиш його там, — наказав Бакстон. — Ми не знаємо напевно, чому Фордж не з'явився. Можливо, ще вдасться скористатися пристроєм, аби виманити його зі схованки.

Ніна з Кентом їхали до «Фенікс Роял Сьютс» майже в повній тиші. Обидва занадто втомилися для світських бесід і після кожної невдалої спроби заговорити знову замовкали.

Зупинилися на бічному майданчику, й Ніна не вийняла валізи з багажника. Речі вже зібрані, так вистава мала видаватися правдоподібною, якщо Фордж дивився. Тепер вона була готова легко залишити місто.

— Фордж, мабуть, уже на півдорозі до Каліфорнії, — сказала вона Кенту. — Я — останнє, про що він думає. Можу віднести багаж до готелю, аби ти міг повернутися до роботи з рештою команди. А за кілька годин візьму таксі до аеропорту.

— Ти не спекаєшся мене, Герреро, — попередив хлопець і посунув за нею до просторого фойє. — Голодна? На балконі між поверхами є бістро.

— Перепрошую, це ви агентка Геррера з ФБР?

Ніна обернулася й побачила посильного. На вигляд молодий, років двадцять. Блякло-сіра уніформа теліпається на

худорлявому тілі.

— Це я, — відповіла дівчина.

Він насторожено подивився на Кента.

— Можна поговорити з вами наодинці?

— Ні, — Кент зробив крок і став поряд. — Не можна.

— Це спеціальний агент Кент, — пояснила Ніна. — Йому теж можна почути все, що ви хочете сказати.

Хлопець вочевидь неохоче дістав із кишені сріблястий мобільник.

— Якийсь чолов'яга заплатив сотню доларів, аби я передав оце.

Ніна потягнулася по телефон, але Кент перехопив її руку.

— Який чолов'яга? — перепитав він. — Коли це було?

Хлопчина мав такий вигляд, ніби от-от дремене.

— Я його не знаю. Це було близько години тому. Він сказав мені бути у фойє, виглядати вас. Сказав, якщо ви з'явитесь, маю віддати вам телефон і сказати, щоб ви натиснули на одиничку на швидкому виклику.

Геррера вирвала руку з долоні Кента й схопила телефон.

— Який з вигляду цей чоловік?

Коридорний знизав плечима.

— Білий, років п'ятдесят. Звичайний чолов'яга.

Кент примружився.

— Він заплатив тобі, щоб ти шпигував за нами?

Борлак у хлопчини смикнувся, він гучно проковтнув клубок у горлі.

— Н-ні, сер.

Поки Кент намагався до всирачки налякати малого, Ніна розглядала телефон. Екран не заблокований.

— Герреро, що ти робиш? — Джейк відвернувся від коридорного. — Ця штука, можливо, запрограмована на вибух, — він спробував схопити мобільник, але Ніна ухилилася. — Нам слід зателефонувати команді ЗВН.

— Він не залишив мені пакунок, — зауважила Ніна, — лише телефон. Це означає, що він хоче поговорити. Якби справді хотів негайно вбити мене, вже зробив би це.

Кент припинив спроби відібрати мобільний. Дівчина відчула, як гупає серце, коли ввімкнула екран і натиснула на клавіатурі одиничку, щоб активувати швидкий виклик. Дзвінок з'єднався майже миттєво.

Ніна притиснула телефон до вуха.

— Хто це?

Коротка пауза.

— Це Клей Фордж, агентко Геррера. У мене є те, що може вас зацікавити.

Кент нахилив голову до Ніни, аби й собі щось почути.

— Фордж?

— Це той вікінг, із яким ви вчора були на пробіжці? — поцікавився Фордж. — Спекайтеся його.

— Він мій партнер, — заперечила Ніна.

— Це стосується лише нас із вами. Йому тут не раді.

— Не чую, що він каже, — прошепотів Кент, — увімкни гучномовець.

Ніна підкреслено уважно подивилася на посильного.

Кент зрозумів натяк і накинувся на малого.

— Відійди до реєстрації. Я з тобою ще не закінчив.

Ніна натиснула іконку гучномовця.

— У чому річ, Фордж?

— Перевірте повідомлення. Я надіслав зображення.

Вона перейшла до повідомлень і відкрила єдиний отриманий файл. Нахилилася ближче.

— Я бачу фотографію. Це що...

— Що? — Кент знову нахилився до неї.

— Це Селена, — Ніна шумно втягнула повітря. — Фордж схопив Терезину доньку.

Розділ 56

— Відпусти її, — насилу витиснула з себе Ніна й простягнула руку, щоб показати Кенту фотографію, на якій Фордж притискав револьвер до голови Селени.

— Роби, що я накажу, — попередив Фордж, — інакше зроблю боляче твоїй кузині.

Її кузині. Авжеж. Он до чого все це. Саме тому він обрав своєю мішенню Селену. Ніна змусила свій голос звучати спокійно.

— Чого ти хочеш, Фордж?

— Обміну.

— Обміну?

— На тебе, агентко Геррера, — він помовчав, аби підкреслити свої слова. — Її життя в обмін на твоє.

— Я згодна, — не вагаючись відповіла Ніна. — Але спершу ти мусиш її відпустити.

Вона побачила, як напружився поряд Кент.

— Ти вважаєш мене недоумком? — Фордж гмикнув. — У тебе п'ять хвилин, щоб вийти на вулицю й спіймати таксі. В готелі за тобою спостерігають мої люди. Коли будеш у таксі, набери мене, я дам адресу. Нехай водій везе тебе туди.

Погано, що несправжнє таксі, яким вони скористалися сьогодні вранці, вже повернулося на штраф-майданчик поліції. Часу на його повернення не було.

— Ой, і ще дещо, агентко Геррера... — Фордж знову трохи помовчав. — Вікінга залиш у готелі. Я знатиму, чи сама ти в

таксі, — зв'язок обірвався.

Кент відразу перейшов на перший рівень готовності.

— Ти в жодному разі цього не зробиш.

— Він притискає зброю до голови моєї вагітної кузини, — Ніна навмисно нагадала про родинний зв'язок, аби Кент не забував, що Фордж обрав Селену не навмання. — Тут на кону двоє життів.

Хай навіть хлопець не міг виправдати її вчинків, Геррера сподівалася, що він визнає: за схожих обставин вчинив би так само.

Ніна розвернулася до дверей, але Кент схопив її за руку. Вона підняла до нього погляд. Губи Джейка стиснулися в тонку лінію. Ніна обдумала варіанти. Він легко здолає її фізично. Звичайними методами в цьому бою перемогти не вдасться.

Вона вдарила підступно.

Належно спрямувала захисні інстинкти Кента від себе до безневинної жінки та її ненародженої дитини.

— Кенте, я мушу це зробити. Він схопив Селену через мене. Я — єдина, хто може врятувати її... і дитину.

— У нас немає часу на розгортання операції, схожої на вранішню, — нагадав хлопець. — Я не відпущу тебе туди без жодного плану, без прикриття та стратегії порятунку.

Він мимохіть власноруч відчинив їй двері.

— То будь моїм прикриттям.

— І як мені це вдасться? Він неодмінно переконається, чи ти сама.

— У нас досі є наші комунікатори, — Ніна постукала по вуху.
— Все, що тобі потрібно, — зателефонувати Бакстону й Брек і

попросити знову активувати їх.

Скидалося на те, що Кент замислився. Дівчина ніби вже бачила, як закрутилися коліщатка в його голові, й підстерегла мить, коли він здався.

— Бакстон мені дупу розірве, — попередив Джейк і розтиснув долоню. — Я негайно активую і ввімкну комунікатори. А ти трохи пригальмуй, аби я встиг знайти машину. Я поїду за тобою. Триматимуся віддалік. Ледь почувеш щось у вусі, знайти відмовку, аби повторити адресу.

Ніна не чекала, поки він передумає. Розвернулася й прослизнула повз молодого посильного. Кинулася до стоянки таксі. Її п'ять хвилин, мабуть, майже збігли.

Хлопець з обслуги провів її до жовтого таксі, водій якого нудьгував на узбіччі. Щойно Ніна зачинила дверцята, він глипнув на неї в дзеркало заднього огляду.

— Куди? — запитав з помітним акцентом, який Ніні не вдалося ідентифікувати.

— Заждіть секунду.

Геррера дістала телефон і натиснула кнопку швидкого виклику.

— Лічильник працює, — кинув через плече водій.

Ніна підняла палець: мовчки подала знак, аби зачекав, поки з'єднається дзвінок.

— Сподіваюся, ти не марнувала часу на планування сюрпризів, — озвався Фордж. — Мені цього не хотілося б. Як і твоїй кузині.

Геррера визирнула в заднє вікно й побачила Кента на протилежному боці майданчика — він сів у «сабурбан». Телефон

тримав біля вуха й щось швидко пояснював.

Ніна переконалася, що навушник на місці й готовий прийняти сигнал, щойно його активують.

— Водій таксі хоче знати адресу, — сказала вона в телефон. — Що мені відповісти?

— Скажи, щоб віз до перехрестя Маріпоза-авеню й Саґуаро-стрит. Зателефонуй, коли будеш там, — Фордж від'єднався.

Ніна повторила його вказівки водієві, той від'їхав від тротуару; вираз обличчя в нього був здивований.

За п'ять хвилин Ніна почула у вусі голос Бакстона.

— Агентко Герреро, прийом?

Ніна не хотіла, щоб водій думав, буцімто вона розмовляє сама з собою, тож притиснула телефон до вуха.

— Рада, що ви зателефонували, шефе.

Він негайно зрозумів ситуацію.

— Гаразд, я збагнув, що ти не сама. Вдаватимемо, що це телефонний дзвінок.

— Звучить чудово.

— Агент Кент повідомив мені все. Він за кілька машин від вас. Я зв'язався з агентом Гарпером, і він відправив свою команду. Невдовзі ти зможеш чути його в комунікаторі.

— Зрозуміла.

— Куди ти їдеш?

Вона назвала перехрестя.

— Коли буду на місці, маю зателефонувати.

Водій насупив кущуваті брови. Ніна це помітила, коли він знову зиркнув на неї у дзеркало заднього огляду.

— Прийом, — цього разу озвався Гарпер. — Перехрестя — не кінцевий пункт призначення. Скидається на те, що підозрюваний збирається скористатися методами контрспостереження.

Ніна погодилася. Вдала, нібито завершила дзвінок.

— Ми на місці, пані, — за кілька хвилин повідомив водій. — Це буде коштувати шістнадцять доларів і...

— Мені потрібно їхати далі, — перебила вона. — Дозвольте швиденько зателефонувати.

Фордж відповів негайно.

— Скажи водієві взяти тебе до будинку 1312 Пасео-драйв. Зателефонуєш, коли стоятимеш навпроти головного входу.

Ніна повторила адресу таксистові й команді.

— Ви будете там менш ніж за три хвилини, — повідомив Гарпер. — Ми помчимо паралельними вулицями, аби він нас не бачив. Щойно зупинитесь, ми оточимо периметр. Із нами команда для переговорів у разі захоплення заручників, готова перехопити ініціативу.

Ситуація з заручниками. Дідько. Ніна подумки повернулася до банку в Алеї Хогана. Тоді вона й гадки не мала, що за кілька днів після фіаско на тренуванні насправді опиниться в такій ситуації.

Коли таксі зупинилося, Ніна відігнала думки про Квантіко й тицьнула водієві тридцять доларів.

Вийшла й зупинилася перед сучасним будинком з гладеньким зашкленним фасадом. У руці завібрував мобільник. Вона відповіла, аби голос Форджа передавався мікрофоном, але

тримала телефон з протилежного боку від навушника, щоб він не почув слів Бакстона чи Гарпера.

— Де ти, Фордж?

— Ми з твоєю кузиною чекаємо всередині.

Ніна вирішила зволікати, дати команді можливість належно підготуватися.

— Я не ввійду, поки не пересвідчуся, що з Селеною все гаразд.

По нетривалій паузі Геррера почула гучний ляпас, і приглушений жіночий голос з прокльонами.

— Чуєш? Вона жива й житиме, якщо дотримуватимешся моїх вказівок.

Ніна зібралася на силі, ледь стримуючи лютю.

— Хочу поговорити з нею, — просичала крізь зуби.

— Поговориш усередині.

Він хотів, щоб Ніна ввійшла, і то нехайно.

— Як я туди потраплю?

Дівчина силкувалася витягнути якомога більше інформації про будівлю для відповідальної тактичної команди на той випадок, якщо їм доведеться вдиратися всередину.

— Я тимчасово відімкнув вхідні двері, — повідомив Фордж. — Тобі потрібно просто пройти повз сенсори. Вони відчиняться автоматично.

Ніна й далі зволікала.

— А що буде, коли я ввійду?

— Кинеш телефон, покладеш на підлогу зброю і ногою відштовхнеш її подалі. А тоді я надам подальші інструкції.

Отже, коли вона ввійде, поговорити з ним не вдасться.

— І звідки мені знати, що ти відпустиш Селену, коли я ввійду?

— Єдине, в чому ти можеш бути впевнена, — я точно вб'ю її, якщо ти не ввійдеш, — пригрозив Фордж. — Рахуватиму до десяти, а тоді почну стріляти їй у тулуб.

Ніна почула переляканий зойк Селени. Фордж катував їх обох.

У навушнику озвався Гарпер.

— Це не було частиною плану, Герреро. Ви мали привести нас до підозрюваного, аби спецпризначенці могли його затримати. За жодних умов не погоджуйтеся обмінювати себе на заручницю.

— Я вже націлив пістолет на її живіт, — повідомив Фордж і почав повільно рахувати:

— Один, два, три, чотири...

Згідно з прийнятим кризовим протоколом поведінки в ситуаціях із заручниками, Гарпер мав рацію. Погодившись на вимоги, вона муситиме відкласти зброю і напевно стане черговою жертвою. Адже такі умови обміну лише допомагають нападниками зміцнити свої позиції; силовикам ніколи не дозволяли обмінювати себе на заручників. Правила суворі, й вигадали їх не просто так.

Утім, це вже не практична справа в якомусь сценарії. Там її кузина. Частина родини, про яку Ніна так мріяла. Людина, чийм єдиним злочином була спільна з Ніною кров. Усередині Селени росло дорогоцінне життя. Ще одне життя в небезпеці через Ніну.

На хрін усі правила.

Ніна дістала з кобури револьвер і підійшла до широких скляних дверей.

— Шість, сім...

Двері роз'їхалися, вона стала на поріг.

Бакстон спробував зупинити.

— Агентко Ґеррера, я наказую...

У вусі почувся статичний шум. Фордж приглушував сигнали. У неї не було зв'язку, не мала можливості викликати прикриття. Коли вона увійде до будівлі, — не матиме й зброї.

— Вісім, дев'ять...

Ніна увійшла.

Розділ 57

Коли дівчина переступила поріг, шум у вусі змінився ледь чутним дзижчанням. Фордж не лише ефективно відрізав її від команди, а й врятував від необхідності слухати накази. За цю невеличку послугу вона була вдячна, адже вирішила, що все одно ввійде.

— Зброю, агентко Геррера.

Голос чувся ліворуч. Ніна рвучко обернулася й побачила, як Фордж виходить із-за пишних квітучих кущів на тлі високих пальм у просторому атріумі. Він міцно притискав до себе Селену, напівавтоматичний пістолет був притиснутий до її опуклого живота.

Одним плавним рухом Ніна кинула на підлогу телефон і звела свій ґлок, прицілилася у Форджа.

Він примружився.

— Навіть не намагайся.

Ніна швидко подумки оцінила ситуацію. І гадки не мала, що саме планує команда, що робитиме Фордж і як реагуватиме Селена. Єдине, що вона контролювала, — власні дії.

Фордж, здавалося, читав її думки; він подбав, щоб у неї не залишалося варіантів. Вищий за Селену, він нахилився, щоб заховати свою голову за головою заручниці. Не стримував жінку, яка перелякано борсалася, адже так вона позбавляла Ніну будь-якої надії на пряме влучання.

Якщо дівчина вистрілить, може влучити в Селену й не зашкодити Форджу, який теж натисне гачок. Зловмисник

керував її рукою, але вона знала військову заповідь.

Ніколи не віддавай своєї зброї.

Відмова від зброї лише погіршить ситуацію. Вступ до теорії охорони права.

— Можеш сказати своїм друзям із ФБР, щоб теж відступали,
— кинув Фордж.

Отже, він знав, що Ніна не сама. Майнула думка: чому він досі не застрелив її? Тепер знала відповідь.

М'яке світіння екранів на столі реєстрації за спиною. Фордж стежив за тим, як вона їхала, й помітив, що навколо будинку збираються спецпризначенці.

— Я заглушив усі сигнали всередині на той випадок, якщо ти приведеш із собою компанію, — повідомив він, — адже завжди корисно мати запасний план.

Згадка про план допомогла збагнути його початкову стратегію. Як її зірвати? Варто було спробувати відволікти його увагу від Селени, перемкнути на себе.

— Який ти запланував ендшпіль, Фордже? — дівчина не відривала погляду від злочинця. — Навіщо завдавати собі такого клопоту, заманювати мене сюди?

— Щоб відмежувати тебе від команди, певна річ, — недбало відповів він. — Якби ти приїхала сама, я б убив вас обох і непомітно забрався звідси. — Вираз його обличчя раптом став суворим, — але ти збрехала мені, тож доведеться взяти з собою одну з вас, аби бути певним, що твої друзі не натиснуть радісно на гачки, коли я вийду з дверей. — Фордж смикнув підборіддям у бік Селени. — Ця мене гальмуватиме, саме тому я хочу

запропонувати обмін. Утім, пропозиція обмежена в часі, — він мить помовчав. — То яка ж буде відповідь?

Якщо Ніна здасться, що завадить йому застрелити Селену? Співчуття? Просто смішно. Геррера подумала про його профіль. Форджа мотивує лише одне. Власний інтерес.

— Якщо ти зробиш хоч один постріл, тактична команда негайно ввірветься сюди, — попередила дівчина. — Вони вже оточили будівлю. Ти не зможеш звідси вийти, якщо я не співпрацюватиму. А я цього не робитиму, поки ти не відпустиш Селену.

У відповідь він лише клацнув запобіжником. Йому не потрібно було знімати пістолет із запобіжника, щоб вистрілити. Гачок мав механізм подвійної дії, тобто достатньо було трохи сильніше натиснути. Цей жест був погрозою. Недвозначним сигналом про справжні наміри.

Ніна спробувала оцінити ситуацію з його боку. Скориставшись холодною логікою Форджа, дійшла невблаганного висновку. Він мав дві мети. Спершу вибратися звідти, а тоді вбити її. Для втечі йому потрібна була заручниця. Фордж уже повідомив, що віддає перевагу Ніні, а якщо вона відмовиться, він скористається Селеною. Хай там як, його план базувався на Нініній смерті.

Заирнувши йому в очі, дівчина жодної миті не сумнівалася, що він натисне гачок без жодного каяття. Побачила байдужість, описану Робертом Кехіллом.

Зміїні очі.

Він не може відчувати й розуміти людських емоцій. Любов, співчуття та емпатія канули в темну прірву його душі. Фордж

мов комп'ютер із запрограмованим ШІ^[45], здатний врахувати будь-чию реакцію в якій завгодно ситуації. На цьому будується його стратегія. Проте він не може врахувати непередбачуваних вчинків. Нелогічних. Він очікує відповідності людської поведінки певним параметрам, які врахував за своє життя. Розуміння прорвалося на поверхню в Нініній свідомості, пробило стіну логіки.

У Форджа є сліпа зона.

Дівчина ще раз швидко прокрутила в думках те, що дізналася від Вейда й Кента. Фордж може як завгодно маніпулювати ситуацією на свою користь. Він запланував вибратися звідси живим. Єдина її можливість — зробити протилежне. Якщо вона свідомо вибере самопожертву, матиме шанс на порятунок Селени і її малюка. Форджеві бракує здатності передбачити такий хід, адже він — змія і нізащо добровільно не віддасть своє життя за когось іншого.

Щойно Ніна прийняла рішення, план сформувався миттєво. Чи достатньо вона зволікала, чи встигла команда прибути? Для наступного кроку їй доведеться розраховувати на виплеканий Форджем інстинкт самозбереження. В його інтересах відпустити Селену, коли Ніна роззброїться, а тоді взяти її саму в заручниці. Він не стрілятиме в Селену, поки вона в будівлі, бо знає, що це призведе до штурму тактичною групою, перш ніж йому вдасться схопити Герреру.

Аби план спрацював, їй доведеться віддати свою зброю. Набралася духу й зняла палець із гачка. Присіла навпочіпки, поклала ґлок на підлогу там, де ще могла б до нього дотягнутися. Здавалося, час сповільнив свій плин.

Вона була акробатом на трапеції, який летів у повітрі, наосліп намагаючись схопитися за наступний стрижень.

— Гаразд, — звернулася вона до Форджа. — А тепер настав пістолет на мене й відпусти Селену.

Він і далі притискав дуло до круглого живота жінки.

— На коліна.

Фордж напевне знав, що дія швидша за реакцію. Він зможе швидше натиснути на гачок, ніж Ніна схопить зброю з підлоги, націлиться й вистрілить.

Вона опустила на коліна.

Чоловік викинув руку вперед, наставив пістолет на Ніну, а вільною рукою відштовхнув її кузину. Селена заточилася, але втрималася.

Ніна скосила око на жінку.

— Виходь через двері з піднятими руками, — проінструктувала вона, — а щойно опинишся надворі, про тебе подбають.

Вона не хотіла, щоб Селена несподівано вирвалася з дверей і викликала на себе вогонь.

Жінка зчепила долоні на животі, ніби намагаючись захистити його.

— Агентко Геррера, я...

— Іди.

Ніна дивилася, поки кузина робила невпевнені кроки до дверей, а потім знову перевела погляд на Форджа. Він скористався миттю, на яку вона відволіклася, наблизився й став на відстані прямого влучення. Дивився на дівчину згори вниз.

— Підводься.

Ніна послухалася. Її зброя лежала під ногами, та могла б так само залишитися в іншій кімнаті. Вона глянула вбивці у вічі, приготувалася до ґерцю.

Голос у нього був убивчо спокійний.

— Час іти.

Фордж схопив дівчину за лікоть, смикнув до себе. Ніна не опиралася, коли він обхопив її м'язистою рукою за талію і тягнув назад, поки не притиснув спиною собі до грудей. Дівчина відчула метал біля скроні.

Її пульс шаленів, та у Форджа у грудях за її лівим плечем гупало розмірено. Ніна пригадала, як Кент пояснював, чому подібні до нього люди в мить прямої загрози їхньому життю не здатні до звичайної людської реакції «бийся або втікай»^[46].

Вона могла бути непередбачуваною, проте Фордж володів однією перевагою — безжальністю. І мав міцні мов канати нерви. Паніка — ворог, не можна здаватися. Ніна досягла своєї мети. Селена в безпеці. Хоч би що сталося далі, помре, знаючи, що за одержимість Форджа більше ніхто не платитиме. Все закінчиться тут і зараз. Коли вона зробить свій хід, він натисне гачок, але люди за стінами зроблять те саме.

Фордж заповзвся вбити її ще двадцять вісім років тому. Їй судилося померти того дня разом із батьками. Та втрутилася доля в подібі Кармен Кордона, яка викинула дівчинку і вважала її померлою. Ніна двічі уникла того, що здавалося призначеним долею. Раптом вона чітко зрозуміла, що все її життя було позиченим. І настала мить, коли ця історія скінчиться.

Доля нарешті її впіймала.

Розділ 58

Принаймні вона пожертвує собою заради чогось вартісного. Селена та її малюк житимуть. Терезі не доведеться ховати свою доньку й онуку так само, як вона ховала сестру і прах дитини, яку вважала своєю племінницею.

Ніна зовсім нова для обох родин. Стороння, яку вони ледве знали. Вони зціляться й житимуть далі. Ця думка звільняла від будь-якого відчуття провини.

Гарячий подих Форджа обпік їй вухо:

— Ворушися.

Ніна дозволила йому підштовхнути себе вперед. Вони наблизилися до виходу, скляні двері з сичанням розчинилися. Широкий бетонний майданчик перед будинком порожній. Якби дівчина не знала правди, подумала б, що навколо безлюддя.

Фордж ще раз штовхнув її, вона переступила поріг. Навушник негайно з тріскотом ожив. Фордж міг заглушити звуки лише всередині будівлі.

Вибух статичного шуму змінився чистим сигналом.

— Повторюю. Агентко Геррера, якщо ви нас чуєте, тупніть лівою ногою.

Ніна ніколи раніше не помічала, як чудово звучить голос Бакстона.

Вдала, що перечепилася, підняла ліве коліно й щосили опустила черевик на поріг. Фордж крутив головою навсідч і підштовхував її вперед.

— Мені потрібна машина, — вигукнув він.

Його слова відбилися від стін навколишніх будинків й у тиші померли останнім відлунням.

Ніна презирливо засміялася.

— Вони не дадуть тобі машини.

— Тоді ти зазнаєш серйозних тілесних ушкоджень, — рикнув він і голосно повторив: — Підженіть машину до входу. Негайно.

Ніна приготувалася до неминучого. ФБР не дозволить Форджу втекти, а він не відпустить її. Вона в безвиході, як і вбивця.

Обмірковувала різницю між ними. Фордж спирається на базовий інстинкт, а вона відповіла на поклик чогось вищого. Вона захисниця, охоронниця. Є дещо важливіше для неї, ніж власне виживання. З іншого боку, Фордж переймається винятково власними потребами. Він автономна сутність — без друзів, без роду-племені.

Попри всю жорстокість, з якою Ніні довелося зіштовхнутися в житті, вона не втратила здатності до співчуття й любові. Тому й змогла пожертвувати собою заради Селени з її малюком. А ще вона навчилася бути частиною команди — спробувала прикрити Кента від куль під час фатальної пробіжки.

Разом зі спалахом спогаду в свідомості з'явилася ідея. Заволодіти пістолетом Форджа? Ні, знала, що він швидше натисне гачок, ніж їй вдасться зупинити руку вбивці. Але команда покладе його на місці, щойно він вистрілить. Ніна впокорилася з думкою, що жоден із них не житиме.

Але що, як існує інша можливість, про яку вона не могла навіть замислитися кілька місяців тому? Її життя вже й так

висить на волосині. Спроба не загрожувала жодними втратами.

Ніна чудово розуміла, що всі слухають їх через її передавач, І запитала у Форджа:

— А ворог колись заганяв тебе у глухий кут, з якого не було виходу?

Вона говорила одночасно на двох рівнях: зверталася й до Форджа, й до своєї команди. Сподівалася, що вони отримають повідомлення.

— Зараз ти саме в такій ситуації, — вела вона далі. — А ще важливіше — і я теж.

— Стули пельку, — наказав Фордж.

Він і далі сторожко оглядав територію.

Це вирішальна мить. Доведеться бути сильною, щоб віддати своє життя комусь до рук. Ворогові необхідно точно розрахувати час, а їй — цілковито довіритися собі самій. Якщо це не спрацює, будь що буде.

Усі м'язи напнулися, коли Ніна вимовила слова, які були її останньою надією:

— Гаряча точка.

Вона миттю зігнула коліна й сповзла донизу тілом Форджа. Одночасно нахилила голову, щоб хоч на частку секунди не затуляти його чола. Невелика мішень, проте будь-який інший постріл дозволив би зловмисникові, падаючи, натиснути гачок і обірвати також її життя.

Фордж зреагував з несподіваною швидкістю, посунув дуло пістолета так, аби знову притиснути його до голови дівчини. Вона заплющила очі, приготувалася до вибуху в черепі.

Була Дівою-войовницею. Змалечку билася за інших. А за неї ніхто ніколи не бився. Її стільки разів кидали напризволяще, що складно довіряти бодай комусь.

І Кент теж був воїном. Навчився віддавати своє життя до рук іншим. Цього разу їй доведеться зробити те саме. Вона або житиме далі, або загине, й доведеться впокоритися з тим, що результат їй не підконтрольний.

Вона зробила свій вибір.

Повітря розітнув єдиний постріл. Ніна відчула, як смикнулося й обм'якло тіло Форджа. Їй уже доводилося відчувати тягар мертвого тіла, вона впізнала цю силу ще до того, як на землю перед нею бризнули кров і мізки.

Її власне тіло вигнулося під чужою вагою, а до неї вже мчали чорні постаті, гупали тактичні черевики...

Тягар несподівано відпустив її — тіло брутально відсмикнули й кинули на землю.

Спецпризначенці мали обходитися з ним як із озброєною і небезпечною людиною, аж поки не переконаються, що він мертвий. Та Ніна вже знала, що його жаске панування закінчилося.

Мозолясті долоні поплескали її по обличчю.

— Ніно, — Кент підняв її голову й зазирнув у вічі, — з тобою все гаразд?

Вона кивнула.

— Ти почув код? Це ти вистрілив?

— Ясний хрін.

Розділ 59

Увагу Ніни привернуло завивання сирен. Вона повернулася на звук.

— Де Селена?

— Медики з команди викликали службу порятунку, щоб її оглянули, — Кент махнув рукою в бік будівлі. — Машини спецпризначенців за рогом.

Ніна рвонула з місця, не розбираючи дороги. Відчайдушно прагнула переконатися, що Фордж не зашкодив Селені. Хтозна, що з нею коїв той нелюд.

Завернула за ріг і побачила «швидку» на паркуванні поряд із незграбною чорною машиною спецпризначенців. Двоє фельдшерів вистрибнули з автівки й побігли туди, де за кілька сантиметрів від тротуару на ношах лежала Селена.

Геррера наблизилася й почула уривки їхньої розмови. Вловила слова «кров'яний тиск», «перейми» і «пологи». Присіла навпочіпки біля Селени, взяла її за руку.

Налякані очі втупилися в неї.

— Я... — жінка застогнала й вчепилася в Нінину долоню з такою силою, що мало не переламала кістки.

Один із фельдшерів поплескав Герреру по плечі.

— Нам потрібно віднести її до «швидкої». Можливо, не встигнемо до шпиталю, але хотілося б спробувати потрапити туди до народження малюка.

— Я їду з вами, — заявила Ніна.

— У машині з пацієнткою може їхати лише член родини, — з винуватим виглядом пояснив медик. — Перепрошую, але такі правила.

Ніна відчула, як у неї всередині розливається щось на кшталт побожного захоплення перед лицем дива.

— Я і є родичка, — вона кивнула в бік нош, які вже занесли до «швидкої». — Це моя кузина.

Мабуть, фельдшера задовольнила відповідь.

— Влаштовуйтеся.

Та з іншого боку знову почулося заперечення.

— Агентко Геррера, ти потрібна мені тут, — поряд із дівчиною наче з-під землі виріс Бакстон.

Вона повернулася до нього.

— Свідчення я можу дати пізніше.

— Я зателефонував керівниці Вонг, — повідомив бос. — Вона вже їде сюди. Переконаний, Вонг захоче негайно поговорити з вами. Вона планує прес-конференцію за кілька годин.

Керівниця відділу ФБР Фенікса цікавила Ніну зараз найменше. Медики зі «швидкої» готувалися зачинити задні двері автівки, але вона мусила бути з кузиною в шпиталі.

— Сер, я не можу додати нічого до того, що вам уже відомо.

Кент зробив крок уперед.

— Це я зробив смертельний постріл, а не Геррера. І мені слід бути на місці, щоб відповісти за свої вчинки, коли приїде керівниця Вонг.

Бакстон кинув на Джейка дивний погляд і обернувся до Ніни.

— Їдь.

Дівчина заскочила до «швидкої» за кілька секунд до того, як двері грюкнули й зачинилися.

Ніна сіла на коротку лаву навпроти фельдшера, який почав налагоджувати апаратуру для перевірки життєвих показників Селени. «Швидка» вже мчала вулицями.

— Потримайте її за руку, в неї перейми, — попросив медик.
— Я перевірю ступінь розкриття.

Геррера зосередилася на Селені.

— Я тут із тобою, люба.

Фельдшер опустився на край лави біля дверей.

— Селено, я подивлюся й перевірю, як там справи, добре?

Жінка кивнула й він накинув на нижню половину її тіла накрохмалене біле простирадло та взявся до роботи.

— Мені потрібно зателефонувати чоловікові, — згадала Селена, — і мамі.

Фельдшер підняв голову.

— Зараз на це немає часу. Маєте зосередитися на диханні. Ми зателефонуємо їм зі шпиталю.

Ніна зняла мокрий від поту кучерик з розпашілого обличчя Селени. Бурмотіла якісь слова підтримки між болісними судомами, від яких корчилася кузина.

За кілька хвилин фельдшер звернувся до неї.

— Дитинка народиться просто зараз, приготуйтеся, — він глянув на Ніну. — Коли я скажу, просіть її напружитися.

Як усі офіцери правоохоронних органів, Ніна пройшла курси першої допомоги, де серед іншого навчали приймати пологи. Ніколи не думала, що той коротенький тренінг колись їй знадобиться.

— Зараз, — фельдшер подав знак.

Ніна нахилилася ближче до Селени; старалася дихати разом із нею.

— Пнися щосили.

Селена глухо застогнала, а далі звук почав гучнішати, поки верхня частина її тіла напружувалася, а обличчя наливалось кров'ю. Коли жінка ледь підняла плечі, Ніна поклала руку їй на спину. Скосила око на фельдшера, згорбленого між колін Селени. Кортіло попросити його, щоб дозволив Селені зупинитися, ковтнути повітря перед наступною спробою.

Погляд медика смикнувся вгору і зустрівся з її очима. Він похитав головою, ніби прочитав думки.

— Ми майже впоралися. Не зупиняйтеся.

Ніна зрозуміла. Дитинка прокладала собі шлях назовні. Зупинятися зараз не можна — надто небезпечно. Маленька донька Селени почала свою подорож пологовим каналом і мусила дістатися виходу.

Дівчина знову повернулася до кухні. Бачила, що та виснажена. Страшні випробування — викрадення, пістолет біля скроні, дуло, притиснуте до живота, — це не для вагітної. Прикро було вимагати більшого, та саме це вона робила.

— Пнися, Селено. Не зупиняйся.

Жінка втупилася в неї здичавілим поглядом і знову спробувала напружитися. Винагородою став вигук фельдшера:

— Вона у мене!

Ніна мигцем глянула на крихітне немовля; медик затиснув пуповину. Почулося щось, подібне до нявкання.

Фельдшер сповив дитину й нахилився, щоби покласти її Селені на груди. По тому повернувся на своє місце. Обидві жінки зосередилися на новонародженій.

— Вона красуня, — пробурмотіла Ніна.

Селена гойдала дитину й умивалася слізьми.

— Ходи-но сюди, мі'я.

Від цих слів Ніну огорнуло гірко-солодке родинне почуття. Її власній матері так і не довелося назвати її «мі'я», не вдалося потримати її на руках. Безжальний поворот долі розлучив Ніну з родиною, а інший поворот знову поєднав їх.

«Швидка» різко загальмувала, й Ніна збагнула: приїхали до невідкладного відділення центрального шпиталю Фенікса. Двері розчахнулися, їх обступив цілий натовп медперсоналу. Мабуть, водій по рації попередив лікарів. Вони швидко викотили Селену з дитиною з автівки й повезли до будівлі.

Геррера рушила за ними, але рвучко зупинилася: почувши своє ім'я. Дженніфер Вонг дріботіла до неї.

— Старший спеціальний агент Бакстон розповів мені, що сталося, — повідомила вона. — Я заїхала сюди дорогою до місця подій, щоб забрати вас і відвезти назад. Розповісте все в машині.

— Але моя кузина... — Ніна замовкла. Чи повідомили керівниці Вонг про результати її ДНК-перевірки?

— Звісно, по тому, як перевірите стан вашої кузини, — жінка всміхнулася. Значить, Бакстон розповів їй і ці новини. — Я бачу, ваша родина поповнилася.

Її родина. Ніна досі не могла цього досягнути.

— Так, це дівчинка, — вона застигла. Згадала прохання Селени. — Мені слід зателефонувати чоловікові й матері кузини.

— Про це вже подбали, — заспокоїла її Вонґ. — У агента Вейда були їхні контакти. Вони вже їдуть до шпиталю.

Жінки ввійшли до відділення невідкладної допомоги. У коридорі побачили двох фельдшерів.

— Жінку й дитину оглядають, — повідомив той, хто приймав пологи. — Далі вам не можна, поки що до них не пускатимуть відвідувачів.

— Але з обома все гаразд? — запитала Ніна.

Водій «швидкої» кивнув.

— І мама, й дитинка в безпеці, — він махнув рукою в бік свого колеги. — А ми отримали наліпку.

Ґеррера переводила погляд з одного чоловіка до другого, аж поки водій не пояснив:

— Коли у «швидкій» народжується дитина, ми прикрашаємо бік автівки наліпкою з лелекою. Цей триматиме в дзьобі рожевий згорток.

Ніна всміхнулася.

— Гарна традиція.

Вонґ відволікла її.

— На жаль, ми не можемо чекати, поки дозволять відвідини. Мені шкода, агентко Ґеррера, але нас кличе обов'язок.

Обов'язок. Довгі роки це було Нініним гаслом. В особистому житті подій було небагато. Все крутилося довкола роботи. Впокорилася з думкою, що так і має бути, раз уже вона обрала собі цю службу. Проте ніколи не відчувала такого болю від

усвідомлення цього. Ніколи не почувалася такою пошматованою. Але ж у неї не було родини.

Піднесений настрій тривав недовго. Він випарувався, коли Ніна зрозуміла, що професійні обов'язки можуть зруйнувати її надію на стосунки з щойно знайденими родичами. Коли вони запитували про розслідування, дівчина поставила на перше місце обов'язок, аби не обірвати свого зв'язку зі справою. А могла б відповісти правду, якої вони так відчайдушно прагнули. Натомість приховала головну інформацію, бо такими були правила в її роботі.

Чи зрозуміють це родичі, з якими вона ледь знайома? Чи пробачать?

— Час іти, — повторила Вонг.

Навіть такої миті від Ніни вимагали передовсім думати про обов'язок. Вона кинула останній сумний погляд у коридор, де мала зібратися її родина, повернулася і вийшла слідом за керівницею.

Розділ 60

За кілька годин уся команда разом із Ніною повернулася до «Фенікс Роял Сьютс», де зустрілася зі службою безпеки готелю. Начальник служби вже за кілька хвилин знайшов співробітника обслуговування номерів, який кілька днів тому повідомив про зникнення свого універсального електронного ключа. Дізнавшись, коли саме загубився ключ, вони переглянули відеозаписи з місця реєстрації за той день і побачили замаскованого Форджа. Він зайняв номер під іншим іменем і заплатив кредиткою саме на це ім'я. Начальник служби безпеки провів їх до номера зловмисника й повернувся до фойє.

— Фордж тут добряче попрацював, — сказала Ніна, щойно вони залишилися самі.

Кент роззирнувся.

— Ми знайшли його оперативну базу.

Брек наблизилася до столу.

— Це інший комп'ютер, не такий, як той, що залишився на місці злочину. — Нахилилася, щоб роздивитися пристрій поряд із ним. — Здається, оце під'єднане до системи спостереження.

Перш ніж повернутися до готелю, Келлі скористалася своїми навичками розслідування кібер-злочинів і витратила кілька годин на те, щоби покопирсатися в ноутбучі, залишеному Форджем у будинку.

У Ніни мороз пішов поза шкірою.

— На тому обладнанні виявляться файли, що можуть створити нам чимало проблем.

Запала тиша. Коли криміналісти ФБР нарешті прослухають записи, вони почують, що Ніна з командою домовилися приховати інформацію від свого боса.

— Я так не думаю, — Брек вказала на червоний прямокутник із металевим вістрям в одній стінці.

— Що це таке?— поцікавився Вейд.

Келлі посміхнулася.

— Апарат для розмагнічування. — Побачила, що ніхто її не зрозумів, і зітхнула, — Скажімо так, це потужний магніт, розроблений для періодичного видалення даних. Мабуть, Фордж скористався ним, щоб замести сліди перед втечею.

Нарешті Ніна збагнула.

— Збирався втекти, тож знищив усі хлібні крихти, які могли привести нас до нього.

— Авжеж, — кивнула Брек. — Проблема вирішена.

Ніна відчула неймовірне полегшення. Обшук тривав. Вона відчинила шафу, й це підтвердило іншу підозру.

— Дивіться-но, що я знайшла.

Вона підняла вішак і повернулася до команди, щоби показати всім червоно-сіру форму коридорного.

Вейд підійшов ближче.

— Завдяки універсальному ключеві-картці та цій уніформі він міг входити до наших номерів коли заманеться.

— Які ставки на те, що йому допоміг той шмаркач-посильний? Адже це він сьогодні у фойє передав мені мобільник? — запиталася Ніна. — Малий був страшенно підозрілий. І знав більше, ніж розповів.

— Щойно впораємося тут, я з ним трохи побазікаю, — роздратовано кинув Кент. — Виб'ю правду за десять хвилин.

Геррера кинула на хлопця глузливий погляд.

— Закладаюся, він здасться менш ніж за п'ять.

Вейд глянув на свій мобільник.

— Мені написав Бакстон. Чекає на нас у своєму люксі для наради.

Ліфтом піднялися на тридцять перший поверх і дійшли до кінця коридору, де з люкса Бакстона саме виходив фахівець із контрспостереження.

— Уже все прочесали? — запитала Ніна.

Той кивнув.

— Усього знайшов шість жучків, по два в кожній кімнаті. Один у лампі, а другий у ручці на столі. Злочинець був послідовний.

— Сідайте, — кинув Бакстон, коли вони увійшли й зачинили двері. — Мало ймовірно, що пристроями Форджа досі хтось користується для підслуховування, та я хотів, аби їх забрали, перш ніж поділюся з вами деякими новинами.

Ніна пройшла просторим люксом, обвела поглядом канапу, диван для двох і крісла обіч скляного кавового столика. Як і очікувалося, Бакстон зайняв крісло. Вона влаштувалася поряд із Брек на подвійному дивані, канапу залишили Вейду з Кентом.

Бакстон зачекав, поки всі вместилися, і звернувся до Брек.

— Тобі вдалося щось знайти під час попереднього огляду ноутбука Форджа?

— Тепер я знаю, як він обирав собі жертв, — відповіла Келлі.

— У нього є зашифровані архіви всіх минулих справ. Вражає те,

як ретельно він поступово відсіював потенційних жертв, поки океан не перетворювався на маленький ставочок.

Бос нахилився вперед.

— А ти можеш окреслити нам ситуацію... не перевантажуючи її комп'ютерними штуkenціями?

— Злочинець займав достатньо високу посаду в «Джекстон Сек'юріті», щоб мати доступ до загальнонаціональної клієнтської бази даних, — пояснила Брек. — А позаяк «Джекстон» — стовідсоткова дочірня фірма «Рубрик-Нерухомість», вони діляться інформацією. Фордж скористався цим взаємозв'язком, аби влаштувати такий собі чорний вхід до комп'ютерної системи «Рубрики».

— Він не раз доводив, що кумекає в техніці, — погодився Вейд. — Але я все одно не розумію, як саме він скористався системами.

— Наскільки я розумію, він пов'язав клієнтів «Рубрики» з клієнтами «Джекстон», — відповіла Келлі. — А тоді перекопав базу даних «Рубрики» в пошуках пар, які нещодавно придбали будинок або саме шукали його. Це дало йому десятки тисяч точок по цілій країні. Далі він звузив пошуки за допомогою ключового слова «дитяча» або «немовля». Потім відфільтрував результати, скориставшись доступом до коментарів ріелторів у клієнтських файлах. Саме так Форджу вдавалося дізнатися деталі життя родин, які переїжджали через потребу просторішого житла після поповнення в родині. Як ми й підозрювали, він слідкував за кількома парами одночасно, аби мати запасний варіант.

— А звідки він знав, що у пар немає інших дітей? — поцікавився Кент. — У всіх жертв народжувалася первістка.

Брек насупилася.

— Він знаходив пари, які підпадали під його критерії, та перевіряв, чи немає давніших оголошень про народження, інформації про школи, про гуртки Малої ліги^[47] — все, що могло свідчити про інших дітей.

— Звідки в нього був доступ до всієї інформації? — здивувалася Ніна.

Брек знизала плечима.

— Це не складно. Люди здебільшого легко постять всiяку інформацію про свої родини на сторінках соціальних мереж. У минулому він міг пошукати оголошення про народження в газетах. Склавши перелік потенційних жертв, Фордж ретельно їх перевіряв.

— Як саме? — не вгавала Геррера.

— Старі справи підказують, що він влаштовував розслідування, гідні приватного детектива. А коли системи відеоспостереження набули більшої популярності, почав користуватися власними навичками в роботі системи приватної охорони, щоб стежити за жертвами.

— Він користувався власними системами безпеки, щоб шпигувати за людьми? — не повірив Кент.

— Гірше, — Брек стиснула губи. — Деякі новітні системи контролюються за допомогою домашнього комп'ютера клієнта. Ну, знаєте, коли можна зі смартфона ввімкнути світло чи подивитися звідкись, хто дзвонить тобі в двері?

Усі кивнули. Ніну обурило те, що Фордж безцеремонно втручався у приватне життя людей за допомогою новітніх технологій.

— Він скористався цією можливістю, щоб запускати на їхні комп'ютери троянських коней, — вела далі Келлі. — І з тієї миті завжди був поряд, відстежував натиск кожної клавіші, вивчав життя родини за допомогою телевізорів і комп'ютерів.

— Він вдирався в будинки, а ніхто навіть гадки про це не мав, — додав Кент.

— А як щодо Томаса Кірка, ріелтора з «Рубрики»? — поцікавився Вейд. — Там було щось про нього?

Брек кивнула.

— Завдяки жучкам Фордж підслухав нашу розмову про допит Кірка. Виявилося, що Кірк часто скеровував до Форджа заможних клієнтів, і, мабуть, саме тому вбивця викрав його комп'ютер. Хотів приховати будь-які дані, що їх пов'язували.

— Я досі не розумію дечого про «Справу Йорони», — Кент винувато глянув на Ніну. — Маю на увазі справу родини Веґа. Якщо вірити детективу О'Мейллі, вони не активували свою сигналізацію.

— Я перевірила той файл і знайшла запис про систему сигналізації, яка залишилася від попередніх господарів, — відповіла Брек. — Це була одна з ранніх моделей «Джекстон». Ідеться про 1992 рік. У ті часи охоронні системи могли бути безпроводними, провідними або поєднувати обидві технології. У будинку Веґа сигналізація була під'єднана дротом до головного контролера, а на центральну станцію спостереження інформація передавалася телефонними дротами.

Ніна зробила наступний логічний крок:

— Отже, Фордж потребував лише фізичного доступу до дротів. І він його отримав, коли прийшов у дім з пропозицією обслуговування сигналізації. А по тому зрозумів, що втручання в системи безпеки може полегшити йому справу.

Брек кивнула.

— Коли стався поступ у розвитку технологій, Фордж теж зробив крок уперед у власному розвитку, — сказала вона. — Камери можна швидко інтегрувати в домашню сигналізацію.

— Нам потрібно знати ще щось? — запитав Бакстон.

— Це схоже на переорювання поля в пошуках зернин, — відповіла Брек. — Я досі ще перевіряю, але повідомлятиму вас новини.

— Дякую, агентко Брек, — сказав бос. Вигляд мав знічений, наче йому не хотілося переходити до наступної теми. — Перш ніж ми перейдемо до подальших пунктів порядку денного, є дещо особисте, й нам доведеться це обговорити, — його похмурий погляд звернувся до Ніни. — Агентко Геррера, ви порушили в ході цього розслідування безліч правил і процедур. Ваша непогора поставила мене в незручне становище, тож маю намір розібратися з цим тут і зараз.

Розділ 61

Ніна опустила погляд на складені долоні.

— Я погоджуюся на будь-яке рекомендоване дисциплінарне стягнення, сер.

Бакстон насупився.

— Можливо, не доведеться.

Дівчина рвучко підняла голову.

— То хіба наша нарада не про це? — Вона гадала, що бос хотів учинити показову розправу на той випадок, якщо хтось інший з команди вирішить, буцімто може нехтувати правилами.

— Річ не в тім, як усе було влаштоване, — неохоче почав пояснювати Бакстон. — До того ж, керівниця Вонг розповіла мені, що ти стала героїнею Фенікса. Вона вже давно не отримувала стільки запитів на коментар. А про щось приємне для Бюро взагалі не йшлося.

— Тоді чому...

— Агентко Геррера, я планував занести до твоєї особової справи догану, — зізнався Бакстон, — але керівниця Вонг запропонувала оголосити подяку. Ми це обговорили й вирішили, що вони взаємно скасовують одна одну, — кутики його вуст на мить вигнула якась подоба усмішки.

Ніна приголомшено кліпнула. Якимось чином їй вдалося уникнути катастрофи в кар'єрі.

— Наступний пункт порядку денного — лабораторні результати, — вів далі бос. — Я особисто зв'язався з обома

родинами, щоб підтвердити сюжет Сніда в новинах. Ці люди мусили знати, що ми володіємо надійною інформацією.

Ніна уявила, як Тереза переказує новини решті рідних. А тоді перед очима виникли Ана та Луїс Веґа в похмурому темному будинку; новини про те, що в них є онука були б... промінцем світла в їхньому бляклому існуванні.

— Є ще одна причина, з якої я зібрав вас на цю нараду, — Бакстон знову дивися на Ніну, мовби чогось очікував. — Ми з керівницею Вонґ приблизно годину тому мали довгу розмову. У неї є для нас пропозиція.

Усі презирнулися. Скидалося на те, що не лише Ніна буде здивована.

— Керівниця Вонґ призначила більшість своїх агентів на роботу в справі з наслідками для національної безпеки.

Ніна зрозуміла прихований зміст цих слів: «десь неподалік працює терористичне угруповання».

— Звучить серйозно, — озвався Кент. — І чого вона хоче від нас?

— Щодо розслідування? — Бакстон відмахнувся. — Нічого. Керівниця Вонґ дає цьому раду. Утім, учора поліція Фенікса надіслала їй запит щодо підтримки в розслідуванні серії зникнень. І вона відчуває, що наша команда краще пасує до цієї справи завдяки унікальному наборові умінь і навичок.

Ніна почувалася спантеличеною.

— Чому вона хоче нашої допомоги?

— Тому що ресурси керівниці Вонґ зараз вичерпані, а ця нова справа може затягнутися надовго, — Бакстон відкинувся в

кріслі. — Якщо ми згодні попрацювати наступні кілька тижнів у відділі ФБР Фенікса — завдання наше.

Ніна оцінила красу пропозиції. Керівниця Вонг могла попросити допомоги в будь-яких підрозділів, доступних ФБР. Не було жодної особливої потреби розслідування серії зникнень у Феніксі саме їхньою командою. Бакстону це теж було відомо. Вони просто забезпечували їй можливість залишитися в місті для ближчого знайомства з родичами. Приголомшена напливом вдячності, Ніна хотіла погодитися, але це була б неабияка послуга від її команди, члени якої мали вдома особисте життя. І як вона могла силоміць їх відривати?

Перш ніж Геррера встигла сформулювати відповідь, Кент скочив, виструнчився по-військовому.

Вигляд у Бакстона був не менш спантеличений, ніж у Ніни.

— Що таке, агенте Кент? — запитав він.

Кент уривчасто кинув:

— Іду добровольцем, сер.

— Не розумію, — Бакстон розвів руками.

Кент дивився прямо перед собою.

— У моєму підрозділі кожен член загону підводився, щоб продемонструвати згоду на нову місію.

Хлопець зрозумів, яке значення мала пропозиція для Ніни й ішов на жертви заради неї.

Від думки, що член її команди готовий поставити на паузу власне життя, аби дати їй можливість при звичаїтися до свого нового «я» людини з сім'єю, — чи навіть двома сім'ями, — у Ніни защеміло в серці.

Подушка поруч із нею посунулася, коли Брек теж підвелася. Наступної миті до них приєднався Вейд. Бакстон якийсь час дивився на дівчину, а потім теж устав.

Геррера обвела поглядом свою команду — всі виструнчилися й мовчки демонстрували солідарність. Відчула сльози на очах, і теж підвелася, щоб стати поруч із тими, хто стояв за неї стіною.

Розділ 62

Наступного ранку Ніна застигла на порозі своєї тітки. Відчула, як скручує шлунок.

Численні дзвінки Терезі минулого вечора перемикалися на голосову пошту. Спершу Ніна припустила, що Тереза зайнята своєю першою онукою, але години спливали без відповіді, й вона дійшла висновку, що тітка не хоче з нею розмовляти.

Не звинувачувала Терезу. Через Нінину причетність до розслідування той самий убивця, який позбавив життя її сестру, мало не застрелив доньку й онуку. Геррера знову поставила їхню родину під загрозу смерті. Вона не передбачала болю, що принесе в їхні життя й навіть у власне.

Зрештою, після довгого мовчання годину тому Тереза надіслала Ніні на мобільний повідомлення з запрошенням прийти до неї. Кент запропонував своє товариство, та це випробування дівчина мусила пройти сама.

Не очікувала, що люди, по суті, не знайомі, щойно дізнаються про свою з Ніною біологічну спорідненість, зрозуміють її вчинки. Але сподівалася, що її принаймні вислухають. Єдине, що вона могла, — перепросити, й саме для цього прийшла.

Думала про двадцять вісім років, які минули, й дивувалася, що мусить іти на цю розмову саме цього дня, одинадцятого березня, призначеного як день її народження. Тепер вона знала, що насправді народилася двадцять шостого лютого. Педіатр у шпиталі, куди її привезли соціальні працівники, неправильно

визначив вік дівчинки. Вона була надто дрібна через погане харчування. Але лікар не міг знати, що погане харчування в усіх сенсах їй тепер судилося на всі роки дитинства. Наступні кілька років життя довелося голодувати її душі, й це завдало шкоди, яку Ніна відчувала досі.

Дівчина не уявляла, що таке мати родину, тож ситуація остаточно вибила землю в неї з-під ніг.

Очікувала найгіршого. Підняла руку, щоб постукати, але тієї ж миті двері розчахнулися. У передпокої стояла Тереза. Її широко розплющені очі втупилися в дівчину.

— Я побачила тебе крізь вікно вітальні. Чому ти тут стоїш? — жінка відступила на крок. — Заходь.

Ніна рушила за Терезою до кухні, де на всіх поверхнях, як і раніше, височіли гори їжі.

— Усі на задньому подвір'ї, — Тереза змахнула рукою вглиб будинку. — Проходь туди.

Дівчина завагалася.

— Як почувається Селена?

— У них з дитиною все гаразд, — обличчя Терези тепло засвітилося. — Вони теж на подвір'ї. Сама подивишся.

Ніна хотіла розрядити ситуацію, перш ніж зустрітися з галасливим натовпом родичів.

— Терезо, я повинна перепросити.

— За що?

— Це через мене вашу доньку викрали, — почала Ніна. — Клей Фордж знав, що може скористатися нею, аби дістати мене. Якби не я, Селена з дівчинкою нізащо не опинилися б у такій небезпеці.

Тереза насупилася.

— Не розумію.

Якщо ця родина збиралася гніватися на неї, відвернутися від неї, вони заслуговували на те, щоб дізнатися про всі Нініні провини.

Вона випросталася.

— Це була моя ідея — стати приманкою, щоб витягнути Форджа зі схованки. Я гадала, що ризикую лише собою, але Фордж мене перехитрував. Мій план призвів до несподіваних наслідків, і це мало не коштувало життя Селені та її дитині.

У роті в Ніні пересохло, вона не наважувалася глянути тітці у вічі.

— Я хочу, щоб ви знали правду про вчорашні події... і про те, кого слід звинувачувати, — дівчина рушила до входних дверей.

Тепла Терезина долоня схопила її за зап'ястя й утримала на місці.

— І куди це ти зібралася?

— Хіба ви не розумієте? Те, що сталося з Селеною, — вона поклала руку собі на груди, — цілковито моя провина.

— Ти робила те, що вважала за потрібне, — лагідно озвалася жінка. — І ніяк не могла знати, що станеться, — вона й далі стискала Нініне зап'ястя й тягнула її до розсувних дверей, що вели на заднє подвір'я. — Ходи, відсвяткуй із нами.

Геррера похитала головою.

— Я не хочу псувати вам свято.

Вона була тут чужою, не мала права приєднуватися до вечірки, де святкували народження найменшого члена родини.

Нехай навіть вони були біологічно пов'язані, та Ніна почувалася відокремленою. Відособленою.

Але зрозуміла, що Тереза не збирається здаватися, й відступила, дозволила витягнути себе надвір.

Щойно двері відчинилися, у вухах задзвеніло від різноголосся. Подвір'я перетинали пишно прикрашені довгі столи. Від альтанки в центрі тягнулися паперові гірлянди. Неподалік юрмилося щонайменше п'ятдесят осіб, і всі вони поступово помічали Ніну й повертали обличчя до неї.

— Увага, всі! — голос Терези перервав чийсь останні слова. — Для тих, хто ще не знайомий з цією дівчиною, це Ніна Геррера... донька Марії.

Кілька усміхнених родичів кинулися до неї. Ніна почала стискати долоні, та ці люди, віддавали перевагу обіймам, від яких мало не хрумтіли ребра.

Селена проклала собі шлях крізь натовп з маленьким рожевим згортком на руках.

— Я подумала, що ти захочеш краще роздивитися своєю маленьку племінничку, — жінка нахилила згорток, аби Ніна побачила личко маляти. — Її звуть Вікторія Марія Фернандес, — вона всміхнулася й глянула на свого чоловіка. — Ми назвали її на твою честь.

— На мою?

— А ти не знала? — очі в Селени розширилися. — При народженні тебе назвали Вікторією Марією Вега. На честь обох батьків.

Геррера зашарілася. Згадала: Луїс Вега розповідав їй про це, коли вони з Пересом стояли посеред його вітальні й Ніна

вдавала, наче й гадки не має, що він — її дідусь.

— Я називатиму її Торі, — Селена ввіткнулася обличчям у сповиток сонної дівчинки.

— Мені подобається це ім'я, — Ніна проковтнула клубок у горлі. — Я така вдячна вам усім, що запросили мене на свято. Це справді...

Слова застрягли, бо двері знову відчинилися й Тереза пропустила на подвір'я двох запізнілих гостей. Усі зашепотілися.

— Давненько ми не збиралися разом, — звернулася Тереза до Ани й Луїса Вега.

Чоловік кивнув.

— Дякуємо за запрошення.

— Ми не могли цього пропустити, — додала Ана.

Вона помітила в натовпі Ніну, й на її карих очах забриніли сльози.

Здавалося, всі дивилися лише на Герреру. Приголомшена хвилею незнайомих емоцій, дівчина знічено совалася на місці. Ніщо в житті не готувало її до такого. Що слід сказати? Що вона має робити?

Софія, літня мати родини Сото, зробила крок уперед і стиснула руки Ани.

— Bienvenidos. Ласкаво просимо.

Жінки обійнялися. Ніна замислилася: чи розмовляли вони між собою після поховання їхніх дітей?

— Ми знову одна родина, — Тереза вказала на Ніну, — завдяки нашій почесній гості.

— Почесній гості? — дівчина знічено кліпнула. — Я думала, вечірку влаштували на честь маленької Торі.

Тереза тихенько засміялася, решта підхопили й покотився регіт.

— Роззирнися. Що ти бачиш?

Ніна обвела поглядом щасливі обличчя й лише тоді звернула увагу на прикраси. На кожному дереві розвівалася широка смужка тканини, зав'язана велетенським бантом.

— Жовті стрічки, — прошепотіла вона.

— Це вечірка на честь повернення додому, — Тереза пригорнула її. — На твою честь, Ніно.

Луїс і собі підійшов до дівчини.

— Тереза запросила нас. Завдяки тобі, ми возз'єдналися.

Софія і далі стискала руку Ани, але вільною рукою обійняла Луїса. Тереза та її чоловік Джон приєдналися до групових обіймів, які поступово зростали з приєднанням усіх кузенів та їхніх половинок.

Ніна дивилася з відстані в кілька кроків. Рубець, залишений горем, потроху затягнеться.

У сплутаному натовпі захлюпали носами. Нарешті він знову розсипався на окремих гостей, і Ана простягнула руку до своєї онуки.

— Ми не можемо повернути нашого Віктора, — сказала вона, — але можемо знову привітати його доньку.

— Я... я думала, що засмутила вас, — Ніна мов прикипіла до землі.

— Ти що, жартуєш? — Селена насупилася. — Я розповіла їм, як учора ти була готова віддати своє життя в обмін на моє, а

потім допомогла мені народити дитину. Як ми можемо гніватися на тебе?

Ніна кинула погляд на Терезу, яка кілька хвилин тому почула її щиросердне зізнання. Щокою жінки знову поповзла самотня сльоза.

— Як гадаєш, я можу відчувати до єдиної дитини своєї сестри щось, крім любові?

Луїс потягнувся вперед і погладив Ніну по щоці.

— Тепер я так виразно це бачу. Ти схожа на них обох.

Ана кивнула.

— Ти така красуня.

Ніна ніколи не вважала себе красунею. Ніколи не почувалася коханою. Ніколи не почувалася визнаною. Родичі пропонували їй те, про що вона завжди мріяла, на що не наважувалася сподіватися.

Ніна стиснула долоні Терези.

— Я не знаю, як це — бути членом родини.

Тітка потягнула її в центр натовпу.

— Навчишся, — вона зупинилася на мить, що тривала стільки, скільки триває удар серця, й додала слово, на яке Ніна чекала ціле життя. — Мі'я.

ПОДЯКИ

Мій чоловік, Майк, надзвичайно підтримував мене на всіх етапах. Найкращий партнер і друг, якого лише можна собі уявити, він моя скеля.

Мій син, Макс, додає світла моєму життю і наповнює радістю серце.

Родина, байдуже, пов'язана вона кров'ю чи узами дружби, вартує більше за все. Я завжди буду вдячна їй за завзяту підтримку та розуміння протягом стількох років.

Ліза Фляйсінґ для мене не просто агентка, вона розділяє мої погляди і творить дива. Її поради, підтримка та надзвичайний професіоналізм змінили моє життя і життя багатьох інших людей.

Інша моя агентка, Джинджер Гарріс-Донцін, була дивовижно помічною. Щоразу, коли я докладала до чогось зусиль, вона ділилася зі мною своїм гострим оком і так само гострим розумом.

Я вкрай вдячна Сандрі Родріґез, детективці відділу вбивств фенікської поліції на пенсії, яка поділилася своїм видатним досвідом, коли я створювала цю історію. Мозкові штурми завжди краще вдаються за смачною мексиканською їжею.

Особливо хочу подякувати Мартінові Б. Річардсу та Пенні Лавштедт, які зробили неабиякий внесок, аби сюжет не кульгав і тримався на плаву. Письменники покладаються на свіжий погляд і вдумливе читання, а складність саме цієї історії вимагала чимало одного й другого.

Я глибоко захоплююся піонерами ФБР, які винайшли сучасне криміналістичне профілювання: Джоном І. Дагласом, Робертом К. Ресслером, Патріком Маллені, Говардом Тетеном і Роєм Газелвудом. Ці агенти пожертвували багато чим, аби поринути в найтемніші закутки людського розуму.

Один із найяскравіших, найблискучіших промінців у цьому світі — Меґа Парех, моя старша редакторка видавництва Thomas & Mercer. Її пильний погляд, щедрість та супровід на кожному етапі процесу докорінно все змінили. Я з благоговінням ставлюся до цієї підтримки та вважаю її благословенням.

Моя редакторка-консультантка, Шарлотта Гершер, доклала свій неабиякий талант до того, аби ця історія трималася купи. Немає нічого кращого за редактора, який по-справжньому «доганяє» твого персонажа.

Кожен рукопис залишається негранованим діамантом, поки його не відполірують літературні редактори. Лаура Барретт, Рейчел Норфліт, Сара Восток, Карін Сільвер, Келлі Озборн і Сандра Себріан Джіл ретельно працювали, аби додати іскри цій історії. Неймовірна команда вздовж і впоперек вивчила все від розгортання в часі до перекладів та від двокрапок до ком, аби гарантувати приємне читання.

Чудова команда маркетологів та ілюстраторів видавництва Thomas & Mercer приголомшливо дає собі раду з тим, аби книжки потрапили до рук читачів. Це неймовірне благословення, що мені пощастило працювати з такими талановитими фахівцями.

Дидактична гра в англомовних навчальних закладах. Кожен учасник має показати якийсь предмет і розповісти про нього історію. — Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.

[back](#)

Йорона (ісп. плакальниця) — персонаж латиноамериканського фольклору, жінка, яка втратила власних дітей і полює на чужих.

[back](#)

Божевільною (ісп.).

[back](#)

4

Малят (ісп.).

[back](#)

Де мої діточки? (ісп.)

[back](#)

Violent Criminal Apprehension Program — програма запобігання злочинам із застосуванням насильства; відділ ФБР, відповідальний за розслідування серійних та сексуальних злочинів.

[back](#)

Відділ аналізу поведінки.

[back](#)

8

Плівка з синтетичного поліефірного волокна.

[back](#)

Модус операнді (лат. *modus operandi*) — спосіб скоєння злочину.

[back](#)

Нічого (ісп.).

[back](#)

Розмовна назва Філадельфії.

[back](#)

Лос-Анджелес.

[back](#)

Тренувальний комплекс ФБР.

[back](#)

Щасливого дня народження (ісп.).

[back](#)

Дякую (ісп.).

[back](#)

Класична чилійська м'ясна страва.

[back](#)

Моя донька (ісп.). Також вживається у значенні «моя люба».

[back](#)

Три молока (ісп.). Масляний торт, просочений трьома видами молока — згущеним, пряженим і вершками.

[back](#)

Алегоричний роман В. Голдінґа про групу дітей та підлітків, які опинилися на тропічному острові, де частина з них здобула складний досвід, а частина загинула від рук інших.

[back](#)

Героїня серіалу «Зачарований».

[back](#)

Цитата з фільму «Різдвяна історія», в якому хлопчик отримує цю відповідь, розшифрувавши секретне повідомлення.

[back](#)

Сленгова назва робітників, які займалися фізичною працею, переважно на великих підприємствах.

[back](#)

Бюро алкоголю, тютюну, вогнепальної зброї і вибухових речовин — федеральна агенція Міністерства юстиції США, яка запобігає злочинам, пов'язаним зі зброєю і вибухівкою.

[back](#)

Ліпні деталі на стінах.

[back](#)

Жанр мексиканської музики.

[back](#)

Безалкогольний напій із мигдалю, кунжуту, рису, ячменю
або клубнів чуфи.

[back](#)

Теракотова плитка, названа на честь міста, де її
ВИГОТОВЛЯЮТЬ.

[back](#)

Хлопець (ісп.).

[back](#)

Професійна команда з американського футболу.

[back](#)

Мені прикро (ісп.).

[back](#)

Рухома скульптура, що змінює своє форму.

[back](#)

Повістка для демонстрації доказів перед судом.

[back](#)

Відділення інтенсивної терапії.

[back](#)

Відділення інтенсивної терапії.

[back](#)

Тут: униз (ісп.).

[back](#)

Перша поправка до Конституції США гарантує свободу слова та преси.

[back](#)

Військова нагорода США, яка вручається всім
військовослужбовцям, які загинули або зазнали поранень.

[back](#)

Найвища військова нагорода США, вручається за особисту мужність.

[back](#)

Тортури за допомогою води, під час яких на жертву чинять фізичний та психологічний тиск, імітуючи втоплення.

[back](#)

Сатиричний роман Джозефа Геллера про абсурдні правила американської авіації під час Другої світової війни.

[back](#)

Психологічна акцентуація людини, яка нав'язливо прагне керувати всім навколо.

[back](#)

Нав'язливі думки чи дії, що допомагають зняти напруження.

[back](#)

На місці (лат.).

[back](#)

Перша в світі лінія екшн-фігурок, розроблена компанією «Hasbro».

[back](#)

Штучний інтелект.

[back](#)

Фізіологічна реакція, що виникає у мить небезпеки, відповідь на травму чи загрозу життю.

[back](#)

Дитяча ліга в бейсболі.

[back](#)